Robert Silverberg

Timp al schimbărilor

Robert Silverberg

Timp al schimbărilor

(„A Time of Changes”, 1971)

Traducere de DIANA VOICU

PREFAŢĂ

Fără doar şi poate, una dintre obsesiile eterne ale SF-ului a fost recunoaşterea de către marea literatură, de către mainstream (mai exact de către pretenţioşii critici literari, care strâmbau din nas la auzul cuvântului science).

Am spus obsesie şi aş divaga puţin pe această temă, întrucât mi se pare de-a dreptul anormală insistenţa respectivă. Fără a considera SF-ul un gen închis, un domeniu în sine, care nu necesită criterii exterioare de raportare, consider că au existat, există/vor exista mereu lucruri atât de bune în science fiction, încât autorecunoaşterea unei stări de ghetto este lipsită de justificare; SF-ul există, se scrie şi se citeşte ca atare.

Un caz aparte îl reprezintă însă scriitorii care evoluează (literar, dacă vreţi – deşi eu cred că este vorba de conturarea unei filozofii personale, care vine odată cu timpul), ajungând nume respectate şi pomenite printre cele ale marilor autori ai lumii. Printre aceştia s-ar număra Ursula K. LeGuin (cunoscută deja în România), Gene Wolfe (vă spune ceva numele ăsta? nu vă pierdeţi speranţele) şi Robert Silverberg.

Despre Robert Silverberg cred că v-aş putea plictisi cu o introducere de douăzeci de pagini – fără să acopăr, probabil, toată opera lui – însă îmi voi impune să nu depăşesc (cu mult) cele 8000 de semne alocate unei prefeţe.

De unde să încep? În ultima vreme, am apelat la seaca bio-bibliografie, completată cu prezentările câtorva cărţi mai celebre ale autorului. Nu ştiu dacă este ceea ce vă doriţi, dar poate fi şi un ghid util în perspectiva unor apariţii viitoare. De astă dată, copleşit de Silverberg, voi încerca altceva.

Pe 15 ianuarie, Robert Silverberg a împlinit şaizeci de ani. La şaptesprezece ani, debuta în science fiction, iar imediat după terminarea facultăţii (în 1956), devenea scriitor profesionist! Tot în 1956, convenţia fanilor SF americani îi

acorda premiul Hugo pentru cel mai promiţător debut (În acelaşi an se năştea şi cel ce scrie aceste rânduri, dar paralela nu l-a ajutat cu nimic…).

Cariera sa literară poate fi împărţită în patru perioade. Perioada timpurie, (1952–1959) se caracterizează prin abordarea unor teme SF clasice; extratereştri, gadgeturi tehnologice, confruntări între pământeni şi alieni etc. Prolificitatea celebră a lui Silverberg este evidentă în numărul romanelor publicate sub numele său ori sub pseudonim: 14 (!!!), alături de o multitudine de texte scurte, presărate prin diferite reviste.

În 1959, deşi ajuns milionar graţie muncii sale susţinute şi a unor investiţii inteligente, el se declară nemulţumit de satisfacţiile oferite de SF şi, fără a-şi înceta contribuţia în domeniu, începe să manifeste un interes crescând pentru cartea de popularizare ştiinţifică, dublată de cercetări personale. În această a doua perioadă (1959–1967), Silverberg publică 6–7 cărţi de popularizare, legate îndeosebi de istorie, dar şi 10 (!!!) romane science fiction. Cele din urmă, deşi tind să urmeze stilul SF tradiţional, în privinţa conflictului şi personajelor, prevestesc modul în care autorul va aborda ulterior diverse teme şi idei.

Spre sfârşitul anilor '60, el pare să descopere ceea ce singur denumeşte „extazul science-fiction fundamental”. Începând cu ***Thorns*** (**Ghimpi** – 1967) *şi* ***Hawksbill Station*** (**Staţia Hawksbill** – 1968), *îşi găseşte drumul propriu şi unic de abordare a SF-ului, atât în conţinut, cât şi în stil, care nu se mai conformează cu formulele impuse de editorii domeniului. Pentru Silverberg, o carte science fiction bună ar trebui nu numai să „sfarme zidurile universului”, ci şi să transforme cititorul (şi scriitorul).*

Romanele sale indică însă că zidurile universului se întind cu mult dincolo de limitările fizice; ele implică un univers fizic în variate reprezentări viitoare, dar şi un univers psihic, interior. Ambele au ziduri, diferite, iar cărţile lui Silverberg încearcă să le năruie.

Temele lui primordiale, dezvoltate consistent în cele mai importante romane reflectă preocupări umaniste, filozofice,

psihologice, teologice şi sociale. (Îmi dau seama că sună puţin cam pretenţios, totuşi SF-ul nu se limitează la roboţii asimovieni – deşi, vai!, am tradus şi eu destul... Exegeţii le-au împărţit în patru categorii:

1) Cum poate fi abordată şi depăşită diferenţa, atât fizică cât şi psihică între oameni şi alieni?

2) Cum pot găsi şi întrupa oamenii şi alienii un nou concept de „sine”, care să implice un simţ mai adecvat al demnităţii, autenticităţii şi integrităţii?

3) Cum reuşesc indivizii care descoperă că posedă însuşiri excepţionale, de obicei psihice, să stabilească noi relaţii cu alte fiinţe şi cu ordinea naturală sau cosmică?

4) Cum învaţă indivizii care se pomenesc într-un mediu psihic sau fizic diferit să se adapteze şi să se schimbe, astfel să-şi păstreze, ori modifice identitatea de sine?

*Fac o mică paranteză, întrucât se apropie cele dintâi premii literare luate de Silverberg. Mai exact, în 1969, el primeşte Nebula pentru povestirea „**Pasagerii**” („**Passengers**”) şi Hugo pentru nuvela „**Aripi de noapte**” („**Nightwings**”). Peste alţi doi ani, avea să primească un premiu Nebula pentru romanul pe care-l ţineţi în mână, dar asupra lui vom reveni puţin mai târziu. Şi ca să termin cu premiile: în* 1971, *Nebula pentru povestirea „**Veşti bune de la Vatican**” („**Good News from the Vatican**”) în 1973, Nebula pentru nuvela „**Născut lângă morţi**” („**Born with Dead**”); în 1985, Nebula pentru nuvela „**Navigând spre Bizanţ**” („**Sailing to Byzantium**”); în 1987, Hugo pentru nuvela „**Ghilgameş în exterior**” („**Ghilgamesh in the Outback**”); în 1990, Hugo pentru nuvela „**Introducem un soldat. Apoi încă un soldat**”, („**Exit a Soldier. Later: Enter Another**”) şi, uf!, cred că ajunge.*

Revenind la perioada anilor 1968–1975, iată câteva dintre romanele excepţionale ale lui Silverberg, însoţite de un comentariu al său ulterior: „Singurul lucru pe care am pornit să-l fac în mod conştient a fost să revin la temele clasice ale SF-ului, care mi se păreau în general imperfect tratate – ca execuţie, nu ca gândire – şi să încerc să le reiau în mod literar, punându-le într-o nouă lumină”:

Omul din labirint (**The Man in the Maze**), *apărut în 1969, un SF tradiţional, ticsit de aventură, insolit şi gadgeturi, care în realitate examinează alienarea.*

Revenind pe Pământ (**Downward to Earth**) – 1970 şi **Turnul de cleştar** (**Tower of Glass**) – *1970, explorează ambele o aceeaşi temă, privită în alt context; aroganţa indivizilor care refuză să-i vadă pe cei din jur ca fiinţe cu drepturi şi demnitate personală. De altfel, întrebarea comună celor două romane este care trebuie să fie relaţia normală dintre un om şi o făptură oarecum diferită de criteriile umane.*

Vremea schimbărilor (**A Time of Changes**) – 1971, *se ocupă tot de subiectul diferenţierii fizice şi fiziologice. Kinnall Darival de pe planeta Borthan se răzvrăteşte treptat împotriva Legământului planetar, o credinţă cvasi-religioasă ce interzice individului să-şi deschidă sufletul în faţa altui om. Utilizarea unui drog îi permite lui Kinnall să depăşească prejudecăţile înrădăcinate din copilărie, iar convertirea lui finală la posibilităţile iubirii şi la împărtăşirea sinelui cu alţii este extrem de convingătoare şi efectivă, datorită abilităţii cu care Silverberg construieşte ordinea spirituală respectivă împotriva căreia trebuie să lupte eroul.*

Este interesant de observat cum SF-ul este utilizat ca metaforă în acest roman, pentru a identifica şi clarifica una dintre tendinţele umane fundamentale — cea de a-şi ascunde adevărata faţă înapoia unei sau mai multor măşti socialei.

Murind pe dinăuntru (**Dying Inside**) – *1972, examinează dezintegrarea lentă a puterilor telepatice ale personajului principal. În loc să cerceteze cum poate utiliza omul nişte capacităţi excepţionale, Silverberg răstoarnă tema clasică şi arată în ce fel pierderea puterilor unei persoane îi afectează atât identitatea cât şi atitudinea vizavi de lumea înconjurătoare.*

Se poate comenta de altfel că Silverberg nu este atras de situaţii inedite într-un plan imediat şi superficial. El foloseşte teme aproape clasice, dar extrapolarea pe care o izbuteşte de fiecare dată este susţinută de personaje

incredibil de bine realizate, cu o psihologie atât de complexă încât creează aproape imediat necesara comuniune cu cititorul.

Alte cărţi de referinţă în aceeaşi perioadă sunt **Omul stocastic** (**The Stochastic Man**) – 1975 *şi* **Dilema lui Shadrach** (**Shadrach in the Furnace**) – *1976, după care Silverberg se retrage de tot din viaţa literară, se separă de soţie (în 1956 se căsătorise cu Barbara Brown, ingineră) şi se dedică grădinăritului. Motivaţia acestui autoexil fusese că puriştii genului science fiction (faceţi parte dintre ei?) îi primeau romanele cu comentarii extrem de critice şi, în ciuda premiilor şi recunoaşterii obţinute pe plan literar, cărţile sale nu reprezentau succese comerciale.*

Revenirea lui în anii '80 constituie ultima etapă a perioadei sale literare. Silverberg se declară adeptul unui SF mai comercial şi scrie romane aparţinând genului science fantasy, mult apreciat şi extrem de popular în SUA. Nu renunţă însă la măiestria literară şi la arta creării personajelor, deşi umanismul real şi tulburător al celor mai bune opere ale sale lasă acum locul intrigilor planetare şi al detaliului descriptiv. (**Castelul lordului Valentine**, *1980, sau* **Valentine Pontifex** *(1983) sunt doar câteva asemenea exemple).*

MIHAI-DAN PAVELESCU
8 aprilie 1995

Pentru Terry şi Carol Carr

1

Eu sunt Kinnall Darival şi intenţionez să vă dezvălui totul despre mine.

Fraza aceasta mi se pare atât de stranie încât îmi zgârie ochii. O privesc în latul paginii şi-mi recunosc propriul scris, cu litere roşii, înalte şi înguste, aşternute pe coala grosolană şi cenuşie. Numele meu este acolo, pe pagină, şi în minte îmi răsună încă ecoul acelui impuls cerebral care a dat naştere cuvintelor scrise: EU SUNT KINNALL DARIVAL ŞI INTENŢIONEZ SĂ VĂ DEZVĂLUI TOTUL DESPRE MINE. Incredibil!

Aceste rânduri vor fi ceea ce pământeanul Schweiz ar numi o autobiografie. Adică o istorisire despre cineva şi despre isprăvile sale, scrisă de propria-i mână. Autobiografia nu este un gen literar pe care lumea noastră l-ar putea înţelege, aşadar va trebui să-mi inventez propria metodă narativă, de vreme ce nu există precedente care să mă poată îndruma. Dar aşa şi trebuie să fie. Sunt singur acum pe planeta mea. Într-un fel, eu am inventat un nou mod de viaţă, deci sunt sigur că voi fi în stare să inventez şi o nouă specie literară. La urma urmei, întotdeauna mi s-a spus că am darul cuvintelor.

Iată-mă, aşadar, într-o colibă de şindrilă, aflată în Şesurile Pârjolite, scriind obscenităţi, în vreme ce-mi aştept moartea şi fălindu-mă cu virtuţile mele literare.

Obscen! Cât se poate de obscen. Numai pe pagina asta am folosit de nu ştiu câte ori prenumele personal „eu”, ca să nu mai vorbim de forme ca „mine”, „meu”, „îmi” strecurate pretutindeni în text şi pe care nici nu vreau să le mai număr. E o neruşinare strigătoare la cer!!! EU EU EU EU EU! Nici dacă mi-aş expune în văzul tuturor bărbăţia, în mijlocul Capelei de Piatră din Manneran de Ziua Numirii, n-aş putea să comit o nebunie mai mare decât cea pe care o fac în această clipă. Aproape că-mi vine să râd. Priviţi-l pe Kinnall Darival cum se dedă unui viciu solitar. În acest loc singuratic şi nenorocit, el îşi masează propriul ego puturos

şi-şi strigă în vântul fierbinte prenumele său blasfemic, hrănindu-se cu iluzia că îi vor fi purtate pe rafale şi vor ajunge să-i spurce şi pe semenii săi. Aşterne pe hârtie frază după frază în această sintaxă delirantă. Dacă i-ar sta în putere, v-ar prinde de mână şi ar revărsa o cascadă de murdării, în auz, chiar dacă nu l-aţi asculta. De ce? Să fie, oare, mândrul Darival nebun? Să se fi năruit cu totul dârzenia-i, îngheţată de şerpii închipuirilor? Să nu fi rămas din el decât învelişul, în această colibă jalnică, unde acum se excită obsedat cu limbajul său nedemn, mormăind în neştire „eu”, „mie”, „pe mine”, „al meu” şi ameninţând că va da la iveală toate ascunzişurile sufletului său?

Nu. Darival este în toate minţile, în vreme ce voi toţi sunteţi nebuni şi chiar dacă pare absurd, eu am să susţin acest adevăr. Nu sunt un lunatic care îngaimă obscenităţi pentru a mai smulge un dram de plăcere acestui univers indiferent. Eu am trecut printr-o vreme a schimbării şi m-am vindecat de boala care îi macină pe toţi locuitorii lumii mele. Eu vreau să scriu paginile acestea ca să vă vindec şi pe voi, chiar dacă în această clipă vă îndreptaţi spre locul în care mă aflu, decişi să mă ucideţi pentru credinţa mea.

Fie ce-o fi!

Eu sunt Kinnall Darival şi intenţionez să vă dezvălui totul despre mine.

2

Mă mai chinuie încă rămăşiţele bolnăvicioase ale tradiţiei împotriva căreia mă ridic. Veţi reuşi, poate, să înţelegeţi cu câtă trudă reuşesc să-mi formulez frazele, sucind şi răsucind fiecare formă verbală pentru a o adapta persoanei întâi. Nu scriu decât de zece minute şi trupul îmi este deja scăldat în sudoare, dar nu acea sudoare fierbinte pe care ţi-o stoarce aerul pârjolitor dimprejur, ci transpiraţia rece şi lipicioasă a chinului minţii. Ştiu prea bine care este stilul pe care trebuie să-l folosesc, însă muşchii braţului mi se împotrivesc, luptându-se să aştearnă cuvintele aşa cum se obişnuieşte în lumea mea: „Cineva scrie de zece minute şi trupul îi este deja scăldat în sudoare”, sau „Cineva a trecut printr-o vreme a schimbării şi s-a vindecat de boala care îi macină pe toţi locuitorii lumii lui”.

Cred că numai aceste două fraze dintre toate cele pe care le-am aşternut puteau fi scrise în vechiul stil, fără să afecteze cu nimic scopul mesajului meu, însă eu duc o bătălie împotriva acestei gramatici a lumii mele care eludează eul. Dacă va fi nevoie, voi lupta cu propriii-mi muşchi pentru a-mi câştiga dreptul de a folosi cuvintele aşa cum îmi dictează filozofia pe care am îmbrăţişat-o.

Dar oricât m-aş lăsa furat de vechile obiceiuri de a-mi alcătui în mod greşit frazele, sunt convins că mesajul meu va străpunge dincolo de suprafaţa cuvintelor. Pot scrie acelaşi lucru în două moduri diferite: „Eu sunt Kinnall Darival şi intenţionez să vă dezvălui totul despre mine”, sau „Numele cuiva este Kinnall Darival şi intenţionează să vă dezvăluie totul despre sine” – dar între aceste două fraze nu există o diferenţă esenţială. Oricare ar fi formularea, mesajul lui Kinnall Darival rămâne – după criteriile voastre, acele criterii pe care le voi distruge – unul dezgustător, vrednic de dispreţ, obscen.

3

Acum, la începutul acestei mărturii, mă preocupă şi problema auditoriului. Trebuie să iau în calcul existenţa unor cititori. Dar cine sunt ei? Cine sunteţi voi? Voi, bărbaţi şi femei de pe planeta mea natală, răsfoind, poate, înfriguraţi aceste pagini la luminile torţelor, tremurând de frica unei bătăi în uşă. Sau poate cititorii mei vor fi oameni de pe alte lumi, interesaţi doar să se delecteze sau să depisteze în scrierile mele simptomele caracteristice unei societăţi străine şi înapoiate? Nu ştiu. Nu mi-e uşor să construiesc o relaţie cu tine, cititorul meu necunoscut. La început, atunci când mi-a mijit ideea de a-mi aşterne sufletul pe hârtie, mi-am închipuit că va fi uşor, ca o simplă confesiune, nimic altceva decât o sesiune prelungită de descărcare în faţa unui decantor imaginar care te ascultă la nesfârşit şi în cele din urmă îţi dă iertarea. Acum însă îmi dau seama că este nevoie să-mi schimb optica. Dacă tu, cititorule, nu eşti de pe lumea mea, sau dacă eşti de pe această planetă, dar te-ai născut într-un alt timp, multe dintre cele pe care le scriu îţi vor părea de neînţeles.

Aşadar, trebuie să încep prin a-ţi explica. E foarte posibil să mă pierd în detalii şi să te plictisesc cu amănunte care par evidente. Mă iartă dacă voi încerca să-ţi explic ceea ce ştii deja. Mă iartă dacă stilul şi tonul meu vor dovedi inconsistenţă şi vei avea impresia că mă adresez altcuiva, căci tu nu vei rămâne acelaşi pentru mine, cititorule necunoscut. Vei avea mai multe chipuri. Văd acum în faţa ochilor nasul coroiat al lui Jidd, decantorul, apoi zâmbetul suav al fratelui meu jurat, Noim Condorit, pe sora mea jurată Halum, cea atât de dulce, pentru ca o clipă mai târziu tu, cititorule, să te transformi în Schweiz ispititorul, sosit de pe jalnicul Pământ sau în fiul fiului fiului fiului meu, cel care nu se va naşte decât după un şir lung de ani, căutând curios să afle ce fel de om era străbunul său. În cele din urmă, mi te înfăţişezi asemenea unui străin de pe altă planetă, pentru care noi, cei de pe Borthan, părem groteşti,

misterioşi, complicaţi. Eu nu te cunosc pe tine, cititorule, aşa că nu pot decât să bâjbâi în încercarea de a-ţi vorbi.

Dar jur pe Poarta Sallei că, mai înainte de a-mi sfârşi viaţa, vei ajunge să mă cunoşti, aşa cum niciun locuitor de pe Borthan n-a fost vreodată cunoscut de către semenii lui!

4

Sunt un bărbat de vârstă mijlocie. Din ziua naşterii mele, Borthan s-a rotit de treizeci de ori în jurul soarelui verde-auriu, iar în lumea noastră un om este considerat bătrân dacă a trăit vreme de cincizeci de asemenea ocoluri. Cel mai bătrân om despre care am auzit vreodată a murit la puţin timp după ce împlinise optzeci de cicluri solare. Vei putea astfel să-ţi faci o idee despre durata vieţilor noastre prin comparaţie cu a ta, dacă vii cumva de pe o altă lume. Pământeanul Schweiz pretindea că are patruzeci şi trei de ani după timpul planetei sale şi cu toate acestea nu părea mai bătrân decât mine.

Trupul meu este puternic. Sunt pe cale să comit un păcat dublu: voi vorbi despre mine fără ruşine şi voi păcătui prin a recunoaşte că simt mândrie şi plăcere faţă de propriul meu trup. Sunt înalt: o femeie de talie obişnuită de abia îmi ajunge sub piept. Părul meu este negru şi lung până la umeri. În ultima vreme, au început să-mi apară fire sure atât în plete, cât şi în barba mare şi deasă, care îmi acoperă aproape întreaga faţă. Am nasul drept şi proeminent, lat la rădăcină, cu nări mari. Buzele cărnoase îmi dau, după câte se spune, un aer senzual. Am ochii căprui şi foarte depărtaţi. Aşa cum mi s-a dat a înţelege, las impresia unui bărbat care toată viaţa a fost obişnuit să comande.

Am spatele lat şi pieptul puternic. Un păr des şi aspru mă acoperă aproape în întregime. Braţele îmi sunt lungi şi palmele late. Muşchii bine dezvoltaţi ies în evidenţă sub pielea trupului. Pentru un bărbat de statura mea, mă mişc armonios şi echilibrat. Sunt un foarte bun sportiv şi în tinereţe obişnuiam să arunc suliţa cu pene, astfel încât să străbată în lung întreg stadionul Manneran, o performanţă pe care nimeni n-o mai atinsese înaintea mea.

Majoritatea femeilor mă consideră foarte arătos, bineînţeles, cu excepţia acelora care preferă tipul firav şi adolescentin pentru că se tem de forţa şi virilitatea masculină. Puterea politică pe care am deţinut-o la vremea

mea mi-a atras, neîndoielnic, multe partenere de culcuş. Cu siguranţă că erau fascinate atât de trupul meu cât şi de aspecte mai puţin evidente. Cele mai multe dintre ele au fost dezamăgite. Nu e îndeajuns să ai muşchii impunători şi corp păros ca să fii un bun amant; cât despre dimensiunile impresionante ale mădularului meu, ele sunt cu atât mai puţin o graţie a plăcerii. N-am excelat niciodată în actul sexual. Vezi bine, nu-ţi ascund nimic, cititorule! În mine stă cuibărită o anumită nerăbdare pe care doar plăcerile carnale reuşesc să o scoată la iveală. În chiar clipa când pătrund o femeie, îmi pierd aşa de repede cumpătul, încât arar sunt în stare să continui actul până la împlinirea plăcerii ei. Nicicând până acum nu am mărturisit cuiva această neizbândă a mea, nici măcar unui decantor şi nici n-am visat c-o voi face vreodată. Dar multe sunt femeile de pe Borthan care au aflat despre această lipsă majoră a mea în modul cel mai direct cu putinţă, spre neplăcerea lor, iar unele dintre ele, înciudate, s-or fi grăbit, desigur, să răspândească zvonul pentru a se bucura de glumele răutăcioase rostite apoi pe seama persoanei mele. Scriu, aşadar, aici despre ruşinea mea, pentru ca mărturia să fie astfel completă. N-aş vrea în ruptul capului să crezi despre mine că aş fi un uriaş păros şi atotputernic, fără să bănuieşti măcar de cât amar de ori mi-au fost înşelate dorinţele de propria-mi carne. Neizbânda aceasta a mea ar putea chiar să fie una dintre forţele care mi-au modelat destinul, conducându-l până aici, în Şesurile Pârjolite, iar tu, cititorule, trebuie să o cunoşti.

5

Tatăl meu era prin naştere septarh al provinciei Salla de pe coasta de est. Mama era fiica septarhului de Glin. S-au cunoscut în timpul unei misiuni diplomatice a tatei, iar despre unirea lor se spune că a fost hărăzită din chiar prima clipă în care s-au zărit. Întâiul lor copil a fost fratele meu, Stirron, cel care a moştenit de la tatăl nostru rangul de septarh de Salla. Eu am apărut pe lume doi ani mai târziu şi după mine s-au născut încă trei copii, de sex femeiesc. Două dintre surori trăiesc şi astăzi, însă mezina a fost înjunghiată în urmă cu douăzeci de perioade lunare de către năvălitori din Glin.

Pe tata l-am cunoscut prea puţin. Aici, pe Borthan, cu toţii suntem distanţi între noi, dar de obicei tatăl îţi este mai puţin îndepărtat decât alţii. Nu era cazul cu bătrânul septarh. Între noi se înălţa impenetrabilul zid al etichetei. Copiii i se adresau cu aceleaşi formule prin care îşi exprimau respectul supuşii săi. Atât de rare îi erau zâmbetele, încât pot spune că mi le amintesc pe fiecare în parte. O singură dată – şi nu voi uita nicicând această clipă – m-a aşezat alături de el pe tronul cioplit grosolan din lemn de esenţă neagră, m-a lăsat să ating străbuna pernă galbenă şi mi-a pronunţat cu afecţiune numele de copil. Era ziua în care murise mama. În rest, mă ignora. Îi purtam un respect amestecat cu teamă şi dragoste, mă ghemuiam tremurând în spatele coloanelor din sala tronului ca să-l privesc cum face dreptate, convins că dacă m-ar fi zărit acolo ar fi poruncit să fiu nimicit, totuşi incapabil de a mă rupe din faţa spectacolului pe care mi-l oferea în măreţia sa.

În mod straniu, tata avea un trup firav cu o statură modestă pe lângă care, atât eu cât şi fratele meu păream încă de mici, nişte uriaşi. Avea însă o voinţă de fier datorită căreia depăşea orice obstacol întâlnit în cale. Odată, pe când eram copil, la curte a sosit un ambasador: un ins ars de soare, o adevărată huidumă din vest, care mi s-a părut

de înălţimea muntelui Kongoroi, dar care probabil era tot atât de înalt şi lat în spate pe cât sunt eu acum. La vremea ospăţului, trimisul, care se întrecuse cu gluma la băutul vinului vineţiu, a grăit în faţa tatălui meu, a curtenilor săi şi a familiei sale:

— Cineva ar dori să-şi arate puterea în faţa bărbaţilor din Salla, pe care ar putea să-i înveţe câte ceva despre lupta adevărată.

— Se află aici cineva, a ripostat tata înverşunat, căruia probabil că nu îi trebuie nicio lecţie.

— Să iasă în faţă atunci, a spus matahala, ridicându-se de la masă şi lepădându-şi mantia.

Însă tatăl meu, zâmbind – cu o expresie care îi făcu pe curtenii săi să tremure –, i-a zis străinului că înfruntarea nu avea să fie cinstită atâta vreme cât minţile lui erau înceţoşate de vin. Remarca aceasta a avut darul de a-l înnebuni de furie pe străin. Muzicanţii se grăbiră să intervină pentru a destinde atmosfera, dar furia ambasadorului nu se domoli defel şi, după o oră, atunci beţia i se mai limpezise într-o oarecare măsură, a cerut din nou să-l înfrunte pe campionul tatălui meu. Niciun bărbat din Salla nu se va dovedi în stare să-i reziste, a adăugat oaspetele nostru.

La acestea, septarhul i-a răspuns:

— Mă voi măsura eu însumi cu tine.

În seara aceea, fratele meu şi cu mine şedeam la celălalt capăt al mesei lungi de ospeţe, acolo unde este locul femeilor. Dinspre tron se prăvălise năprasnic cuvântul „Eu”, urmat într-o clipită de „însumi”. Acestea erau obscenităţi pe care Stirron şi cu mine le şopteam râzând pe înfundate în întunericul dormitorului nostru, însă niciodată nu ne închipuiserăm că le vom auzi aruncate în mijlocul sălii ospeţelor de către septarh însuşi. Şocaţi, am reacţionat diferit. Stirron a început să tremure convulsiv, răsturnându-şi pocalul, în timp ce eu am lăsat să-mi scape un chicot, ascuţit şi numai pe jumătate stăpânit, de încântare amestecată cu jenă, care a făcut pe una dintre doamnele de la curte să-mi repeadă o palmă. Râsul meu nu era decât

o formă exterioară de manifestare a groazei care mă pătrunsese. Nu-mi venea să cred că tatăl meu cunoştea aceste cuvinte, cu atât mai puţin că ar fi fost în stare să le rostească în prezenţa unui auditoriu atât de ales.

„Mă voi măsura eu însumi cu tine”. În vreme ce ecourile acestor formule interzise ale limbajului îmi răsunau încă în urechi, năucindu-mă, tatăl meu a făcut iute un pas înainte, şi-a lepădat mantia şi, îndreptându-se către trimis, l-a prins de un cot şi de pulpă, cu o abilă priză sallană, după care l-a expediat pe pardoseala lustruită din piatră cenuşie. Trimisul a slobozit un urlet teribil, căci unul dintre picioarele sale rămăsese în sus, făcând un unghi nefiresc cu restul trupului şi înnebunit de durere şi umilinţă a bătut podeaua cu palma de nenumărate ori. Poate că astăzi, în palatul fratelui meu Stirron, demersurile diplomatice sunt mai rafinate decât pe vremuri.

Septarhul a murit când eu aveam doisprezece ani şi părăseam adolescenţa, intrând în lumea bărbaţilor. Mă aflam lângă el în clipă în care moartea l-a răpus. Ca să scape de anotimpul ploios din Salla, tata se refugia în fiecare an în Şesurile Pârjolite, unde venea să vâneze vulturi cornuţi, chiar aici în comitatul în care m-am ascuns şi aştept.

Eu nu mergeam niciodată cu el, însă de data aceasta îmi fusese permis să-l însoţesc la vânătoare, în calitate de tânăr prinţ ce trebuia să deprindă îndeletnicirile clasei sale. Stirron, ca viitor septarh, trebuia să deprindă cu totul alte meşteşuguri, de aceea rămăsese la curte, regent în răstimpul petrecut de tata departe de capitală. Sub un cer întunecat şi îngreunat de nori de ploaie, alaiul format din peste douăzeci de vehicule s-a urnit din oraşul Sallei, luând direcţia vest peste şesul neted şi îmbibat de apă, pustiit de iarnă. Ploile căzuseră nemiloase în acel an, spălând cu şiroaiele lor stratul subţire de loess preţios de la suprafaţă, lăsând în loc solul pietros şi sterp al provinciei noastre. Peste tot fermierii se căzneau în van să reconstruiască digurile. Vedeam cum râurile umflate de culoare galben-brună absorbiseră întreaga bogăţie a Sallei şi aproape că-

mi dădeau lacrimile la gândul că toată această avere avea să fie vărsată în mare. Pe măsură ce pătrundeam în Salla de vest, drumeagul îngust începea să urce poalele dealurilor Huishtor şi, curând după aceea, ne aflam într-un ţinut mai rece şi mai uscat, unde cerurile dezlănţuiau zăpadă şi nu ploi, iar copacii nu erau decât nişte pari întunecaţi pe fundalul alb orbitor.

Ne-am continuat urcuşul în Huishtor, pe drumul spre Kongoroi. Localnicii ieşeau din casele lor la trecerea septarhului pentru a intona cântece de slavă. Munţii golaşi ni se iviră apoi în faţa ochilor asemenea unor colţi purpurii care sfâşiau cenuşiul cerului. Chiar şi în vehiculele noastre bine izolate se făcuse frig, cu toate că splendoarea acestor locuri bântuite de furtuni mă făcea să uit neplăcerile călătoriei. Scuturi uriaşe şi drepte de rocă roşietică, striată flancau drumul plin de hârtoape. Aproape că nu se zărea niciun pumn de pământ, iar copacii şi tufele nu creşteau decât în locurile ferite. Privind înapoi, puteam zări Salla ca şi când ne-am fi uitat la o hartă, cu albul comitatelor apusene şi cu aglomeraţia întunecată a populatului ţărm estic; totul micşorat, din cauza distanţei şi, parcă, ireal. Niciodată până atunci nu mai fusesem atât de departe de casă.

Deşi ne aflam acum la altitudine, parcă la jumătatea distanţei dintre cer şi mare, culmile semeţe ale munţilor Huishtor se aflau încă înaintea noastră, formând, după percepţia mea, un zid de stâncă neîntrerupt ce străbătea continentul de la nord spre sud. Vârfurile încununate de zăpadă ţâşneau neregulat din lanţul masiv şi unitar de stâncă stearpă. Oare noi aveam să urcăm până pe creastă, sau exista pe undeva o trecătoare? Auzisem despre un loc numit Poarta Sallei (şi ştiam că alaiul se îndrepta către el) totuşi locul acela mi se părea acum doar un mit.

Am urcat mereu, tot mai sus, până când generatoarele vehiculelor noastre s-au poticnit în aerul îngheţat şi am fost nevoiţi să facem popasuri dese, pentru a dezgheţa conductele de energie. Lipsa de oxigen ne ameţea. În fiecare noapte ne odihneam la popasurile construite special

pentru călătoriile septarhilor, dar confortul aici era departe de a fi regesc, iar la unul dintre adăposturi am fost chiar nevoiţi să săpăm un tunel prin gheaţă până la intrare, întrucât servitorii lăcaşului pieriseră cu toţii într-o avalanşă care se năpustise asupra lor cu câteva săptămâni în urmă.

Alaiul era format în întregime din nobili şi cu toţii am mânuit cazmale, în afară de septarh, pentru care orice îndeletnicire manuală ar fi reprezentat un păcat. Eu mă număram printre cei mai puternici şi mai bine făcuţi dintre nobili şi am săpat mai vârtos decât oricare altul, dar pentru că eram tânăr şi necumpătat, m-am străduit dincolo de puterile mele şi în cele din urmă am leşinat. Mai bine de o oră am zăcut pe jumătate mort în zăpadă până când am fost observat. În vreme ce mi se acordau îngrijiri, tata a venit lângă mine şi a zâmbit aşa cum făcea atât de rar. Am crezut atunci că era un semn de afecţiune, ceea ce mi-a grăbit simţitor refacerea, dar mai apoi mi-am dat seama că nu fusese decât un zâmbet dispreţuitor.

Surâsul acela mi-a alimentat restul ascensiunii în munţii Huishtor. Nu-mi mai era teamă de escalada ce ne aştepta, fiindcă ştiam că voi reuşi cu bine, iar de partea cealaltă, împreună cu tata, aveam să vânez în Şesurile Pârjolite, vom fi nedespărţiţi, ne vom păzi unul pe altul de pericole, vom lua împreună urma vânatului şi tot împreună îl vom ucide, împărtăşind o apropiere care în copilăria mea nu existase niciodată între noi.

Despre toate acestea i-am vorbit într-o noapte fratelui meu jurat, Noim Condorit, care călătorea în acelaşi vehicul cu mine, unica făptură pe lume căreia cutezam să-i destăinui astfel de gânduri.

— Cineva speră să fie ales pentru a face parte din grupul de vânătoare al septarhului, i-am spus. Cineva are motive întemeiate să creadă că acest lucru îi va fi cerut şi că astfel se va pune capăt răcelii dintre tată şi fiu.

— Visezi, îmi răspunse Noim Condorit. Trăieşti printre fantasme.

— Din partea unui frate jurat s-ar putea aştepta şi cuvinte de încurajare.

Noim era întotdeauna pesimist. Am trecut repede peste această încăpăţânare a lui şi am început să număr zilele care ne mai despărţeau de Poarta Sallei. Când, în cele din urmă, am ajuns, splendoarea locului m-a luat prin surprindere. Totodată dimineaţa acelei zile şi jumătate din după-amiază ne-o petrecuserăm urcând un drum cu panta de treizeci de grade ce mergea pieptiş de-a lungul coastei munţilor Kongoroi, fiind permanent învăluit în umbra celor două vârfuri. Mi se părea că vom sui la infinit şi muntele va fi mereu deasupra noastră. La un moment dat, caravana a cotit brusc spre stânga şi vehiculele au dispărut pe rând înapoia unei coloane de gheaţă aflate pe marginea drumului. Când a venit rândul maşinii noastre să dea colţul, în faţa ochilor mi s-a desfăşurat dintr-odată o privelişte uluitoare: în peretele muntos se căsca o săpătură imensă, de parcă o mână cosmică rupsese acea bucată din muntele Kongoroi. Prin breşa aceea, lumina zilei năvălea strălucitoare. Aceasta era deci Poarta Sallei, trecătoarea miraculoasă prin care veniseră străbunii noştri prima oară când au pătruns pe teritoriul provinciei de azi, cu sute de ani în urmă, după lungi rătăciri în Şesurile Pârjolite.

Ne-am avântat bucuroşi în trecătoare, aliniind câte două sau chiar trei vehicule deodată la trecerea prin Poartă, pe zăpada bătătorită. Chiar înainte de a poposi peste noapte, am putut admira frumuseţea stranie a Şesurilor Pârjolite care se întindeau în faţa noastră într-o privelişte uimitoare.

A doua zi şi ziua următoare, am călătorit de-a lungul serpentinelor de pe panta vestică a muntelui Kongoroi, târându-ne într-un ritm de-a dreptul comic pe un drumeag mult prea îngust pentru noi: o singură mişcare greşită a manşei şi vehiculul se putea prăbuşi într-un hău fără fund. Versantul vestic al lanţului Huishtor era lipsit de zăpadă, iar stâncăria golaşă, încinsă de soare avea un aer deprimant, apăsător. În faţa noastră, pământul se întindea roşu. Am pătruns în deşert, lăsând în urmă iarna şi intrând într-o lume cu aer înăbuşitor, unde fiecare respiraţie şuiera în plămâni, vânturi uscate ridicau colbul în rotocoale, iar fiare ciudate o zbugheau îngrozite la trecerea alaiului nostru.

În cea de-a şasea zi de călătorie, am ajuns la terenurile de vânătoare, aflate într-un ţinut cu povârnişuri pleşuve, mult sub nivelul mării. Eu însumi mă aflu acum la mai puţin de o oră distanţă de acele locuri.

Aici îşi fac cuiburile vulturii cornuţi. Cât e ziua de lungă, ei colindă câmpiile încinse în căutarea prăzii, iar la apusul soarelui se întorc, năpustindu-se din înaltul cerului într-un zbor straniu, în spirală, pentru a-şi lua locul în vizuinile lor inaccesibile.

La împărţirea grupurilor de vânătoare, am făcut parte dintre cei treisprezece aleşi să-i ţină companie septarhului.

— Cineva se bucură pentru tine, îmi spuse Noim solemn şi lăcrimă la fel ca şi mine, deoarece ştia câtă durere îmi provoca indiferenţa tatălui meu.

La revărsatul zorilor, grupurile de vânătoare se puseră în mişcare, erau în număr de nouă şi fiecare dintre ele plecă într-o altă direcţie.

Să încolţeşti vulturul cornut în apropierea cuibului său este socotit lucru de ocară. Când se întoarce la culcuş, pasărea este de obicei încărcată de carnea pe care o aduce puilor săi, aşadar greoaie şi vulnerabilă, despuiată de întreaga ei graţie şi putere. Nimic mai uşor decât să ucizi vulturul atunci când e greu ca plumbul şi totuşi numai un laş de-sine-dezgolitor ar fi în stare să facă aşa ceva. (DE-SINE-DEZGOLITOR! Până şi condeiul mă trădează! Tocmai eu, cel care şi-a dezgolit sinele mai mult decât oricare alţi zece bărbaţi de pe Borthan, tocmai eu să folosesc acest termen ca pe o înfierare! Rămână, dar, aşa cum l-am scris!) Vreau să spun că meritul vânătorului rezidă în pericolele şi greutăţile cu care s-a confruntat în urmărirea prăzii şi nu în trofeu, astfel încât poporul meu vânează vulturul cornut pentru a-şi încerca îndemânarea şi nu pentru a obţine carnea sa întunecată.

Aşadar, vânătorii ies pe Şesurile Pârjolite, acolo unde soarele este nimicitor chiar şi pe timpul iernii, unde nu există niciun copac la umbra căruia să te poţi adăposti şi nici vreun firicel de apă care să-ţi potolească setea. Ajunşi în pustie, vânătorii se împrăştie, câte unul sau doi ici-colo şi

stau la pândă pe pământul sterp şi roşu, lipsit de orice reper, oferindu-se drept pradă vulturul cornut. Pasărea îşi poartă zborul la înălţimi incredibile, planează într-atât de departe încât n-o poţi zări decât ca o liniuţă neagră pe cupola orbitoare a cerului. Numai ochiul cel mai ager izbuteşte să o vadă, deşi anvergura unui vultur este de două ori mai mare decât lungimea unui trup omenesc. Din înaltul văzduhului, vulturul cornut scrutează deşertul în căutarea unei prăzi imprudente. Niciun animal, oricât ar fi el de mic, nu scapă ochilor strălucitori ai păsării. Iar când, în sfârşit, zăreşte prada pe care şi-o dorea, se prăvale din înaltul cerului prin aerul agitat de curenţi, oprindu-se să planeze cam la înălţimea unei case deasupra solului. Acum, vulturul îşi începe zborul ucigaş: se învârte la mică înălţime, descriind cercuri sălbatice şi rotindu-se într-o buclă a morţii deasupra victimei care nu bănuieşte încă primejdia. Prima roată poate acoperi jumătate dintr-o provincie, dar de fiecare dată cercul se strânge tot mai mult, şi acceleraţia sporeşte până când, în cele din urmă, vulturul se transformă într-o veritabilă maşină a morţii ce se năpusteşte vuind dinspre orizont cu o viteză de coşmar. În clipa aceea, nefericitul vânat înţelege care îi va fi soarta, dar groaza nu-l pătrunde decât pentru scurt timp: şuierul aripilor puternice, vâjâitul produs de trupul alungit care sfârtecă văzduhul încins sunt urmate de cornul lung şi ucigător care ţâşneşte din fruntea osoasă şi îşi loveşte cu precizie ţinta, făcând-o să se prăbuşească sub giulgiul aripilor desfăcute ale vulturului.

Vânătorul trage nădejde că va putea ademeni vulturul la înălţimi la care poate fi zărit de ochi omenesc. El poartă o armă făurită anume pentru a lovi la mare distanţă, iar reuşita constă în ochirea precisă, în calcularea cu exactitate a intersecţiei celor două traiectorii la distanţe atât de mari. Pericolul la care te expui atunci când hăituieşti un vultur cornut este acela că nu poţi şti niciodată dacă eşti vânător sau vânat, căci pasărea, aflată în zborul ei ucigaş, nu este vizibilă decât în secunda în care îşi loveşte prada.

Aşadar, am pătruns în deşert. Am stat la pândă din zori şi

până în miezul zilei. Soarele mi-a pârjolit pielea palidă precum iarna, sau cel puţin acele părţi din ea pe care avusesem curajul să le expun, căci eram aproape cu totul înfăşurat în straie de vânătoare croite din piele moale, de culoare roşu aprins sub care fierbeam. Din bidon sorbeam doar atât cât să mă pot ţine pe picioare, fiindcă mi-i închipuiam pe camarazii mei privindu-mă atenţi şi nu doream să arăt vreun semn de slăbiciune. Eram dispuşi sub forma unui hexagon dublu, iar tata se găsea singur între cele două grupuri. Din întâmplare, eu ocupam colţul hexagonului din imediata lui apropiere. Distanţa dintre noi depăşea însă o azvârlitură de suliţă cu pene şi dimineaţa a trecut fără ca eu şi septarhul să fi schimbat vreo silabă, necum un cuvânt.

Şedea acolo, cu picioarele bine înfipte în pământ şi cerceta văzduhul, ţinându-şi arma pregătită. Nu ştiu dacă a băut vreun strop în timpul pândei, pentru că eu unul nu l-am zărit făcând-o.

Scrutam şi eu, la rându-mi, cerurile, până când ochii au început să mă doară şi fâşii paralele de lumină fierbinte mi-au brăzdat creierul, lovindu-se ca un ciocan de peretele interior al craniului. Nu o dată mi s-a năzărit pe cer forma prelungă şi întunecată a vulturului cornut, ba chiar, la un moment dat, înfrigurat şi transpirat, am fost gata să ridic arma asupra acelei năluci, ceea ce mi-ar fi atras ruşine, căci nu este voie să tragi decât atunci când ţi-ai anunţat printr-un strigăt prioritatea, dând astfel de ştire că eşti întâiul care a zărit pasărea. N-am tras atunci, iar mai apoi, când am clipit şi am deschis din nou ochii, n-am zărit pe cer urmă de vultur. Se părea că în acea dimineaţă îşi făcea pânda prin alte părţi.

La amiază, tata dădu un semnal şi ne-am răspândit pe suprafaţa câmpiei, depărtându-ne şi totuşi păstrând formaţia iniţială. Probabil că vulturul ne văzuse strânşi laolaltă şi din această cauză se ţinea la distanţă. Noua mea poziţie se găsea pe o mică movilă de pământ, având aproape forma unui sân de femeie; ocupându-mi locul, m-am simţit cuprins de frică. Îmi imaginam că astfel eram

foarte expus şi deci în pericol de a fi atacat de către vulturul cornut. Odată cu groaza care urca în mine deveneam tot mai convins că, în chiar acele clipe, un vultur se rotea în zborul ucigaş deasupra mea şi dintr-o clipă în alta înfiorătorul său corn avea să-mi străpungă rinichii, în vreme ce eu nu eram în stare decât să mă holbez la cerul de o strălucire metalică.

Premoniţia pusese în asemenea măsură stăpânire pe mine, încât a trebuit să mă silesc ca să rămân în picioare. Tremuram şi aruncam ocheade înspăimântate peste umăr, în vreme ce-mi încleştam mâinile pe patul armei ca de un sprijin. Auzul îmi era încordat la maximum, străduindu-mă să surprind apropierea inamicului şi speram din toată inima că voi fi în stare să mă răsucesc brusc şi să trag mai înainte de a fi spintecat. Amarnic mă mustram pentru laşitatea mea, ba chiar mulţumeam sorţii că Stirron fusese primul născut, fiind evident că eu nu eram deloc potrivit să-i succed la tron septarhului.

Îmi repetam întruna că de mai bine de trei ani încoace niciun vânător nu mai murise în acest mod. Mă întrebam apoi dacă era posibil să mor atât de tânăr, în timpul primei mele vânători, în vreme ce atâţia alţii, printre care şi tatăl meu, vânau de treizeci de anotimpuri şi nu se aleseseră nici cu o zgârietură. Şi de ce mă copleşea această frică îngrozitoare, când toţi mentorii mei se străduiseră să mă înveţe că sinele nu înseamnă decât neant, iar preocuparea pentru propria-ţi persoană este un păcat dintre cele mai ticăloase? Tata nu se găsea în aceeaşi primejdie ca şi mine, acolo, pe întinsul roşietic al pustiului? Şi oare nu avea el cu mult mai multe de pierdut decât mine, fiindcă era prim-septarh în vreme ce eu eram doar puştan?

Am izgonit în acest fel frica din suflet şi am început să scrutez cerul fără urmă de teamă că voi fi secerat de cornul vulturului ce putea să se năpustească din spate, astfel că peste puţine clipe spaima de mai înainte îmi păru absurdă. Voi rămâne pe loc şi zile întregi, dacă va fi nevoie, neînfricat.

Pe dată am primit şi răsplata triumfului asupra sinelui: pe

cerul orbitor, am putut distinge o formă întunecată care plutea, asemenea unei crestături a văzduhului, însă acum nu mai era o nălucire, căci ochii mei tineri desluşeau deja aripile şi cornul. O zăriseră, oare, şi ceilalţi? Să fi fost acela vulturul meu? Dacă reuşeam să-l omor, oare tata avea să mă bată pe umăr şi să mă numească „fiul său cel mai bun”? Tăcere profundă din partea celorlalţi vânători.

— Cineva îşi cere dreptul! am strigat jubilând şi am ridicat arma, aţintind-o asupra păsării şi rememorând ceea ce fusesem învăţat, şi anume să-mi las judecata interioară să facă toate calculele, să ochească şi să tragă, cu un singur impuls fulgerător, atât de iute încât intelectul şovăitor să nu aibă răgaz să zădărnicească porunca instinctului.

În fracţiunea de secundă care se scurgea înainte ca săgeata mea să fie slobozită, din stânga se auzi un strigăt sugrumat care mă făcu să trag fără să mă uit, răsucindu-mă dintr-o singură mişcare către locul unde pândea tatăl meu. L-am zărit pe jumătate ascuns sub aripile fâlfâitoare ale altui vultur ce se năpustise străpungându-l prin spinare şi pântec.

Împrejurul lor aerul era învolburat de nisipul roşu pe care îl stârneau aripile monstrului, în zbaterea lui furioasă deasupra pământului. Vulturul se chinuia să-şi ia zborul, totuşi această specie nu e în stare să ridice greutatea unui om, deşi faptul nu o împiedică să ne atace. M-am repezit să-l ajut pe septarh. Striga încă şi am văzut cum mâinile i se încleştaseră în gâtlejul sfrijit al păsării, dar strigătul lui părea acum un lichid bolborosind. Am ajuns primul lângă el, însă zăcea străpuns şi lipsit de grai, iar vulturul, înfipt în trupu-i, îl acoperea ca un giulgiu mare şi negru.

Am scos sabia. Dintr-o lovitură am retezat grumazul vulturului, am îndepărtat restul leşului cu piciorul şi am început să trag cu disperare de ţeasta blestemată, hidos înţepenită în spinarea tatălui meu.

Sosiră şi ceilalţi şi mă împinseră la o parte. Cineva mă prinse de umeri şi mă zgâlţâi până când şocul trecu.

Când m-am întors din nou să-i privesc, vânătorii

strânseră rândurile, împiedicându-mă să văd cadavrul septarhului, după care, spre uluirea mea, căzură cu toţii în genunchi pentru a-mi aduce omagiu.

Bineînţeles, Stirron a fost acela care a devenit septarh de Salla şi nu eu. Încoronarea sa a fost un eveniment de seamă, pentru că, deşi tânăr Stirron avea să fie prim-septarh al provinciei. Ceilalţi şase septarhi ai Sallei veniră în capitală – numai la o astfel de ceremonie îi puteai vedea pe toţi adunaţi în acelaşi oraş – şi vreme de multe zile urmară serbări, ospeţe, parade cu steaguri şi sunet de trompete. În centrul tuturor evenimentelor se găsea Stirron, iar eu de abia la margini, adică aşa cum trebuia să fie, deşi mă simţeam mai degrabă ca un grăjdar decât ca un prinţ. Odată ce se văzu urcat pe tron, fratele meu îmi oferi titluri, pământuri şi putere, fără să se aştepte ca eu să le accept, ceea ce nici n-am făcut. Exceptând cazurile în care septarhul este debil mintal, fraţii săi mai tineri nu trebuie să-i rămână în preajmă pentru a-l ajuta să guverneze, căci ajutorul lor nu este dorit aproape niciodată. Nu cunoscusem niciun unchi în viaţă din partea tatălui meu şi nu-mi doream ca fiii lui Stirron să poată să spună acelaşi lucru, de aceea, îndată ce perioada de doliu luă sfârşit, am părăsit Salla.

M-am îndreptat către Glin, tărâmul natal al mamei mele. Pentru că atmosfera de acolo nu mi-a priit, după câţiva ani m-am mutat în provincia învăluită în aburi care poartă numele de Manneran. Aici mi-am câştigat soţia şi mi-am conceput copiii şi tot aici am trăit sănătos şi ferice până când a sunat pentru mine ceasul schimbător.

6

Poate că ar fi timpul să aştern câteva rânduri despre geografia lumii mele.

Pe planeta Borthan există cinci continente. În emisfera noastră sunt două: Velada Borthan şi Sulmara Borthan, adică Lumea de Nord şi Lumea de Sud. De pe ţărmurile lor, drumul pe mare este lung şi anevoios până pe continentele din cealaltă emisferă, care au fost numite simplu, Umbis, Dabis şi Tibis, adică Unu, Doi şi Trei.

Despre aceste trei tărâmuri îndepărtate nu vă pot spune prea multe. Ele au fost explorate pentru prima dată acum şapte sute de ani, de către un septarh de Glin care a plătit cu viaţa pentru curiozitatea lui. De-atunci încoace nu au existat mai mult de cinci expediţii de explorare pe acele continente. Nimeni nu locuieşte acolo. Despre Umbis se spune că seamănă cu Şesurile Pârjolite însă este şi mai arid. Flăcări aurii ţâşnesc din multe locuri prin ţinuturile arse. Pe Dabis domnesc jungla şi mlaştinile bântuite de friguri; într-o bună zi se va popula cu aceia dintre noi care vor dori să-şi dovedească bărbăţia, căci se spune că locurile colcăie de fiare înfricoşătoare. Tibis este acoperit de gheţuri.

Nu suntem o rasă măcinată de setea peregrinărilor. Eu însumi n-am fost niciodată un călător până în clipa când întâmplarea m-a silit să devin unul. Deşi în venele noastre curge sângele vechilor pământeni, iar ei au fost rătăcitorii ai căror demoni i-au mânat să colinde stelele, noi, cei de pe Borthan, trăim în preajma căminelor noastre. Nici măcar eu, care sunt oarecum diferit în gândire faţă de tovarăşii mei, n-am fost împins nicicând de dorinţa de a vedea câmpiile înzăpezite ale Tibisului sau mlaştinile din Dabis. Mi-am dorit-o, poate, în copilărie, atunci când visezi să cutreieri întreg universul.

În lumea noastră o călătorie din Salla până în Glin este socotită drept un lucru extraordinar şi arar întâlneşti oameni care să fi traversat continentul; cu atât mai puţin

sunt aceia care s-au aventurat până în Sulmara Borthan aşa cum am făcut eu.

Aşa cum am făcut EU.

Velada Borthan este leagănul civilizaţiei noastre. Cartografii îl înfăţişează ca pe o întindere vastă de pământ, de forma unui pătrat cu colţurile rotunjite. Două mari crestături ca nişte „V”-uri ies în evidenţă, marcând extremele continentului: una pe coasta nordică, la jumătatea distanţei între colţul estic şi cel vestic numită Golful Polar, iar cealaltă, simetric situată pe coasta opusă şi denumită Golful Sumar. Între aceste două întinsuri de ape se găsesc şesurile, ca un jgheab care traversează întregul continent de la nord la sud. Niciun punct de pe ele nu se ridică cu mai mult de cinci staturi de om deasupra nivelului mării, în schimb există multe locuri, mai ales în Şesurile Pârjolite, care se află cu mult sub nivelul apei.

Există o legendă despre forma continentului Velada Borthan pe care o povestim copiilor noştri. Se spune că Hrungir, marele vierme al gheţii, născut în apele Mării Polare de Nord, s-a trezit într-o zi cuprins de o foame cumplită şi a început să ronţăie din ţărmul nordic al Veladei Borthan. S-a ospătat vreme de o mie de mii de ani, până când a lăsat în urmă-i întregul Golf Polar. Căzând bolnav din pricina lăcomiei, viermele gheţii s-a suit apoi pe continent ca să se odihnească şi să digere ceea ce înghiţise. Cu stomacul îngreunat, Hrungir s-a târât spre sud, făcând pământul să se afunde sub greutatea lui şi ridicând munţi la est şi la vest de locul său de odihnă. Viermele a zăcut cel mai mult în Şesurile Pârjolite, care au devenit cele mai joase ţinuturi de pe continent. După un timp, viermelui i s-a făcut iarăşi foame, aşa că a continuat drumul spre sud, până când a ajuns la un lanţ muntos care îi bara trecerea, întinzându-se de la est la vest. Atunci, monstrul s-a pornit să muşte din munte şi aşa a apărut trecătoarea Stroin, după care s-a îndreptat către coasta sudică. Cuprins din nou de foame, viermele a înghiţit pământul care se întindea pe teritoriul Golfului Sumar. Apele Strâmtorii Sumar s-au năpustit să umple golul lăsat, iar fluxul l-a purtat pe ţărmul

continentului Sumara Borthan, unde trăieşte şi astăzi, încolăcit în inima vulcanului Vashnir şi scoţând din când în când flăcări otrăvite pe gură. Aşa spune legenda.

Bazinul lung şi îngust, despre care noi spunem că este drumul lui Hrungir, se împarte în trei regiuni diferite. La limita sa de nord se găsesc Şesurile Îngheţate, un tărâm al iernii veşnice unde nu calcă picior de om. Legenda spune că aerul de acolo este într-atât de uscat şi rece, încât o singură respiraţie ar transforma plămânii unui om într-o bucată de piele tăbăcită. Clima polară nu afectează însă decât o mică parte a continentului nostru. La sud de Şesurile Îngheţate se întinde imensitatea Şesurilor Pârjolite, ţinuturi lipsite aproape complet de apă şi aflate în permanenţă în voia bătăii nemiloase a soarelui nostru. Din pricina celor două lanţuri înalte de munţi, care se întind de la nord la sud, nicio picătură de ploaie nu ajunge în Şesurile Pârjolite şi nici vreun râu sau pârâiaş nu răzbate acolo. Solul are culoarea roşu strălucitor şi este vârstat pe alocuri cu roci galbene, o amintire lăsată de pântecul fierbinte al lui Hrungir, deşi geologii noştri au cu totul altă explicaţie. În regiunea aceasta se găsesc plante mici despre care nu se ştie de unde îşi extrag seva şi tot aici trăiesc o sumedenie de fiare, cu toatele stranii, diforme şi înfiorătoare. În sudul Şesurilor Pârjolite, se află o vale adâncă, pe direcţia est-vest, largă preţ de câteva zile de drum, la capătul căreia începe micul comitat numit Şesurile Umede. În nordul său, briza Golfului Sumar aduce norii încărcaţi de vapori prin trecătoarea Stroin, pentru ca aceştia să întâlnească răbufnirile cumplit de fierbinţi ale Şesurilor Pârjolite şi să-şi verse povara de apă nu departe de strâmtoare, unde creează astfel un ţinut cu vegetaţie densă şi luxuriantă. Dar niciodată vânturile umede ale coastei sudice nu reuşesc să treacă dincolo de Şesurile Umede, ca să scalde în ploaie pământul roşu.

Precum vă spuneam, Şesurile Îngheţate nu sunt niciodată vizitate, iar cele Pârjolite sunt cutreierate doar de vânători şi de acei călători nevoiţi să ajungă de pe coasta estică pe cea vestică; în schimb Şesurile Umede sunt populate de

multe mii de fermieri care cultivă fructe exotice pentru cei din oraşe.

Am auzit că ploile veşnice le putrezesc sufletele şi că nu au nicio formă de guvernământ, iar tradiţiile noastre de auto-negare sunt imperfect păstrate. M-aş fi aflat acum chiar în mijlocul lor, pentru a le studia temperamentul cu propriile-mi simţuri, dacă aş fi putut străpunge cordonul pe care duşmanii mei l-au desfăşurat la sud de aceste locuri.

Şesurile sunt flancate de două lanţuri imense de munţi: la est, Huishtor, iar la vest, Treishtor. Culmile lor încep de pe coasta nordică, aproape de pe ţărmul Mării Polare de Nord şi se desfăşoară înspre sud, descriind, treptat, o curbă către interiorul continentului. În cele din urmă cele două şiraguri muntoase se întâlnesc nu departe de Golful Sumar, despărţite doar de trecătoarea Stroin. Ele sunt atât de înalte încât stau ca un baraj în calea tuturor vânătorilor. Ca urmare, versanţii îndreptaţi înspre interiorul continentului sunt golaşi, în vreme ce pantele exterioare se bucură de toate semnele fertilităţii.

În Velada Borthan, spiţa omenească şi-a stabilit teritoriul în cele două fâşii de coastă, dintre oceane şi munţi. În cele mai multe locuri, pământul este puţin şi rar, fapt care ne pune la grele încercări pentru a ne procura hrana necesară, astfel încât viaţa este pentru noi o luptă continuă împotriva foamei.

Se pune adesea întrebarea: de ce au ales strămoşii noştri, cu generaţii în urmă, atunci când au venit pe această planetă, să se stabilească tocmai în Velada Borthan? Pe continentul vecin, Sumara Borthan, agricultura ar fi fost cu mult mai lesnicioasă şi chiar Dabis cel mlăştinos ar fi reprezentat o alegere mai fericită. Ni s-a explicat că străbunii erau oameni aspri şi plini de sârguinţă care căutau în permanenţă provocarea şi care se temeau să-şi lase vlăstarele să se înmulţească într-un mediu ce nu părea îndeajuns de ostil. Coastele continentului Velada Borthan nu erau nici de nelocuit, dar nici plictisitor de confortabile, aşadar, se potriveau perfect scopului urmărit. Cred că aceasta constituie explicaţia adevărată, pentru că, într-

adevăr, moştenirea esenţială rămasă de la cei vechi este noţiunea că orice confort reprezintă un păcat şi orice înlesnire, o ticăloşie.

Cu toate acestea, fratele meu jurat, Noim, a remarcat odată că strămoşii noştri au ales Velada Borthan pentru că, din întâmplare, aici a aterizat nava lor spaţială şi, istoviţi de atâta rătăcire prin imensitatea spaţiului, n-au mai avut energia să exploreze un alt continent pentru a găsi sălaşuri mai bune. Eu mă îndoiesc că aşa au stat lucrurile, însă această remarcă mucalită îl caracterizează perfect pe Noim şi gustul său pentru ironii.

Cele dintâi aşezări ale strămoşilor se întindeau pe coasta de vest, în locul pe care noi îl numim Threish, adică Locul Legământului. S-au înmulţit cu repeziciune şi, fiind indivizi încăpăţânaţi şi arţăgoşi, s-au separat destul de curând, despărţindu-se în grupuri care au plecat să convieţuiască în alte locuri. Aşa s-au format cele nouă provincii vestice. Disputele aprige dintre ele pe seama revendicărilor teritoriale au supravieţuit până în zilele noastre.

Cu timpul, resursele limitate ale coastei vestice au fost epuizate şi emigranţii au pornit în exploatarea coastei de est. În vremurile acelea nu existau transporturi aeriene, ceea ce nu înseamnă că acest domeniu ar fi în zilele noastre foarte bine dezvoltat. Nu suntem un popor cu înclinaţii tehnice şi în plus ne lipsesc resursele naturale care pot servi drept combustibil. Astfel se face că drumul spre est a fost parcurs în maşinile de uscat, sau în ceea ce servea pe atunci drept maşini. Au fost descoperite cele trei trecători din munţii Threishtor, iar apoi îndrăzneţii s-au aventurat în Şesurile Pârjolite. Aceste traversări deosebit de grele sunt cântate în lungi epopei şi mituri. Escaladarea munţilor Threishtor şi trecerea spre Şesuri au fost extrem de dificile, însă obstacolul aflat de partea cealaltă a continentului era de-a dreptul imposibil de trecut, căci nu există decât un drum care străpunge munţii Huishtor dinspre ţinutul roşietic şi acela este prin Poarta Salla, a cărei descoperire nu a fost deloc uşoară. Cu toate acestea, ea a fost găsită şi temerarii s-au revărsat prin ea, întemeind

ţinutul de astăzi al Sallei.

Când s-a ivit o nouă dispută, mulţi dintre întemeietorii Sallei au pornit înspre nord, punând bazele Glinului. Mai târziu, alţi rebeli au coborât la sud pentru a se stabili pe ţărmul sfânt al Manneranului. Vreme de o mie de ani, trei provincii au fost de ajuns în estul continentului, totuşi după altă confruntare, dintr-un colţ al Sallei şi o părticică din Glin, s-a desprins micuţul dar prosperul regat maritim mic numit Krell.

Au existat şi câţiva înaintaşi care nu se putuseră împăca deloc cu viaţa în Velada Borthan, aşa că plecaseră pe mare, îndreptându-se către Sumara Borthan unde s-au stabilit.

Dar despre aceştia din urmă nu voi pomeni într-o simplă lecţie de geografie. În legătură cu Sumara Borthan şi poporul de acolo voi avea multe să îţi povestesc, cititorule, atunci când voi începe să-ţi explic schimbările care s-au produs în viaţa mea.

7

Cabana în care mă ascund în clipa de faţă nu este altceva decât o dărăpănătură. De la bun început, pereţii din placaj au fost îmbinaţi neglijent şi acum sunt coşcoviţi, astfel încât largi interstiţii se cască la îmbinări şi niciunul dintre unghiuri nu-i cu adevărat drept. Vântul deşertului şuieră nestingherit prin această cocioabă. Coala pe care scriu e acoperită de un strat fin de praf roşu, hainele îmi sunt încrustate de el, ba chiar şi părul a căpătat o tentă roşietică.

Creaturile locului se mişcă în voie în preajma mea: chiar în această clipă două asemenea fiinţe se târăsc pe podeaua din lut, una dintre ele e cenuşie, cu multe picioare şi de mărimea degetului meu mic; cealaltă este un şarpe leneş, cu două cozi, care nu depăşeşte în lungime talpa piciorului meu. De ore întregi se tot învârt una în jurul celeilalte, de parcă şi-ar dori să fie duşmani de moarte, dar nu se pot hotărî cine pe cine va înghiţi. Tovarăşi sterpi într-o pustie scorojită de arşiţă.

Nu voi dispreţui totuşi acest loc. Cineva s-a străduit să care materialele până aici pentru ca vânătorii sleiţi de puteri să-şi poată găsi adăpost în aceste ţinuturi neospitaliere. Cineva a construit sălaşul, fără îndoială, cu mai multă dragoste decât meşteşug, lăsându-l parcă anume pentru mine. Şi tare bine îmi mai prinde! Se prea poate ca să fie nedemn de fiul unui septarh, însă am cunoscut la vremea mea confortul palatelor şi nu mai simt nevoia să mă aflu între zidurile lor de piatră şi sub bolţile arcuite.

Aici e linişte. Sunt departe de toţi decantorii din lume, de neguţătorii de peşte, comercianţii de vinuri şi de toţi aceia care umplu străzile oraşului cu strigătele şi cântecele lor de negoţ. Aici omul poate gândi, se poate apleca asupra sufletului său pentru a scoate la iveală acele forţe care i-au modelat existenţa, pentru a le cântări apoi, astfel încât să se poată cunoaşte mai bine pe el însuşi.

În lumea noastră, datina ne interzice să ne facem sufletul cunoscut altora. Dar de ce oare nimeni înaintea mea nu a observat că aceleaşi tradiţii ne împiedică, neintenţionat, să ne cunoaştem pe noi înşine? Aproape toată viaţa am păstrat cuvenitele ziduri sociale dintre mine şi ceilalţi, şi numai în clipa când ele au căzut mi-am dat seama că ridicasem bariere care mă izolau şi de mine însumi. Aici, în Şesurile Pârjolite, am avut însă timp pentru a cântări toate aceste probleme şi pentru a ajunge să înţeleg. Dacă mi-ar fi stat în putinţă, nu locul acesta mi l-aş fi ales, totuşi nu sunt nefericit aici.

Cred că va mai trece destul până când vor reuşi să mă găsească.

Acum e prea întuneric ca să mai pot scrie. Mă voi aşeza lângă uşa cabinei şi voi contempla căderea nopţii, lăsarea întunericului peste şesuri şi lanţul munţilor Huishtor. Voi zări, poate, şi un vultur cornut zburând prin amurg, spre cuib, după o vânătoare fără succes. Stelele vor străluci. Odată, Schweiz a încercat să-mi arate soarele Pământului, de pe vârful unui munte din Sumara Borthan. Pretindea că el îl poate vedea şi mă implora să-mi aţintesc privirea în lungul braţului său întins, dar cred că nu era decât un joc al lui cu mine, fiindcă, după părerea mea, soarele acela nu poate fi zărit deloc din această parte a galaxiei. Schweiz obişnuia să se joace în fel şi chip cu mine pe vremea când călătoream împreună şi, poate că într-o bună zi, va glumi la fel, dacă ne va fi dat să ne mai întâlnim vreodată, dacă el este încă în viaţă.

8

Noaptea trecută mi s-a arătat în vis sora mea jurată, Halum Helalam.

Cu ea nicicând nu mai pot fi jocuri, căci nu mai ajunge la mine decât prin tunelul cu pereţi lunecoşi al viselor. Aşadar, în somn, ea a venit să-mi strălucească în gânduri mai luminos decât toate stelele care împodobesc această pustie. Când m-am trezit, am fost năpădit de tristeţe şi ruşine, simţindu-mă copleşit de amintirea pierderii ei, celei de neînlocuit.

Halum din vis nu era înveşmântată decât într-un văl uşor şi transparent care lăsa să i se vadă sânii mici cu sfârcuri trandafirii, coapsele zvelte şi pântecul plat, pântecul unei femei fără copil. În realitate, nu aşa se îmbrăca, mai cu seamă atunci când îşi vizita fratele jurat, dar Halum cea din vis fusese transfigurată de zbuciumul şi singurătatea mea şi se înfăţişa frivolă cum nu o ştiam. Zâmbetul îi era cald şi tandru, iar ochii ei negri şi strălucitori răspândeau lumina iubirii.

În vis, mintea umană trăieşte la mai multe niveluri. În ceea ce mă priveşte, pe unul dintre niveluri existam în postura de observator detaşat, plutind sub acoperişul colibei, învăluit într-un halou din raze de lună şi privind în jos către propriul meu trup adormit. Într-un alt plan, mă găseam cufundat în somn. Acel eu din vis care dormea nu putea percepe prezenţa lui Halum, însă eul oniric ce veghea îi simţise prezenţa, în vreme ce eu, adevăratul visător, îi percepeam pe amândoi, fiind în acelaşi timp conştient că trăiam o viziune. În chip inevitabil însă aceste planuri se amestecau, astfel încât nu puteam şti cu siguranţă cine anume visa şi pe cine vedea în vis, aşa cum nu puteam fi sigur dacă Halum care mi se arătase radioasă nu era cumva doar o creaţie a imaginaţiei mele, şi nu fiinţa reală pe care îmi fusese dat s-o cunosc cândva.

— Kinnall, şopti Halum şi atunci, în vis, am văzut cum eul oniric cufundat în somn se trezeşte şi se ridică, sprijinindu-

se în coate, în timp ce fata îngenunchează foarte aproape de aşternutul lui.

Făptura din vis se aplecă deasupra mea până îşi atinse sânii de pieptul meu păros şi-mi mângâie buzele cu un sărut fugar.

— Arăţi tare obosit, Kinnall.

— Nu trebuia să vii aici.

— Era nevoie de cineva, aşa că cineva a venit.

— Nu e drept. Să străbaţi Şesurile Pârjolite în căutarea cuiva care nu ţi-a adus decât suferinţă…

— Legătura cuiva cu tine este sacră.

— Ai suferit îndeajuns, pentru acea legătură Halum.

— Cineva nu a suferit deloc, spuse ea şi-mi sărută fruntea asudată. Însă tu, tare mult trebuie că mai suferi ascuns aici, în acest cuptor nenorocit!

— Cineva nu are decât ceea ce merită, am răspuns.

Până şi în vis îi vorbeam lui Halum cu pronumele politeţii. Niciodată nu-mi venise la îndemână să folosesc persoana întâi de faţă cu ea. N-o făcusem înainte de schimbările mele, dar nici mai apoi, atunci când nu mai aveam niciun motiv să fiu atât de cast cu ea, nu m-am simţit în stare să spun „eu”. Sufletul şi inima îmi ardeau să rostească acest cuvânt în prezenţa ei, însă buzele şi limba rămâneau veşnic pecetluite de convenienţă.

— Tu meriţi cu mult mai mult decât acest adăpost. Trebuie, să te întorci din exil, trebuie să ne arăţi calea, Kinnall, drumul către un nou Legământ, un Legământ al dragostei, al încrederii în celălalt.

— Cineva se teme că n-a fost decât un profet jalnic. Nu crede că aceste eforturi merită să fie continuate.

— Totul a fost pentru tine atât de nou şi de straniu, grăi Halum. Tu însă ai dovedit că poţi să aduci şi altora schimbarea…

— Să aducă suferinţă şi altora aşa cum şi-a adus sieşi…

— Nu! Nu! Ceea ce ai încercat tu să faci a fost drept. De ce să te resemnezi cu propria-ţi moarte? Acolo, afară, te aşteaptă o lume întreagă, o lume care are nevoie să fie eliberată, Kinnall!

— Cineva este prins aici ca într-o cursă şi va fi cu siguranţă capturat.
— Deşertul e mare. Te poţi strecura neobservat.
— Deşertul e mare, dar trecătorile lui sunt puţine şi toate sunt păzite. Nu există nicio scăpare.
Halum scutură încăpăţânată din cap, zâmbi şi-şi apăsă palmele pe şoldurile mele, pentru ca apoi să-mi spună cu o voce plină de speranţă:
— Te voi conduce eu către un loc unde vei fi în siguranţă. Urmează-mă, Kinnall.
Cuvântul „eu”, rostit de gura lui Halum cea din vis, se năpusti asupra sufletului meu aidoma unei rafale de săgeţi ruginite, iar şocul resimţit la auzul acestei obscenităţi rostite de gura ei aproape că mă trezi.
Îţi mărturisesc toate acestea, cititorule, ca să înţelegi că eu însumi nu sunt, încă, pe deplin convertit la modul de viaţă pe care singur l-am ales, că reflexele dobândite prin educaţie îmi stăpânesc şi acum străfundurile sufletului. În vise iese la iveală adevărata noastră natură, iar acest vis spunea multe despre gândurile mele cele mai ascunse: cum altfel s-ar putea interpreta mâhnirea profundă cu care am primit cuvintele rostite de mine – căci nimeni altul nu le ticluise – prin gura surorii mele jurate?
Ceea ce a urmat a fost la fel de semnificativ, deşi mai puţin subtil. Pentru a mă urni cât mai iute din aşternut, mâinile lui Halum îmi alunecară de-a lungul trupului, strecurându-se prin hăţişul ce-mi acoperă pântecele, până când, în cele din urmă, degetele ei răcoroase au luat în stăpânire tulpina întărită a sexului meu. Într-o secundă inima îmi bubui, sămânţa ţâşni, iar pământul se cutremură de parcă şesurile se despicau. Halum lăsă să-i scape un strigăt de spaimă. M-am întins ca s-o cuprind în braţe, dar imaginea ei devenea din ce în ce mai nedesluşită şi lipsită de substanţă şi într-o convulsie teribilă a planetei am pierdut-o din priviri, pentru ca apoi să dispară cu totul. Câte lucruri avusesem să-i spun, câte întrebări rămăseseră nerostite!
M-am trezit, parcurgând în sens invers nivelurile visului.

Eram singur în colibă, fireşte, cu pielea lipicioasă din cauza propriilor secreţii şi îngreţoşat de ticăloşiile ticluite de mintea mea abjectă, lăsată să hoinărească slobod în noapte.

— Halum! am strigat. Halum! Halum! Halum!

Vocea mea făcu pereţii colibei să tremure, dar fata nu mai apăru. Treptat, mintea-mi înceţoşată de mrejele somnului pricepu adevărul: Halum care mă vizitase nu avusese nimic real.

Cu toate acestea, noi, cei de pe Borthan, nu tratăm cu uşurinţă astfel de viziuni. M-am ridicat şi am ieşit din colibă în întunericul de afară; m-am plimbat împrejur, răscolind cu tălpile goale nisipul cald al deşertului, în timp ce mă străduiam să găsesc scuze pentru propriile-mi născociri. Încetul cu încetul, am reuşit să mă calmez. Am ajuns în cele din urmă la echilibru, totuşi am continuat să veghez ore întregi în pragul colibei, până când primele franjuri verzi ale zorilor s-au strecurat în preajma mea.

Fără îndoială, vei fi de acord cu mine, cititorule, că un bărbat care a petrecut timp îndelungat departe de femei, trăind în încordarea ce mi-a fost mie dat s-o cunosc din clipa în care m-am refugiat aici, are toate şansele să cunoască asemenea erupţii de natură sexuală în somn şi, din acest punct de vedere, nimic nu poate fi mai natural. De asemenea, sunt convins – deşi nu deţin prea multe dovezi care să-mi susţină afirmaţia – că multor bărbaţi de pe Borthan li se întâmplă ca în somn să dea frâu liber dorinţei îndreptate către surorile lor jurate, asta pur şi simplu din cauză că dorinţele de acest gen sunt cele mai sever reprimate în stare de trezie.

În plus, chiar dacă Halum şi cu mine ne bucuraserăm de intimităţi ale sufletului ce depăşiseră limitele existente de obicei între un bărbat şi sora sa jurată, totuşi nici măcar o singură dată nu o căutasem pe Halum-femeia şi între noi nu a existat o astfel de împreunare. Va trebui să mă crezi pe cuvânt, cititorule, căci în aceste pagini îţi mărturisesc atât de multe fapte care mă discreditează, fără să fac efortul de a ascunde vreun amănunt de ocară, încât, dacă aş fi violat

legământul lui Halum aş fi recunoscut acest lucru. Va trebui deci să mă crezi că nu am făcut niciodată aşa ceva. Iar pentru păcatele din vis nu pot fi învinuit.

Oricum, eu continuam să-mi găsesc vină în vreme ce întunericul nopţii se subţia şi se iveau zorile şi abia acum, când mă eliberez, aşternând totul pe hârtie, pot spune că bezna mi se risipeşte din suflet. Cred că ceea ce m-a frământat cu deosebire preţ de atâtea ore nu a fost atât mica mea fantezie sexuală aşa de sordidă – fantezie pentru care probabil până şi duşmanii m-ar fi iertat –, cât convingerea că sunt răspunzător pentru moartea lui Halum, pe care nu pot cu niciun chip să mi-o iert.

9

Poate că ar trebui să spun că, pe Borthan, orice bărbat, ca de altfel orice femeie, este jurat la naştere sau curând după aceea unui frate şi unei surori. Niciunul dintre cei trei astfel legaţi nu are voie să fie rudă de sânge cu ceilalţi doi. Legămintele sunt stabilite curând după ce un copil a fost conceput şi adesea se întâmplă ca ele să ducă la negocieri complicate, pentru că fratele şi sora juraţi cuiva sunt mai apropiaţi pentru acesta decât propriile rude de sânge. Aşadar, un tată este dator să fie cât se poate de grijuliu atunci când alege legămintele pentru copilul său.

Deoarece urma să mă nasc fiu de septarh, aranjamentele legate de juraţii mei erau socotite chestiuni de stat. Deşi democratic, ar fi fost o prostie să fiu legat prin jurământ de odrasla unui ţăran, căci un individ trebuie să fie jurat unuia din acelaşi strat social, altfel relaţia nu foloseşte la nimic. Pe de altă parte nu puteam fi legat de ruda altui septarh, pentru că soarta ar fi putut face ca într-o bună zi eu să deţin tronul tatălui meu, iar un septarh nu trebuie să fie prins în legăminte cu o casă regală din alt comitat, dacă doreşte ca libertatea lui de alegere să nu fie îngrădită. Aşadar, în cazul meu era nevoie de legături cu vlăstare ale nobilimii, dar fără sânge regal.

Întregul proiect a fost elaborat de către fratele jurat al tatălui meu, Ulman Kotril şi acesta a fost cel din urmă sprijin pe care l-a dat tatei, fiindcă a fost înjunghiat de către bandiţii din Krell curând după naşterea mea. Ca să-mi găsească o soră potrivită, Ulman Kotril a călătorit în Manneran şi a obţinut legământ cu vlăstarul nenăscut încă al lui Segvord Helalam, Înalt Judecător al Portului. Fusese stabilit că lui Helalam avea să i se nască o fiică. Apoi fratele jurat al septarhului se întoarse în Salla şi încheie tripletul prin legământul faţă de Luinn Condorit, un general al trupelor noastre de nord, care urma să aibă un fiu.

Noim, Halum şi cu mine am venit pe lume în aceeaşi săptămână şi tatăl meu prezidă în persoană oficierea

legăturii noastre. (Pe atunci se foloseau, bineînţeles, numele noastre de copii, însă eu am omis acest aspect pentru a simplifica lucrurile.) Ceremonia a avut loc în palatul septarhului, unde doi împuterniciţi au ţinut locul lui Noim şi lui Halum. Mai târziu, atunci când crescusem destul pentru a putea călători, ne-am legat din nou prin înnoirea jurământului, dar de data aceasta direct. Eu am fost cel care a călătorit până în Manneran ca să fiu jurat cu Halum. După acest eveniment, nu ne-am despărţit decât arareori. Segvord Helalam n-a avut nimic împotrivă ca fiica lui să fie crescută în Salla, căci îşi pusese speranţe că astfel Halum va putea să facă o partidă strălucită cu unul dintre prinţii aflaţi la curtea tatălui meu. Avea să fie dezamăgit, întrucât Halum a mers în mormânt nemăritată şi, din câte ştiu eu, fecioară.

Aceste legăminte creează o mică breşă în singurătatea la care noi, cei de pe Borthan, suntem constrânşi şi învăţaţi să trăim. Trebuie să ştii deja, cititorule – chiar dacă eşti străin de planeta noastră – că de multă vreme ne este interzis prin tradiţie să ne deschidem sufletele unii faţă de ceilalţi. A discuta exagerat de mult despre propria-ţi persoană, spuneau strămoşii noştri, nu atrage după sine decât delăsare, auto-compătimire, degradare şi coruperea individului. Suntem, aşadar, educaţi să ne păstrăm în noi înşine şi, pentru ca legăturile cutumei să fie cu atât mai oţelite, ne este interzisă până şi folosirea unor pronume ca „eu” sau „mie” în vorbirea reverenţioasă. Dacă avem vreo problemă, o rezolvăm în linişte; dacă avem vreun ţel, ni-l urmăm fără să facem caz de ambiţiile noastre; dacă simţim dorinţă, îi dăm curs într-un mod impersonal, lipsit de identificare… Aceste legi implacabile nu cunosc decât două excepţii. Ne putem descărca sufletele în faţa decantorilor, care sunt simpli funcţionari religioşi plătiţi pentru serviciile lor şi ne putem dezvălui, în anumite limite, în faţa semenilor noştri juraţi. Acestea sunt poruncile Legământului.

Ne este permis să facem aproape orice confesiune către sora sau fratele nostru jurat, dar suntem crescuţi în spiritul unei etichete care restrânge până şi acest lucru. De

exemplu, oamenii cu educaţie aleasă consideră că nu se cade să foloseşti persoana întâi atunci când te adresezi unui frate jurat. Aşa ceva nu se face, în ruptul capului. Oricât de intimă este confesiunea pe care o facem, ea trebuie să fie exprimată într-o formă gramaticală respectabilă şi nu în limbajul vulgar al unui de-sine-dezgolitor.

(În limba noastră, un **de-sine-dezgolitor** este acela care se expune în faţa altora, adică îşi dezgoleşte sufletul, nu carnea. Acesta este considerat un gest blestemat şi se pedepseşte prin ostracizare socială sau chiar mai grav. De-sine-dezgolitorii se folosesc de pronumele murdare, aşa cum am procedat eu pe tot parcursul acestui text pe care îl citeşti. Deşi ne este permis să ne **dezgolim sinele** în prezenţa unui frate jurat, acest lucru nu este interpretat ca o auto-dezgolire decât dacă sunt folosite pronumele „eu”, „pe mine”, „mie”.)

Suntem, de asemenea, învăţaţi să ne ghidăm după criteriile reciprocităţii în relaţiile cu fraţii noştri juraţi. Cu alte cuvinte, nu ne este iertat să-i încărcăm cu mărturisirile noastre, fără ca în acelaşi timp a-i ajuta să-şi uşureze la rândul lor propriile poveri. Este o chestiune de bun simţ; relaţia se bazează pe reciprocitate, astfel că ne putem folosi de fraţii noştri juraţi numai dacă avem grijă să-i lăsăm să se folosească şi ei de noi înşine. De obicei, copiii sunt unilaterali în relaţiile cu fraţii lor juraţi. Unui copil i se poate întâmpla să-şi domine fratele de legământ, pălăvrăgind la nesfârşit despre ale sale, fără să se oprească pentru a asculta şi uşura povara celuilalt. Asemenea aspecte se reglează totuşi de timpuriu. A nu te arăta preocupat de problemele fratelui jurat reprezintă o încălcare de neiertat a regulilor bunei-cuviinţe. De păcatul acesta eu nu ştiu să se fi făcut cineva vinovat, nici măcar cel mai slab şi mai neglijent dintre noi.

Dintre toate interdicţiile existente în relaţiile cu fraţii şi surorile de legământ cea mai strictă se referă la legătura fizică, sexuală, cu fratele jurat. În ceea ce priveşte chestiunile sexuale, suntem un popor destul de libertin,

însă acest lucru nu ne permitem să-l facem. Şi tocmai interdicţia cu pricina m-a făcut să sufăr cel mai mult. Nu pentru că aş fi tânjit după Noim, căci eu nu am ales niciodată această cale şi nici nu este un obicei prea comun în rândurile noastre. În schimb, pe Halum mi-am dorit-o dintotdeauna, fără să pot vreodată să o am ca soţie sau amantă. Lungi ore vegheam împreună, ţinându-ne mâinile strânse, mărturisindu-ne lucruri pe care nu le-am fi putut spune nimănui altcuiva. Cât de uşor mi-ar fi fost atunci să o trag mai aproape de mine, să-i înlătur veşmintele şi să las carnea mea vibrândă să pătrundă în carnea ei. Nici măcar n-am încercat s-o fac; am reuşit să păstrez cu fermitate angajamentul luat faţă de mine însumi. Nici după ce l-am cunoscut pe Schweiz şi licoarea sa care mi-a schimbat sufletul, n-am încetat să respect sfinţenia trupească a lui Halum, deşi am avut ocazia să-o pătrund în multe alte feluri. Ceea ce nu înseamnă că aş nega dorinţa mea trupească pentru ea sau că aş putea uita vreodată şocul teribil pe care l-am resimţit în copilărie, atunci când am aflat că, dintre toate femeile de pe Borthan, singură Halum îmi era refuzată.

Am fost extraordinar de apropiat de Halum din toate punctele de vedere, cu excepţia celui fizic, iar ea a însemnat pentru mine sora jurată ideală: deschisă, generoasă, iubitoare, senină, radioasă, flexibilă. Pielea crem, ochii întunecaţi, părul negru, talia subţire, trupul graţios. Halum nu era numai o frumuseţe, ci şi o femeie cu totul remarcabilă, datorită sufletului său blând, a firii dulci şi a spiritului plin de supleţe, care îmbina în chip miraculos puritatea cu înţelepciunea. Gândul la ea îmi aduce în faţa ochilor o poiană din pădurile montane, mărginită de arbori pereni cu cetină întunecată, ace strâns înmănuncheate laolaltă precum nişte fantastice săbii ce ţâşnesc din covorul de nea proaspătă. Poiana e traversată de un pârâu jucăuş care sare printre pietrele pătate de razele soarelui, într-un peisaj pur, fără urmă de nor, un univers suficient lui însuşi. Uneori, când mă aflam în preajma ei, mă simţeam insuportabil de butucănos şi neîndemânatic, aidoma unui

munte de carne stângaci şi îngrămădit, cu un trup urât şi păros şi muşchi greoi, inutil. Halum avea însă darul de a-mi arăta cu un singur cuvânt, cu un surâs sau o zbatere a pleoapelor, că îmi făceam mie însumi o mare nedreptate atunci când, cucerit de suavitatea şi volubilitatea ei, mi-aş fi dorit să fiu moale şi diafan asemenea unei femei.

Pe de altă parte, de Noim mă legau relaţii la fel de puternice. În multe privinţe, el reprezenta întocmai opusul meu: subţire şi delicat, în vreme ce eu eram voinic, plin de tact acolo unde eu acţionam prea direct, precaut şi calculat ori de câte ori mă pripeam, întunecat şi îngândurat, pe când eu eram senin. În tovărăşia lui, ca şi în cea a lui Halum, mă simţeam adesea stânjenit, dar nu într-un sens fizic (aşa cum ţi-am mai spus, cititorule, mă mişc bine pentru un bărbat de talia mea) ci în adâncurile fiinţei mele. Mai ager decât mine, mai plin de viaţă, mai rapid în raţionamente, Noim părea că sare peste obstacole şi dansează, ori de câte ori eu mă târâm din greu şi cu toate acestea, pesimismul dominant al spiritului său îi conferea aerul unui ins mai profund decât mine şi în acelaşi timp mai aerian. Spre lauda mea ar trebui spus că Noim mă privea cu tot atâta invidie. Era gelos pe forţa mea extraordinară, ba chiar mai mult, a mărturisit odată că se simţea meschin şi mic la suflet atunci când se uita adânc în ochii mei.

— Cineva zăreşte acolo simplitate şi putere, recunoscuse el, şi cineva este conştient că uneori înşală şi este leneş, că nu e demn de încredere, că face zilnic o mulţime de răutăţi mărunte, pe când la tine niciunul dintre aceste defecte nu-ţi este mai străin decât ţi-ar fi să te hrăneşti cu propriul trup.

Trebuie să înţelegi, cititorule, că Halum şi Noim nu-şi erau fraţi juraţi unul altuia, fiind legaţi doar prin relaţia lor comună cu mine. Noim avea la rândul său o soră jurată, pe nume Thirga, în vreme ce Halum făcuse legământ cu o fată din Manneran, numită Nald. Prin aceste relaţii, Legământul creează un lanţ viu ce ţine bine închegată societatea noastră, căci Thirga avea la rândul ei o soră jurată, aşa cum şi Nald avea un frate jurat şi aceia la rândul lor erau legaţi prin jurământ de altcineva, şi tot aşa într-o serie fără

sfârşit. Bineînţeles, cuiva i se întâmplă adesea să se întâlnească şi să discute cu fraţii juraţi ai propriilor fraţi de legământ, deşi nu-i este permis să-şi asume şi cu ei aceleaşi privilegii. O vedeam des pe Thirga lui Noim, ca şi pe Nald, sora jurată a lui Halum, dar niciodată nu s-a înfiripat între noi mai mult decât un sentiment de acceptare mutuală, în vreme ce Noim şi Halum s-au plăcut de la bun început. Într-o vreme, chiar bănuiam că ei doi s-ar putea căsători, ceea ce ar fi fost un lucru neobişnuit printre noi, dar nu ilegal. Totuşi Noim simţise că m-ar fi tulburat foarte mult să ştiu că fratele meu jurat împarte acelaşi pat cu sora mea jurată, aşa că avu grijă ca prietenia dintre ei să nu se pârguiască niciodată într-o dragoste care ar fi putut duce la căsătorie.

Acum Halum îşi doarme somnul de veci sub o piatră funerară în Manneran, iar Noim mi-a devenit un străin, poate chiar un duşman, iar nisipul roşu al solurilor pârjolite îmi biciuieşte faţa în vreme ce aştern aceste rânduri.

10

După ce fratele meu, Stirron, a devenit septarh de Salla, eu am plecat spre provincia Glin, aşa cum bine ştii, cititorule. N-aş putea spune că am fugit din Salla de vreme ce nimeni nu mi-a interzis pe faţă să rămân pe pământul meu natal, dar pot să-mi denumesc plecarea „o decizie strategică”. Am făcut-o ca să-l scutesc pe Stirron de stânjeneala pe care ar fi resimţit-o dacă ar fi fost nevoit să mă condamne la moarte, faptă care i-ar fi împovărat conştiinţa. O singură provincie nu poate adăposti în siguranţă pe cei doi fii ai unui septarh decedat.

Am ales provincia Glin, pentru că era destinaţia exilaţilor din Salla, însă şi pentru că familia mamei mele deţinea acolo bogăţie şi putere. Mi-am închipuit că voi avea de câştigat de pe urma acestei legături de sânge, dar m-am înşelat, aşa cum se va vedea, de altfel.

Când am plecat din Salla, mă mai despărţeau trei perioade lunare până la împlinirea vârstei de treisprezece ani. În lumea noastră acesta este considerat pragul dintre copilărie şi maturitate. Ajunsesem aproape la înălţimea mea de acum, deşi eram mai zvelt şi mai puţin puternic decât aveam să devin în curând iar barba a început să-mi crească abia mai târziu. Ştiam câte ceva despre istorie şi arta guvernării, despre meşteşugul războiului şi despre vânătoare şi fusesem educat o vreme în practica şi exercitarea legii. Mă culcasem deja cu peste o duzină de fete şi de trei ori până atunci îmi fusese dat să cunosc furtunile iubirii nefericite, deşi pentru scurtă vreme. Viaţa mea întreagă mi-o ghidasem după perceptele Legământului; sufletul îmi era curat şi respectam pe zeii noştri şi pe sfinţii mei strămoşi. Mă consideram inimos, aventuros, capabil, cinstit şi flexibil. Lumea întreagă mi se aşternea la picioare asemenea unei şosele strălucitoare, iar viitorul îmi părea o mină care merita explorată. Perspectiva celor treizeci de ani de-i am acum îmi spune că tânărul care părăsise Salla era în acelaşi timp naiv, credul, romantic,

încrezător din cale afară în propriile forţe, convenţionalist şi greoi la minte. Pe scurt, un tânăr obişnuit, care ar fi putut foarte bine să se îndeletnicească toată viaţa cu jupuitul puilor de mare într-un sat pescăresc, de n-ar fi avut marele noroc să se nască prinţ.

Am plecat la începutul toamnei, după o primăvară când toată suflarea din Salla l-a jelit pe tatăl meu şi o vară în care mi-au aclamat fratele. Recolta fusese sărăcăcioasă, fapt deloc neobişnuit aici, unde ogoarele rodeau mai abitir pietricele şi bolovani decât semănăturile. Toate străzile oraşului Salla forfoteau de gospodari faliţi care sperau să câştige ceva de pe urma generozităţii noului septarh. Zi după zi, o arşiţă mistuitoare şi orbitoare se înstăpânea deasupra Sallei, iar peste ea tronau primii nori ameninţători ai toamnei, sosiţi ca întotdeauna dinspre mările estice. Străzile erau prăfuite, copacii începuseră să-şi scuture coroana înainte de vreme, ba chiar şi măreţilor copaci-de-foc ce împrejmuiau palatul septarhului le cădeau frunzele. Bălegarul adunat în urma animalelor cu care veneau fermierii putrezea prin rigole. Acestea erau semne rele la începutul domniei unui septarh în Salla, iar mie mi se păru cel mai potrivit anotimp pentru a pleca. Chiar din acele zile de început, stările de spirit ale lui Stirron alternau, astfel că unii consilieri mai lipsiţi de noroc sfârşiseră deja în temniţe. Eu mă bucuram, încă, de graţiile curţii, eram măgulit şi îmbărbătat, dăruit cu blănuri şi gâdilat cu promisiuni pentru un titlu de baron în munţi, dar până când aveau să mai rămână lucrurile astfel? Stirron continua să fie măcinat de remuşcări din cauză că el moştenise tronul, în vreme ce eu nu aveam nimic, ceea ce-l făcea să mă trateze cu gentileţe. Ajungea totuşi o vară secetoasă care să lase locul unei ierni muşcătoare, chinuite de foamete, şi balanţa se putea răsturna. Invidios pe libertatea mea şi lipsa de responsabilităţi, fratele meu mi se putea întoarce împotrivă. Studiasem prea bine cronicile caselor regale. Astfel de lucruri se mai întâmplaseră de multe ori în istorie.

Aşadar, m-am pregătit pentru o ieşire rapidă din scenă. Numai Noim şi Halum îmi cunoşteau planurile. Mi-am strâns

cele câteva lucruri pe care nu doream să le abandonez: un inel de ceremonie lăsat moştenire de tata, costumul meu preferat de vânătoare făcut din piele galbenă şi o amuletă cu un medalion dublu care adăpostea portretele surorii şi fratelui meu juraţi. Ar mai fi fost şi cărţile, dar pe ele le-am lăsat în urmă pentru că se pot găsi oriunde te-ai duce. N-am luat nici măcar cornul de vultur, trofeul meu de vânătoare din ziua morţii tatei, ce atârna pe peretele dormitorului meu din patul regal. Deţineam o sumă considerabilă de bani, pe numele meu şi am procedat cu ea într-o manieră pe care am apreciat-o extrem de abilă. Banii se găseau într-un cont al Băncii Regale din Salla. Mai întâi i-am transferat la şase bănci mai mici, provinciale, de-a lungul unui interval de timp destul de mare. Noile conturi erau înscrise pe numele meu, al lui Halum şi al lui Noim. După aceea, Halum a trecut la transferarea treptată a banilor în Banca de Comerţ Marinăresc din Manneran, în contul tatălui ei, Segvord Helalam. Dacă am fi fost descoperiţi efectuând această operaţiune, Halum avea să declare că tatăl ei traversa o perioadă de regres financiar şi-mi solicitase un împrumut de scurtă durată. De îndată ce posesiunile mele s-au regăsit în siguranţă pe teritoriul Manneranului, Halum l-a rugat pe tatăl ei să facă un alt transfer, de această dată într-un cont pe numele meu la Banca Legământului din Glin. În acest mod întortocheat am reuşit să-mi mut banii din Salla în Glin fără să trezesc vreo suspiciune din partea funcţionarilor Visteriei, care se puteau întreba, pe bună dreptate, de ce un prinţ moştenitor dorea să-şi expedieze averea în provincia rivală din nord. Imperfecţiunea care ne putea fi fatală în toată această combinaţie era că dacă sesiza scurgerea de capital, interogând-o pe Halum, apoi pe tatăl său, ar fi ieşit cu uşurinţă la iveală că Segvord prospera şi nu avea nevoie de „împrumutul” meu, lucru care ar fi atras după sine multe întrebări şi, în cele din urmă, descoperirea mea. Însă manevrele noastre au trecut neobservate.

Ultima etapă a constat în audienţa la Stirron, căruia trebuia, conform etichetei curţii, să-i cer permisiunea de a

părăsi capitala.

Acesta reprezenta un punct sensibil, pentru că onoarea nu-mi îngăduia să-l mint pe Stirron; cu toate acestea, nu îndrăzneam să-i spun adevărul. Mai întâi am petrecut cu Noim lungi ore în care îmi exersam şiretlicurile. Eram un elev tare lent în privinţa minciunilor. Noim scuipa, blestema, plângea, şi-şi pocnea palmele a disperare, fiindcă de nenumărate ori reuşea să mă prindă pe picior greşit cu câte o întrebare de verificare.

— N-ai fost făcut să devii mincinos! mi-a aruncat în cele din urmă.

— Nu, am încuviinţat, acesta n-a fost făcut să devină mincinos.

Stirron mă primi într-o încăpere de ceremonie din aripa nordică, o sală întunecată şi sobră, cu pereţi de stâncă şi ferestre înguste, folosită mai ales pentru audienţele căpeteniilor de sate. Cred că nu avusese intenţia să mă jignească prin alegerea ei, ci pur şi simplu aici se întâmplase să fie când mi-am trimis pajul, solicitând o întrevedere. Era după-amiază târziu şi o ploaie măruntă şi unsuroasă cădea peste Salla. Într-un turn îndepărtat al palatului, un clopotar îşi instruia ucenicii şi sunete haotice de clopote, teribil de distonante răsunau prin coridoarele bântuite de vânt. Stirron era înveşmântat conform etichetei: o mantie greoaie şi cenuşie din blană de lup-de-furtună, jambiere strâmte din lână roşie, cizme înalte din piele verde. Sabia Legământului îi stătea alături, talismanul greu al puterii septarhice îi apăsa pe piept, mai multe inele reprezentând tot atâtea titluri îi străluceau pe degete şi, dacă memoria nu-mi joacă o festă, purta încă un însemn al puterii în jurul braţului drept. Numai coroana în sine lipsea din acest şir orbitor. În ultima vreme îl văzusem destul de des împodobit astfel la ceremoniile oficiale şi întrunirile de stat, dar mi s-a părut aproape caraghios să-l găsesc aşa împovărat de însemne într-o după-amiază ca oricare alta. Să fi fost oare, atât de nesigur pe poziţia lui încât simţea nevoia să se acopere în permanenţă de toate obiectele acelea, pentru a se convinge că era, într-adevăr, septarh?

Simţea nevoia de a-l impresiona pe fratele său mai tânăr? Sau poate, asemenea unui copil, se bucura pur şi simplu de strălucirea podoabelor? Oricare ar fi fost explicaţia, ea revela un defect în caracterul său, un soi de prostie. M-a surprins că fratele meu îmi părea mai degrabă amuzant decât înfricoşător. Poate că geneza rebeliunii mele finale se găseşte tocmai în acel moment când am fost primit de Stirron, împodobit cu toate splendorile sale şi a trebuit să mă străduiesc din răsputeri ca să nu pufnesc în râs.

Jumătatea de an petrecută pe tronul de septarh îşi lăsase deja urmele asupra lui. Faţa îi era cenuşie şi pleoapa stângă lăsată, probabil din cauza extenuării. Ţinea buzele strânse şi înţepenise cu un umăr mai ridicat decât celălalt. Cu toate că între noi nu erau decât doi ani diferenţă, mă simţeam un copilandru pe lângă el şi mă minunam de felul în care domnia şi grijile ei pot să urâţească chipul unui tânăr. Vremurile când Stirron şi cu mine râdeam împreună în dormitor şi rosteam toate cuvintele interzise, dezgolindu-ne trupurile în creştere ca să facem toate comparaţiile posibile la vârsta adolescenţei, păreau acum la multe secole distanţă în timp.

Am executat ritualul de supunere pe care-l cerea eticheta în faţa acestui frate deja uzat, încrucişându-mi braţele peste piept, îndoindu-mi genunchii şi plecându-mi fruntea, în vreme ce murmuram:

— Mulţi ani să ne trăieşti Stăpâne Septarh!

Stirron era destul de matur ca să îndepărteze gesturile mele oficiale printr-un surâs frăţesc. Îmi răspunse aşa cum se cuvenea la salut, cu braţele ridicate şi palmele întoarse către mine, dar apoi traversă iute încăperea şi mă îmbrăţişă. Totuşi gestul avea o oarecare artificialitate, ca şi când ar fi studiat îndelung cum trebuie să-şi arate căldura faţă de un frate. Curând se desprinse din îmbrăţişare. Se îndepărtă după aceea de mine, fixându-şi privirea asupra celei mai apropiate ferestre şi primele cuvinte pe care mi le adresă au fost:

— Haină vreme. Neîndurător an!

— Coroana apasă greu, Stăpâne Septarh?

— Ai permisiune să te adresezi fratelui tău pe numele lui.
— Se simt în tine tensiuni mari, Stirron. Poate că pui prea mult la inimă problemele Sallei.
— Poporul flămânzeşte, îmi răspunse. Poţi pretinde că acesta e un lucru de nimic?
— Poporul a flămânzit dintotdeauna, an după an. Dar dacă septarhul îşi lasă inima inundată de grija pentru el…
— De-ajuns, Kinnall. Nu poţi decât să presupui.
De data aceasta tonul nu mai era deloc al unui frate, îşi ascundea cu greu iritarea pe care i-o produsesem. Fusese înfuriat de faptul că-i observasem extenuarea, deşi el începuse discuţia lamentându-se. Conversaţia se abătuse prea mult în zona intimă. Starea nervilor lui nu constituia problema mea. Nu era de datoria mea să-l liniştesc; la urma urmei, avea un frate jurat. Încercarea de a-mi manifesta îngrijorarea fusese nepotrivită şi prost plasată.
— Ce anume te aduce aici? întrebă aspru.
— Cer îngăduinţa stăpânului septarh să părăsesc capitala.
Se răsuci cu spatele la fereastră şi mă ţintui cu privirea. Ochii lui, până atunci lipsiţi de viaţă şi apatici, deveniră dintr-odată strălucitori şi aspri, zbătându-se în orbite într-un fel care îmi dădea fiori.
— Să părăseşti capitala? Ca să mergi unde?
— Cineva doreşte să-şi însoţească fratele jurat, Noim, la graniţa de nord, am spus cât mai firesc cu putinţă. Noim face o vizită la cartierul general al tatălui său, generalul Luinn Condorit, pe care nu l-a văzut în acest an de la încoronarea Înălţimii Voastre, şi i s-a cerut cuiva să-l însoţească, în numele dragostei faţă de fratele jurat şi al prieteniei ce ne leagă.
— Când ar urma să pleci?
— De azi în trei zile, dacă septarhul este de acord.
— Şi cât timp vei lipsi?
Stirron aproape că lătra cuvintele.
— Până la căderea primei zăpezi.
— Prea multă vreme! Prea multă!
— Atunci cineva ar putea lipsi mai puţin timp, am

sugerat.

— Chiar trebuie să te duci?

Piciorul drept îmi tremura din genunchi în mod ruşinos. Mă chinuiam să-mi păstrez calmul.

— Stirron, gândeşte-te că cineva nu a părăsit Salla nici măcar o zi de la întronarea ta. Gândeşte-te că cineva nu-i poate cere fratelui jurat să călătorească nemângâiat prin dealurile nordice.

— Gândeşte-te că eşti moştenitorul tronului de prim septarh al Sallei, şi că, dacă nenorocirea se abate asupra fratelui tău, câtă vreme tu te afli în nord dinastia noastră e pierdută.

Răceala din vocea lui şi răutatea cu care mă interogase ceva mai devreme mă neliniştiră. Avea de gând să se opună plecării mele? Febrilă, mintea mea inventa zeci de motive ale ostilităţii lui. Aflase despre fondurile pe care le transferasem şi ajunsese la concluzia că vreau să fug în Glin. Ori poate că-şi închipuia că Noim şi cu mine, laolaltă cu tatăl lui Noim, aveam de gând să pornim o rebeliune acolo, în nord, care să mă instaleze pe tron. Sau luase deja hotărârea de a mă aresta şi distruge, dar nu sosise încă momentul şi nu dorea să mă ştie prea departe în aşteptarea clipei potrivite, sau… Dar n-avea rost să sporesc numărul ipotezelor. Noi, cei de pe Borthan, suntem oameni bănuitori şi nimeni nu este mai suspicios printre noi decât acela care poartă o coroană. Dacă Stirron nu avea să-mi acorde învoirea de a părăsi capitala, aşa cum părea că are de gând, mă vedeam silit să plec pe furiş, iar aceasta s-ar fi putut să dea greş.

— Nu se va abate nicio nenorocire, Stirron şi chiar aşa n-ar fi mare scofală să mă întorc din regiunile de nord, dacă ţi se întâmplă ceva. Ţi-e teamă de uzurpare?

— Cuiva îi este teamă de totul, Kinnall, şi nu lasă nimic în voia sorţii.

Începu apoi să-mi ţină o dizertaţie despre necesitatea de a fi precaut şi despre ambiţiile pe care le nutreau aceia care înconjurau familia regală. Aici numi câţiva lorzi pe care eu unul i-aş fi enumerat printre stâlpii de vază ai regatului.

În vreme ce-mi vorbea, depăşind cu mult stricteţea poruncită de Legământ în expunerea nesiguranţei care îl stăpânea, mi-am dat seama cât de torturat şi îngrozit devenise fratele meu într-un atât de scurt răstimp de domnie. Am priceput, de asemenea, că nu aveam să pot pleca. Continuă să peroreze, gesticulând nervos, în timp ce monologa, pipăindu-şi talismanele şi ridicând de câteva ori sceptrul de septarh de pe masa străveche cu tăblie din lemn, plimbându-se până la fereastră şi revenind, schimbând brusc tonalităţile vocii dinspre registrul acut înspre cel grav, de parcă ar fi căutat tonul cel mai potrivit pentru un septarh. Îmi era frică pentru viaţa lui. Era la fel de bine clădit ca şi mine, iar la vremea aceea mult mai solid şi mai puternic. Toată viaţa mea îl idolatrizasem şi mă străduiam să-i semăn. Şi iată-l acum, măcinat de spaimă şi păcătuind prin dezvăluirea faţă de mine. Oare cele numai câteva perioade lunare în care deţinuse puterea supremă fuseseră îndeajuns pentru a-l aduce în preajma ruinei totale? Să fi fost singurătatea septarhului atât de greu de îndurat pentru el? Pe Borthan ne naştem singuri; tot singuri trăim şi de unii singuri ne sfârşim zilele. De ce să fie mai grea povara coroanei decât cea a restricţiilor pe care noi înşine ni le impunem în fiecare zi?

Stirron îmi vorbea despre comploturile asasinilor, despre revoluţii ce mocneau în rândul fermierilor care aprovizionau oraşul, ba chiar lăsă să se înţeleagă că nici moartea tatălui nostru nu fusese un accident. Am încercat să mă conving că un vultur cornut ar putea fi antrenat special ca să omoare un anumit om aflat într-un grup de treisprezece vânători, dar pur şi simplu mi se părea o idee prea absurdă. Părea că responsabilităţile domniei îl scoseseră pe Stirron din minţi. Asta îmi amintea de un duce care-l nemulţumise pe tatăl meu în urmă cu mai mulţi ani, şi ca atare fusese trimis pentru o jumătate de an într-o închisoare unde să fie torturat în fiece zi cu soare. La intrarea în temniţă era un bărbat viguros şi solid, dar a ieşit de-acolo într-o asemenea degradare încât îşi murdărea veşmintele cu propriile-i fecale fără măcar să-şi dea seama. Oare cât îi va trebui lui

Stirron să ajungă la fel? Poate că era mai bine, cugetam eu, că nu se învoia să plec. Dacă rămâneam în capitală, eram cel puţin pregătit să-i iau locul în cazul în care el se distrugea fără putinţă de scăpare.

Surpriza sosi însă la sfârşitul discursului, lipsit de noimă. Fierbinţeala care-l cuprinsese în timp ce vorbea îl adusese în cele din urmă de partea cealaltă a încăperii, la un alcov împodobit cu lanţuri de argint. Odată cu ultimele cuvinte, Stirron prinse mănunchi lanţurile şi, smucind din locaşurile lor vreo duzină, se răsuci spre mine şi strigă aspru:

— Jură, Kinnall, că te vei întoarce din regiunile nordice la timpul potrivit pentru a fi de faţă la nunta regală!

Mă vedem pus într-o dublă încurcătură. În ultimele minute începusem deja să-mi ţes planuri legate de rămânerea în Salla, iar acum mi se spunea că pot să plec, tocmai când nu mai eram atât de sigur că mi-o doresc, dată fiind starea de degradare a lui Stirron. În plus, fratele meu îmi cerea să-i promit că mă voi întoarce foarte curând, ori, cum aş fi putut să-i promit septarhului şi să nu mă ţin de cuvânt? Acesta ar fi fost un păcat pe care nu eram pregătit să-l comit. Până atunci nimic din ceea ce-i spusesem nu era minciună, deşi reprezenta doar o parte din adevăr. Aveam, într-adevăr, de gând să mă îndrept spre nord, unde Noim dorea să-şi viziteze tatăl şi intenţionam cu adevărat să rămân acolo până la căderea primei zăpezi din acea iarnă. Aşadar, cum puteam eu stabili o zi a revenirii în Salla?

Fratele meu urma să se căsătorească peste patruzeci de zile cu cea mai tânără dintre fiicele lui Bryggil, septarh al comitatului din sud-estul Sallei. Alegerea fusese inteligentă. Conform tradiţiei întâietăţii în ierarhia septarhilor de Salla, Bryggil era al şaptelea şi cel mai neînsemnat dintre septarhi, însă în acelaşi timp cel mai în vârstă şi mai înţelept, deci cel mai respectat dintre aceştia, după moartea tatei. Combinaţia dintre înţelepciunea şi autoritatea lui Bryggil şi prestigiul de care se bucura Stirron, datorită rangului său de prim septarh, însemna o cimentare a dinastiei noastre pe tron. Şi, fără îndoială, nu avea să treacă mult şi fiii vor începe să curgă din pântecele

fiicei lui Bryggil, eliberându-mă din poziţia de unic moştenitor. Fertilitatea ei fusese cu siguranţă testată, cât despre a lui Stirron nici nu mai încăpea îndoială, de vreme ce reuşise deja să împânzească Salla cu o liotă de bastarzi. Mie nu mi-ar fi revenit decât un rol formal în ceremonialul prilejuit de căsătoria fratelui meu.

Uitasem cu desăvârşire de nuntă. Dacă evadam din Salla mai înainte ca nunta să aibă loc, mi-aş fi jignit fratele într-un mod care mă făcea să sufăr. Dar dacă aş fi rămas aici, cu Stirron într-o asemenea stare de dezechilibru, nimic nu-mi putea garanta libertatea, ca să nu spun viaţa. În plus, nu avea nicio noimă să pornesc spre nord împreună cu Noim doar ca să revin după patruzeci de zile. Alegerea se vădea dificilă: să-mi amân plecarea, riscând să cad pradă capriciilor regale ale fratelui meu, sau să dispar imediat conştient că iau asupră-mi păcatul încălcării unui jurământ faţă de septarh?

Dogma Legământului ne învaţă să ne bucurăm de dileme, căci ele întăresc caracterul şi-l pregătesc pentru a face faţă problemelor insolubile şi a descoperi în cele din urmă calea de ieşire. În acest caz însă evenimentele îşi râdeau de măreţele principii morale. În timp ce ezitam derutat, telefonul sună, solicitând atenţia lui Stirron. Smuci receptorul, lovi butonul de bruiaj şi ascultă vreme de cinci minute bolboroseala de la celălalt capăt al firului întunecându-se treptat la faţă şi mijindu-şi fioros ochii. Într-un târziu, întrerupse legătura şi-şi aţinti privirea asupra mea de parcă aş fi fost un străin:

— În Spoksa, oamenii se înfruptă din trupurile celor morţi de curând, murmură el. Pe culmile munţilor Kongoroi, ei închină dansuri demonilor în speranţa că vor primi de mâncare. Nebunie! Nebunie!

Îşi încleştă pumnii şi se îndreptă spre fereastră, lipindu-şi fruntea de geam. Închise ochii şi uită de mine cel puţin pentru o vreme. Telefonul îl chemă din nou. Stirron tresări ca un om care a fost înjunghiat şi se întoarse. Când mă zări, în picioare, înţepenit lângă intrare, îşi flutură mâna nervos şi-mi spuse:

— Du-te, du-te! Mergi unde vrei cu fratele tău cu tot! Ah, regatul ăsta! Şi foametea! Tată, tată,… tată!

Apucă receptorul. Eu mi-am început plecăciunea de rămas-bun, dar Stirron îmi făcu semn furios să ies din încăpere, trimiţându-mă fără promisiune şi fără nicio verificare dincolo de graniţele regatului său.

11

Noim şi cu mine ne-am aşternut la drum trei zile mai târziu, singuri, însoţiţi doar de un număr restrâns de servitori. Vremea era urâtă, căci uscăciunea verii lăsase loc nu numai norilor greoi şi întunecaţi ai toamnei, ci şi unor ploi abundente care aminteau de apropierea iernii.

— Veţi muri din cauza umezelii mai înainte să ajungeţi în Glin, ne spusese Halum chicotind. Şi asta dacă nu cumva vă veţi îneca în noroaiele Marii Autostrăzi a Sallei.

Ea rămăsese cu noi, în casa lui Noim, în ajunul plecării, dormind laolaltă, caşti, în mica încăpere de sub acoperiş. La micul dejun mi se alătură şi fu de faţă la pregătirile noastre de îmbarcare. Niciodată nu mi se păruse mai frumoasă. În dimineaţa aceea avea o prospeţime lucitoare şi superbă care lumina în bezna zorilor împovăraţi de ploaie asemenea unei făclii într-o peşteră. Poate că imaginea ei căpăta şi mai multă atracţie din cauză că Halum urma să iasă din existenţa mea pentru o perioadă nedefinită de timp şi, conştient de pierderea pe care eu însumi mi-o provocasem, îi amplificam gingăşia. Era înveşmântată într-un strai ţesut asemenea unei plase aurii şi extrem de delicate, sub care doar un voal străveziu îi ascundea trupul gol. Sub acest acoperământ diafan, mişcările-i permanente îmi trezeau gânduri ce mă făceau să mă sufoc de ruşine.

Halum se găsea pe-atunci în floarea tinereţii, începută cu câţiva ani în urmă.

Mă surprindea deja că rămâne nemăritată. Cu toate că Noim, Halum şi cu mine eram de aceeaşi vârstă, ea părăsise copilăria înaintea noastră; de un an de zile avea sâni şi ciclu menstrual, pe când Noim şi cu mine nici măcar nu aveam tuleie pe obraji sau pe trup. Chiar dacă treptat am ajuns-o din urmă din punctul de vedere al dezvoltării fizice, în privinţa comportamentului rămăsese mai matură decât noi doi. Vocea îi era mai calmă, purtarea mai cumpătată, eu unul nu reuşeam să mă dezbar de senzaţia că ne e soră mai mare. O soră care trebuia să accepte

curând un pretendent, dacă nu voia să devină prea coaptă şi să se ofilească în fecioria ei.

Brusc am avut certitudinea că Halum avea să se mărite în răstimpul refugiului meu în Glin, iar gândul la un străin asudat, opintindu-se să sădească plozi între coapsele ei minunate îmi făcea atât de rău încât la masă m-am văzut silit să-mi feresc ochii de la ea şi să mă refugiez la fereastră, ca să respir aerul umed atât de necesar în acea clipă plămânilor mei înecaţi.

— Nu te simţi bine? întrebă Halum.

— Cineva simte o oarecare apăsare, soră.

— Dar e mai mult ca sigur că nu există niciun pericol. Septarhul şi-a dat acordul pentru călătoria ta în nord.

— Niciun document nu atestă acest lucru, remarcă Noim.

— Doar eşti fiu de septarh! strigă Halum. Care paznic de drumuri va îndrăzni să glumească în prezenţa ta?

— Întocmai, am spus. Nu există motive de teamă. Cineva nu simte decât o oarecare nesiguranţă. Acela începe o nouă viaţă, Halum.

Spunând acestea, m-am căznit să zâmbesc.

— Cred că a sosit clipa plecării.

— Mai rămâi puţin, mă imploră Halum.

Dar n-am făcut-o. Servitorii ne aşteptau deja în stradă. Vehiculele erau pregătite. Halum ne îmbrăţişă, cuprinzându-l în braţe mai întâi pe Noim şi apoi pe mine, căci eu n-aveam să mai revin şi acest amănunt impunea un rămas-bun mai prelung. Când veni în braţele mele, mă ului cu intensitatea cu care se oferi. Buzele i se lipiră de buzele mele, pântecul ei îl apăsă pe al meu, sânii i se striviră de pieptu-mi. Ridicată pe vârfuri, Halum se străduia să-şi împingă cât mai tare trupul în mine şi, preţ de o clipă, am simţit-o tremurând, apoi am început să tremur şi eu. Acesta nu era sărutul unei surori şi câtuşi de puţin al unei surori jurate. Era sărutarea pasională a unei mirese care îşi trimite tânărul soţ la un război din care ştie că nu mai există întoarcere. Am fost pârjolit de văpaia ei instantanee. Mă simţeam de parcă un văl fusese smuls şi o altă Halum, pe care n-o cunoscusem niciodată, se repezise să mă

îmbrăţişeze, o Halum arsă de dorurile cărnii, care nu se sinchisea să-şi dezvăluie foamea proscrisă de a cuprinde trupul fratelui jurat. Sau poate că toate acestea existau numai în imaginaţia mea? Mi se păruse că pentru o singură clipă, fata nu-şi mai reţinu niciun imbold, lăsând buzele şi braţele să-mi mărturisească adevărul despre sentimentele ei. Eu însă nu i-am putut răspunde pe măsură – prea bine mă instruisem în păstrarea atitudinii corespunzătoare faţă de o soră jurată – şi am îmbrăţişat-o distant şi rece. Se prea poate s-o fi respins chiar, şocat de îndrăzneala ei. De fapt, cum spuneam, se prea poate să nu fi existat niciun fel de îndrăzneală în realitate şi totul să se fi petrecut în mintea mea înfierbântată, în vreme ce Halum nu făcuse decât să-şi exprime legitima-i întristare. În orice caz, intensitatea trăirii dispăru rapid din atitudinea fetei, îmbrăţişarea ei slăbi şi în cele din urmă se desprinse, mâhnită şi sobră, ca şi când eu o respinsesem prea crud şi rece tocmai când ea găsise cu cale să dăruiască aşa de mult.

— Să mergem, spuse Noim nerăbdător.

Încercând să salvez în vreun fel situaţia, am ridicat mâna lui Halum, atingându-i uşor palma răcoroasă şi i-am zâmbit stingher. Ea mi-a răspuns cu un surâs şi mai stânjenit, şi poate că am fi îngăimat câteva cuvinte, dar Noim mă prinse de cot şi mă conduse cu mână fermă afară, de unde îmi începeam călătoria ce avea să mă ducă departe de pământul natal.

12

Insistasem să mă confesez unui decantor înainte să părăsesc Salla. Nu făcea parte din plan şi pierderea de timp îl scoase din sărite pe Noim, însă un dor nestăvilit de pace sufletească pe care ţi-l conferă religia se stârnise în mine, în vreme ce ne apropiam de suburbiile capitalei.

Călătoream de mai bine de o oră. Ploaia se îndesise, iar rafalele de vânt loveau stropii de parbrizul maşinilor, aşa încât fuseserăm nevoiţi să poruncim ca vehiculele să fie conduse prudent. Străzile pavate cu bolovani erau lunecoase. Noim conducea una dintre maşini, având-mă alături pe mine, posac tovarăş de călătorie. Cealaltă maşină, în care se aflau servitorii, ne urma îndeaproape. Era dimineaţa devreme şi oraşul părea încă adormit. Fiecare stradă pe care o depăşeam părea pentru mine o intervenţie chirurgicală, căci odată cu ea mi se amputa un segment din propria-mi viaţă. Am trecut de palatul regal, am depăşit şi turelele Curţii de Justiţie, am lăsat în urmă clădirile cenuşii, impozante ale universităţii… Iată şi casa de rugăciune în care tata mă adusese pe drumul Legământului, apoi Muzeul Omenirii pe care îl vizitam adesea împreună cu mama, ca să admir comorile aduse de pe alte lumi. Străbătând zona rezidenţială care mărgineşte Canalul Skangen, am zărit până şi casa bogat împodobită a Ducelui de Kongoroi, tatăl frumoasei fete pe ale cărei cearşafuri de mătase îmi lăsasem fecioria, într-o răvăşire asudată, nu cu mulţi ani în urmă. În acest oraş îmi trăisem întreaga viaţă de până atunci şi era foarte posibil să nu-mi fie dat să-l mai văd vreodată. Trecutul meu se ştergea de pe faţa pământului, aşa cum este spălat solul sărac al fermelor din Salla de către biciul nemilos al ploilor de iarnă.

De copil ştiam că fratele meu va fi într-o bună zi septarh şi că acest oraş va înceta să-mi mai fie cămin, cu toate acestea refuzasem să mă gândesc la asta şi îmi spuneam: „Nu se va întâmpla prea curând… poate că nu se va întâmpla niciodată”.

Însă tata zăcea mort în coşciugul din lemn de copac-de-foc, iar fratele meu era chircit sub cumplita povară a coroanei, în vreme ce eu fugeam din Salla mai înainte de a-mi începe cu adevărat viaţa. Auto-compătimirea mă cuprinse atât de profund, încât nu îndrăzneam să-i vorbesc nici lui Noim, deşi la ce este bun un frate jurat dacă nu pentru a ne uşura sufletul?

Când traversam străzile desfundate ale oraşului vechi, în apropierea zidurilor, am zărit o casă de rugăciune dărăpănată şi i-am spus lui Noim:

— Opreşte la colţul acesta. Cineva simte nevoia să intre pentru a-şi deşerta sufletul.

Îmbufnat, Noim nu fu de acord cu această pierdere de vreme şi dădu să-şi continue drumul.

— Ai de gând să refuzi cuiva dreptul de rugăciune? l-am întrebat cu glas fierbinte, şi abia atunci consimţi să oprească maşina şi să dea înapoi până în faţa casei de rugăciune.

Faţada acesteia era drapată şi cojită. Inscripţia care te întâmpina lângă uşă nu mai putea fi descifrată. Pavajul din faţa aşezământului era plin de gropi şi crăpături.

Oraşul vechi data de peste o mie de ani şi multe clădiri au fost locuite permanent în acest interval, deşi majoritatea nu erau decât nişte ruine, din cauză că viaţa acestui cartier încetase odată cu decizia unui septarh de a-şi muta reşedinţa pe vârful Colinei Skangen, unde se afla acum palatul nostru, adică mult mai la sud. Noaptea, vechiul oraş se anima de vânzoleala celor în căutare de plăceri, care se înghesuiau să-şi toarne pe gâtlejuri vinul vineţiu în pivniţele-cabaret. La acea oră a dimineţii nu era însă decât un cartier întunecat. Pereţi goi de piatră mă întâmpinau la fiecare clădire. În Salla aveam obiceiul să folosim drept ferestre nişte simple fante, dar pe aici obiceiul în cauză fusese împins până la extrem. M-am întrebat dacă acea casă de rugăciune avea un scanner care să-mi detecteze prezenţa. Răspunsul se dovedi afirmativ; când m-am apropiat de uşa locaşului, ea sări în lături şi un bărbat uscăţiv, în straie de decantor, mă privi. Era urât,

bineînţeles. Cine a văzut vreodată un decantor frumos? Profesie ce nu e destinată celor răsfăţaţi de natură. Cel din faţa mea avea o piele verzuie, presărată de ciupituri de vărsat, un nas ce aducea mai degrabă a rât şi un ochi beteag; pe scurt, era anume făcut pentru cei din tagma lui. Mă privi indiferent şi, judecând după lipsa de chef cu care se mişcă, părea să regrete că mi-a deschis.

— Pacea tuturor zeilor fie pogorâtă asupra ta, am spus. Aici este cineva care are nevoie de meşteşugul tău.

Îşi aţinti privirile asupra costumului meu scump, a hainei din piele şi a bijuteriilor masive, cercetă cu atenţie statura şi forţa mea şi ajunse, fără îndoială, la concluzia că nu eram decât un tânăr aristocrat răsfăţat care-şi pusese în gând să stârnească un scandal la marginea oraşului.

— E prea devreme, răspunse stingherit. Ai venit prea devreme la rugăciune.

— Doar nu vei refuza pe cineva aflat în suferinţă!

— E prea devreme.

— Haide, lasă omul să intre! Ai în faţa ochilor un suflet chinuit.

Cedă în cele din urmă, aşa cum ştiam că va face şi-mi deschise, strâmbând din nas. Înăuntru, totul mirosea a putregai. Lemnăria învechită era îmbibată de umezeală, draperiile mucegăiau, iar mobila fusese roasă de insecte. O lumină zgârcită dădea la iveală interiorul. Soţia decantorului, la fel de urâtă ca el, bântuia prin preajmă. Mă conduse la chilia lui, o încăpere mică, separată de aripa de locuit şi mă lăsă îngenuncheat în faţa unei oglinzi crăpate şi îngălbenite, în vreme ce aprinse lumânările. Se înveşmântă corespunzător şi reveni în sfârşit lângă mine.

Îmi spuse preţul. Am icnit.

— Şi jumătate este prea mult, am răspuns. Reduse suma cu o cincime. Când mă văzu persistent în refuz, îmi spuse să merg şi să-mi găsesc în altă parte alinarea, însă eu n-aveam de gând să mă ridic, astfel încât, bombănind, fu nevoit să-şi mai coboare preţul cu câteva procente. Chiar şi aşa ceruse probabil de cinci ori mai mult decât unui om obişnuit din oraşul vechi, însă ştia că eu aveam bani, iar la

gândul că Noim mă aştepta nervos în maşină, am renunţat la orice altă negociere.

— În regulă, am încuviinţat.

Îmi aduse contractul. Ţi-am mai spus, cititorule, că noi, cei de pe Borthan, suntem oameni suspicioşi, dar ţi-am explicat că ne bazăm doar pe contracte? Cuvântul unui om nu e decât o pală de vânt. Mai înainte ca un soldat să se culce cu o prostituată, cei doi cad la înţelegere asupra condiţiilor şi le înscriu pe hârtie. Decantorul îmi întinse un formular standard, prin care mi se făgăduia că tot ceea ce spuneam urma să fie păstrat sub cel mai strict secret, decantorul nefiind decât un intermediar între mine şi zeul pe care mi-l alegeam. Pe de altă parte, eu mă angajam că nu-l voi face răspunzător pentru niciuna dintre informaţiile pe care le căpăta despre mine, că nu-l voi cita ca martor în vreun proces şi că nu-l voi folosi drept alibi în cazul unei cercetări penale, şi aşa mai departe. Am semnat. A iscălit şi el. Am făcut schimb de cópii şi i-am achitat suma.

— Care este zeul care vrei să oficieze întâlnirea de azi? întrebă.

— Zeul protector al călătorilor, veni răspunsul meu.

Noi nu pronunţăm numele zeilor.

Decantorul aprinse o lumânare de culoarea corespunzătoare, adică roz, şi o aşeză lângă oglindă. Prin acest gest se înţelegea că zeul ales de mine era dispus să mă asculte.

— Iată-ţi chipul! Uită-te în propriii tăi ochi.

M-am uitat îndelung în oglindă. Noi înfierăm vanitatea şi nu e lucru obişnuit să-ţi examinezi faţa, exceptând asemenea ocazii religioase.

— Acum deschide-ţi sufletul! îmi porunci decantorul. Lasă toate grijile şi visurile, toate poftele şi suferinţele să iasă la iveală.

— Fiul unui septarh fuge de pe pământul său natal, am început şi dintr-odată decantorul îşi încordă atenţia, şocat de dezvăluirea mea.

Deşi nu mă uitam decât la oglindă, mi-am închipuit că începuse să scotocească în căutarea contractului, ca să

vadă cine-l semnase.

— Frica de fratele său îl îndeamnă să plece peste hotare, şi cu toate acestea are sufletul greu acum.

O vreme am continuat pe acelaşi ton. Decantorul rostea interjecţiile cunoscute ori de câte ori ezitam, storcându-mi cuvintele cu iscusinţa profesiei lui. Curând nu mai fu nevoie de niciun astfel de îndemn, căci mărturisirea începuse să curgă liber. I-am spus cât de aproape fusesem de a-l minţi pe Stirron, că voi lipsi de la nunta septarhului, rănindu-mi astfel fratele şi am mai recunoscut şi câteva păcate minore, de auto-apreciere, aşa cum oricine comite zilnic.

Decantorul asculta.

Pe aceste fiinţe le plătim să asculte şi să nu facă nimic altceva decât să asculte, până în clipa când ne simţim eliberaţi cu totul şi vindecaţi. Împărtăşania noastră sfântă ne face să ridicăm aceste lepre din noroaie şi să le înscăunăm în casele de rugăciune, unde le cumpăram cu bani grei răbdarea. Legământul permite ca unui decantor să i se spună orice, chiar dacă sunt nebunii, ori înşiruiri interminabile de păcate ale cărnii şi mizerii sufleteşti ascunse. Putem să-l plictisim pe decantor aşa cum nu ne este permis cu fraţii juraţi, întrucât prin contract, lui îi revine obligaţia de a sta să ne asculte răbdător, în vreme ce-i vorbim despre noi înşine. Nu trebuie să ne facem griji în legătură cu problemele sale, să ne întrebăm ce crede despre noi, sau dacă nu cumva ar fi fost mai fericit cu altă îndeletnicire. Aceasta îi este chemarea şi e plătit pentru ceea ce face. Aşadar, trebuie să se pună în serviciul celor care au nevoie de el.

A existat o vreme când eram convins că este un sistem minunat şi perfect: decantori care ne stau la dispoziţie ca să ne putem uşura inimile de suferinţă. Au trecut prea mulţi ani din viaţa mea până când mi-am dat seama că mărturisirile făcute unui decantor nu-ţi oferă mai multă alinare decât a face dragoste de unul singur. Există atâtea alte modalităţi mai fericite de a face dragoste, aşa cum există şi chipuri mai plăcute de a te confesa.

Atunci însă nu ştiam acest lucru, drept care mă

frământam în faţa oglinzii, străduindu-mă să obţin cea mai profundă alinare pe care o poţi cumpăra cu bani.

Fiece fărâmă de rău care se cuibărise în sufletul meu ieşea în acele clipe la suprafaţă, dezvăluindu-se silabă cu silabă, într-o curgere lină, asemănător cu scurgerea acelui lichid dulce care izvorăşte din trunchiul pociţilor copaci-de-carne atunci când le rupi ţepii. Pe măsură ce mă confesam, lumânările mă prindeau în vraja lor şi pâlpâitul lor mă îmbia să plonjez în apa limpede a oglinzii, ieşind din mine însumi. Decantorul era doar o pată neclară ce se contura în întuneric, o prezenţă ireală şi neesenţială, în vreme ce eu mă adresam acum direct zeului protector al călătorilor, care avea să mă vindece şi să-mi arate calea. Iar eu credeam că aşa se va întâmpla. Nu pentru că mi-aş fi imaginat un sălaş al zeilor unde divinităţile noastre şedeau laolaltă, gata să ne sară în ajutor, dar pe atunci înţelegeam religia în mod abstract şi metaforic, considerând-o tot atât de concretă şi palpabilă ca şi braţul meu drept, de pildă.

Şuvoiul de cuvinte care ieşea din gura mea se întrerupse în cele din urmă şi decantorul nu schiţă nicio încercare de a mă face să continui. Mormăi frazele standard de iertare a păcatelor. Terminasem. Stinse cu două degete lumânarea dedicată zeului şi-şi suflecă roba, gata să plece. Încremenit în genunchi, rămăsesem slăbit şi cutremurat de propria-mi deşertare, pierdut încă în reverii. Mă simţeam acum curăţit şi purificat, dezbrăcat de murdăriile şi gunoaiele sufletului, astfel încât, cuprins de extazul acelor clipe, ignoram aproape complet abjectul din jur. Capela devenise un loc mirific, iar decantorul era atins de aripa frumuseţii divine.

— Sus! îmi zise, împungându-mă cu vârful sandalei. Ieşi! Du-te pe cărările către care te îndreptai!

La auzul vocii sale sparte, întreaga vrajă se destrămă. M-am ridicat, scuturându-mi capul ca pentru a înlătura uşurarea ce mă cuprinsese, în vreme ce decantorul aproape că mă împinse pe coridor. Pocitania nu se mai temea de mine, chiar dacă eram fiu de septarh şi l-aş fi putut ucide cu un scuipat, căci îi mărturisisem laşitatea mea, pofta interzisă pentru Halum şi toate meschinăriile sufletului

meu, iar acestea mă micşorau în ochii lui. Niciun om care s-a descărcat prin confesiune nu-l poate impresiona în clipele imediat următoare pe decantor.

Când am părăsit clădirea, ploaia era mai încrâncenată decât înainte. Noim şedea fierbând în maşină, cu fruntea rezemată de manşă. Îşi ridică privirea şi-mi arătă încheietura mâinii, semn că întârziasem prea mult în casa de rugăciune.

— Te simţi mai bine acum că ţi-ai golit vezica? mă întrebă.

— Cum?

— Vreau să zic, ţi-ai pişat bine sufletul?

— Noim, astea sunt nişte cuvinte tare urâte!

— Cineva devine blasfemic dacă se abuzează de răbdarea lui!

Lovi starterul şi vehiculul porni. În scurt timp, ne aflam la străvechile ziduri împrejmuitoare ale Sallei, lângă nobila poartă, împodobită cu donjon şi cunoscută sub numele de Poarta Glin, păzită de patru războinici somnoroşi şi ursuzi, îmbrăcaţi în uniforme şleampete. Nu ne dădură nicio atenţie. Noim ieşi, trecând pe lângă indicatorul ce semnala intrarea pe Marea Autostradă Salla.

Oraşul rămase în urmă, micşorându-se rapid. Mergeam spre nord-vest, spre Glin.

13

Marea Autostradă traversează unul dintre cele mai mănoase ţinuturi agricole, bogata şi fertila Câmpie Nand, care primeşte în fiecare primăvară un dar al naturii sub forma solului spălat de ploi şi viituri de pe suprafaţa Sallei de vest. Actualul septarh de Nand era un zgârcit notoriu şi, din cauza avariţiei sale, autostrada era foarte prost întreţinută pe această porţiune, astfel că, aşa cum prevăzuse în glumă Halum, am fost puşi la grele încercări pentru a înota prin noroiul drumului. Ne-am bucurat ieşind din Nand şi intrând în Salla de Nord. Acolo solul este bolovăniş amestecat cu ţărână nisipoasă, iar oamenii se hrănesc doar cu buruieni şi cu ceea ce pescuiesc din mare. Vehiculele de teren reprezintă evenimente rare, iar în două ocazii am fost loviţi cu pietre de către orăşeni înfuriaţi şi înfometaţi, care socotiră că simpla noastră trecere prin această regiune nefericită constituia o insultă. Drumul însă nu avea nici urmă de noroi.

Trupele comandate de tatăl lui Noim erau staţionate la extrema nordică a Sallei de Nord, pe malul mai scund al lui Huish, cel mai mare râu din Velada Borthan. El începe prin o sută de pârâiaşe înşelătoare care zburdă pe pantele estice ale munţilor Huishtor, în nordul Sallei Vestice. Pâraiele se unesc la baza dealurilor într-un singur torent cenuşiu şi învolburat, pentru a se năpusti apoi printr-un canion îngust săpat în granit şi presărat cu şase praguri abrupte, asemenea treptelor unei scări. Ieşit din aceste cataracte sălbatice şi odată pătruns pe câmpia aluvionară, Huish curge mult mai liniştit pe un curs nord-estic către mare, lărgindu-se treptat prin ţinutul neted. În cele din urmă, se ramifică formând o deltă vastă şi se varsă în mare prin opt guri. De-a lungul sălbaticului său curs vestic, Huish formează graniţa dintre Salla şi Glin, iar către vărsare, în regiunea estică, separă provincia Glin de Krell.

Pe toată lungimea sa, râul nu are niciun pod şi s-ar putea crede că nu este nevoie de fortificaţii ale malurilor,

împotriva invadatorilor din cealaltă parte. Însă istoria Sallei păstrează mărturia multor traversări ale celor din Glin, făcute cu bărcile, în scopuri războinice; de tot atâtea ori noi, locuitorii Sallei, am trecut la rândul nostru fluviul ca să prădăm Glinul. Nici istoria vecinătăţii dintre Glin şi Krell nu este mai puţin zbuciumată. Aşadar, peste tot de-a lungul malurilor sunt amplasate posturi de pază militară, iar generali asemenea lui Luinn Condorit îşi petrec vieţile cercetând noapte şi zi ceţurile de deasupra apelor, în căutarea unor semne ale inamicului.

Am rămas pentru puţin timp în tabăra tatălui lui Noim. Generalul nu semăna deloc cu fiul său, fiind un bărbat solid şi greoi, a cărui faţă roasă de ani şi frustrări părea o hartă în relief a Sallei de Nord. În cei cincisprezece ani cât veghease la frontieră nu avusese loc nici măcar o confruntare şi această inutilitate îi împietrise sufletul. Nu vorbea prea mult, se încrunta des, făcea din fiecare frază o cugetare amară şi se refugia în visările sale în loc să participe la conversaţie. Probabil că tânjea după războaie. Nu încape îndoială că de câte ori scruta râul îşi dorea să-l vadă viermuind de ambarcaţiunile inamicului din Glin. Întrucât oameni asemenea lui stau de pază şi pe celălalt mal al râului, e o minune că grănicerii aceştia nu se atacă niciodată, pur şi simplu din pură plictiseală, implicând provinciile noastre în conflicte lipsite de sens la fiecare câţiva ani.

Şederea în tabără a fost plicticoasă. Legăturile filiale îl sileau pe Noim să-şi viziteze tatăl, dar cei doi nu aveau nimic să-şi spună, iar pentru mine generalul era un străin. Îi spusesem lui Stirron că aveam de gând să rămân aici până la primele zăpezi ale iernii şi voiam să mă ţin de cuvânt. Din fericire, n-a însemnat prea mult timp, căci iarna pogoară devreme în regiunile nordice. În cea de-a cincea zi petrecută în bivuac, fulgi albi se abătură asupra noastră şi eu m-am simţit eliberat de promisiunea făcută.

Salla şi Glinul sunt legate între ele de bacuri care traversează fluviul în trei puncte, mai puţin pe durata războaielor. Într-o dimineaţă mohorâtă, Noim mă conduse

până la cel mai apropiat dintre aceste puncte luându-ne rămas-bun. I-am promis că-i voi comunica adresa mea de îndată ce mă voi stabili în Glin, astfel încât să mă ţină la curent cu tot ceea ce se petrecea în Salla. El mi-a făgăduit că va avea grijă de Halum. În treacăt am amintit şi despre momentul reîntâlnirii noastre comune. Poate că aveau să mă viziteze în Glin anul următor, sau poate că plecam toţi trei să ne petrecem vacanţa în Manneran. Totuşi planurile respective ni le expuneam cu voci în care se citea prea puţină convingere.

— Ziua aceasta a despărţirii n-ar fi trebuit să existe niciodată, spuse Noim.

— Despărţirile nu duc decât la regăsiri, l-am îmbărbătat eu.

— Poate că ai fi reuşit totuşi să ajungi la o înţelegere cu fratele tău…

— Nicio clipă nu s-a întrezărit o astfel de posibilitate.

— Întotdeauna Stirron a vorbit cu căldură despre tine. Vrei să spui că era nesincer?

— Pentru moment, este chiar binevoitor. Dar n-ar fi durat mult până când fratele său să-i devină incomod, ca orice pretendent la tron, apoi stingheritor şi, în cele din urmă, o prezenţă imposibil de tolerat. Somnul unui septarh este cu adevărat liniştit atunci când în preajma sa nu există niciun rival potenţial şi de sânge regal.

Bacul îmi semnală plecarea cu un claxonat.

Am strâns braţul lui Noim şi ne-am luat încă o dată rămas-bun, în grabă. Ultimul lucru pe care i l-am spus a fost:

— Când îl vei vedea pe septarh, spune-i că fratele său îl iubeşte.

Apoi am trecut graniţa.

Traversarea fluviului a fost mult prea rapidă. După mai puţin de o oră, m-am pomenit pe teritoriul străin al provinciei Glin. Autorităţile însărcinate cu emigrarea mă cercetară cu bruscheţe, însă şi-au modificat atitudinea în clipa când mi-au văzut paşaportul de culoare roşu aprins, pentru a desemna poziţia ocupată în rândul nobilimii, şi

împodobit cu dunga aurie, a membrilor familiei unui septarh. Viza de intrare mi-a fost acordată pe loc, pentru o perioadă nedefinită de timp. Funcţionarii de graniţă sunt mereu în căutarea unor evenimente de bârfit. Fără îndoială că de-ndată ce i-am părăsit, au şi telefonat guvernului că un prinţ de Salla se afla pe teritoriul ţării. Probabil că nu trecu mult şi informaţia ajunse la urechile reprezentantului diplomatic al Sallei, care, la rândul lui, avea s-o transmită fratelui meu, spre neplăcerea sa.

Peste drum de clădirea vămii am zărit o filială a Băncii Legământului şi mi-am schimbat banii din Salla în moneda celor din nord. Cu ei, am plătit un şofer să mă ducă în capitala provinciei, Glin, aflată la jumătate de zi de mers în nordul graniţei.

Drumul era îngust şi şerpuit, traversând o regiune cenuşie în care sosirea iernii dezgolise de mult copacii. Zăpada murdară fusese adunată în troiene înalte. Glinul este o provincie îngheţată. A fost întemeiată de puritanii pentru care viaţa în Salla era prea lesnicioasă şi care simţiseră că dacă vor rămâne acolo vor putea fi ispitiţi să nesocotească Legământul. Fiindcă n-au reuşit să impună Sallei o reformă religioasă drastică, ei au plecat, traversând Huish cu plutele, ca să caute în nord locuri în care să-şi ducă traiul. Oameni aspri într-o lume aspră. Oricât de sărace ar fi recoltele în Salla, în Glin ele sunt de două ori mai nesatisfăcătoare. Viaţa se bazează aici pe pescuit, artizanat, comerţ şi piraterie. Dar dacă mama nu s-ar fi născut în Glin, nu mi-aş fi ales niciodată ca loc de exil această provincie. Ceea ce nu înseamnă că relaţiile mele de rudenie mi-au folosit la ceva.

14

Căderea nopţii m-a găsit în Glin. Este o cetate împrejmuită de ziduri, la fel ca şi capitala Sallei, dar alte asemănări nu prea există între ele. Salla respiră graţie şi putere, clădirile ei sunt făcute din blocuri mari de piatră rezistentă, bazalt negru şi granit trandafiriu aduse din munţi, iar străzile sunt largi, oferind privelişti splendide şi promenade încântătoare. Cu excepţia obiceiului nostru de a înlocui ferestrele prin fante înguste, Salla este un loc deschis, îmbietor, a cărui arhitectură anunţă lumii întregi semeţia şi vanitatea cetăţenilor lui. În schimb, vai, cât de posomorât este Glain!

Glain e clădit din cărămizi de un galben murdar, tivite ici şi colo de gresii de un roz spălăcit, care se prefac în praf numai când le atingi cu degetul. Nu are străzi, ci doar ulicioare, iar casele se înghesuie una într-alta de parcă s-ar teme că un intrus ar putea să se strecoare între ele dacă slăbesc vreo clipă strânsoarea. Un bulevard din Glain nu se compară nici cu o rigolă din Salla. Arhitecţii acestui oraş au construit pentru o naţie ce pare făcută numai din decantori, de vreme ce totul este nefiresc, neregulat şi grosolan. Fratele meu, care fusese cândva în Glin, într-o vizită diplomatică, mi-a descris locul în culori foarte sumbre, dar atunci am pus cuvintele lui pe seama unui patriotism exagerat. Acum vedeam însă că Stirron fusese chiar prea îngăduitor.

Nici locuitorii nu erau cu nimic mai atrăgători. Pe o lume unde suspiciunea şi tăinuirea sunt considerate virtuţi divine, te poţi aştepta ca farmecul şi frumuseţea să nu fie lesne de găsit; în plus, glainicii erau virtuoşi până la exagerare, purtând veşminte întunecate, priviri întunecate, suflete neguroase şi inimi mici. Însăşi vorbirea lor le oglindeşte spiritul limitat. Limba folosită în Glain este aceeaşi ca şi cea din Salla, deşi nordicii au un accent mai pronunţat, cu silabele contrase şi vocalele inversate. Nu acest aspect mă deranja, ci sintaxa lor. Şoferul meu, care

nu era orăşean, şi de aceea părea aproape prietenos, mă lăsă în faţa unui han, unde considera că puteam fi tratat cu omenie. Am intrat şi m-am adresat hangiului:

— Cineva doreşte o cameră pentru această noapte şi probabil pentru alte câteva zile.

Hangiul mă fulgeră cu privirea, de parcă aş fi spus „Eu vreau să-mi daţi o cameră”, sau altceva la fel de vulgar şi abject. Ceva mai târziu, am aflat că până şi locuţiunile folosite de noi în limbajul cuviincios pentru evitarea persoanei întâi singular erau considerate prea trufaşe de către un nordic. N-ar fi trebuit să spun „Cineva doreşte o cameră”, ci mai degrabă „Există vreo cameră disponibilă?”

Într-un restaurant, nu spui niciodată „Cineva doreşte să mănânce cutare şi cutare fel…”, ci „Acestea sunt felurile de mâncare ce au fost alese”. Enumerarea ar putea continua în acelaşi stil ce converteşte fiecare frază la diateza pasivă, ca să evite păcatul neîngăduit de a face prezenţa cuiva simţită.

Ignoranţa mi-a fost răsplătită cu cea mai amărâtă cameră, pentru care s-a perceput un tarif dublu. Prin felul meu de a vorbi, mă auto-etichetasem drept un străin din Salla, deci de ce s-ar fi străduit hangiul să fie curtenitor? Totuşi, în clipa în care am semnat contractul pentru închirierea camerei, a trebuit să-mi arăt paşaportul. Văzând că avea drept oaspete un prinţ, hangiul se mai îmblânzi şi mă întrebă dacă nu doream să-mi trimită vin în cameră sau, poate, vreo zdrahoană de târfă glainică. Am acceptat vinul, refuzând cealaltă ofertă, pentru că eram foarte tânăr şi extrem de înspăimântat de bolile ce puteau pândi în trupul unei străine.

Noaptea aceea mi-am petrecut-o singur în cameră, privind căderea fulgilor de zăpadă care se topeau într-un canal mizerabil, aflat chiar sub fereastră. Mă simţeam atât de izolat de restul omenirii cum nu fusesem niciodată în anii scurşi până atunci, şi nici n-aveam să fiu în cei care urmau să vină.

15

A trecut mai bine de o săptămână până mi-am luat inima în dinţi ca să-mi vizitez rudele mamei. În fiecare zi, mă preumblam ore întregi pe străzile oraşului, ţinându-mi mantia strâns lipită de trup, ca să mă apere de vânt, şi mirându-mă de urâţenia a tot ce vedeam: oameni şi obiecte. Am localizat ambasada Sallei şi i-am dat târcoale, fără să-mi doresc să intru, dar bucurându-mă de existenţa unei legături cu tărâmul natal, asigurată de acea clădire pătrăţoasă şi sobră. Am cumpărat teancuri întregi de cărţi ieftine şi citeam nopţile târziu, pentru a învăţa câte ceva despre provincia mea adoptivă: istoria provinciei Glin, ghidul oraşului Glain şi un poem epic interminabil care evoca primele aşezări întemeiate la nord de Huish, precum şi multe altele. Îmi înecam singurătatea în vin, dar nu în cel de Glin, căci pe aceste meleaguri nu se produce aşa ceva, ci în vinul minunat, dulce şi auriu, adus din Manneran în butoaie enorme. Dormeam destul de rău. Într-o noapte am visat că Stirron murise pe neaşteptate şi începuseră să mă caute peste tot. De câteva ori, în somn, am revăzut uciderea tatei de către vulturul cornut, un vis care mă mai urmăreşte şi în ziua de azi, tulburându-mi nopţile de două, trei ori pe an. Scriam epistole lungi către Halum şi Noim, pe care apoi le distrugeam, fiindcă duhneau a autocompătimire. I-am scris şi lui Stirron, ca să-l implor să mă ierte că am fugit din Salla, dar am rupt şi scrisoarea aceea. Când toate celelalte modalităţi dădură greş, i-am cerut hangiului o femeie. Mi-a trimis o fată subţirică, cu un an, doi, mai mare decât mine, cu nişte sâni mari şi ciudaţi ce se legănau asemenea unor pungi de cauciuc, umflate.

— Se spune că eşti un prinţ din Salla, îmi spuse ea timidă şi se întinse, depărtându-şi picioarele.

Fără să-i răspund, am pătruns-o imediat. Dimensiunile mădularului meu o făcură să ţipe de plăcere şi de teamă totodată, răsucindu-şi şoldurile cu atâta pasiune, încât în mai puţin de un minut sămânţa a ţâşnit din mine. Acest

lucru mă înfurie cumplit şi mi-am întors mânia asupra fetei, împingând-o cât colo şi strigând:

— Cine ţi-a spus să te mişti? Eu nu eram pregătit pentru mişcările tale! Nu voiam să te mişti!

Dispăru în fugă din camera mea, în pielea goală, mai îngrozită de obscenităţile mele decât de furia-mi dezlănţuită. Niciodată nu mai spusesem „eu” de faţă cu o femeie. La urma urmei, nu era decât o prostituată.

După plecarea ei, m-am săpunit timp de o oră întreagă. În naivitatea mea, mă temeam că hangiul o să mă evacueze pentru că vorbisem atât de vulgar acelei femei, totuşi el nu spuse un cuvânt. Chiar şi în Glin nu era nevoie să fii politicos cu târfele.

Mi-am dat seama că simţisem o plăcere stranie când strigasem acele cuvinte. Cădeam pradă unor reverii în care mi-o imaginam pe stricata cu sâni mari, dezbrăcată în patul meu, în vreme ce eu îi strigam încontinuu: „EU! EU! EU! EU!”.

Aceste visări cu ochii deschişi aveau darul să-mi zgândăre bărbăţia şi să o ţină mereu tare. M-am gândit că ar fi trebuit să mă duc la un decantor ca să mă eliberez, dar în loc să o fac, două nopţi mai târziu, i-am cerut hangiului încă o femeie. De data aceasta, cu fiecare zvâcnire a trupului meu strigam în tăcere: Eu! Pe mine! Eu! Pe mine!

Astfel mi-am cheltuit averea în puritana capitală a Glinului, îmbătându-mă, preacurvind şi pierzând vremea. Când propriul meu dezmăţ deveni o ofensă pentru mine însumi, am lăsat la o parte timiditatea şi am pornit să-mi cunosc rudele din Glain.

Mama fusese fiica unui prim septarh de Glain. Acesta murise, ca de altfel şi fiul şi succesorul său. Acum tronul era deţinut de fiul acestuia din urmă, Truis, nepotul mamei. Mi se păru că o abordare directă a vărului meu de spiţă regală ar fi fost o îndrăzneală prea mare. Truis de Glin trebuia să pună în balanţă atât raţiunile de stat cât şi pe cele de familie, şi putea decide că nu doreşte să-l ajute pe fratele fugit al septarhului de Salla, mai ales că acest lucru i-ar fi putut aduce neînţelegeri cu Stirron. Aveam însă o mătuşă,

numită Nioll, sora mai mică a mamei mele, care venise adesea în Salla, în timpul când mama trăia şi căreia îi fusesem foarte drag în copilărie. Oare ea n-ar fi putut să mă ajute?

Se măritase conform rangului ei. Soţul lui Nioll era marchiz de Huish, un om cu mare influenţă la curtea septarhului, care avea sub control cea mai bogată casă de comerţ din întregul Glin – căci aici oamenii consideră nepotrivit ca un nobil să se ocupe şi de negustorie. Aceste case de comerţ sunt oarecum asemănătoare băncilor: împrumută bani briganzilor, comercianţilor şi lorzilor industriei, dar cu dobânzi ucigătoare şi întotdeauna pretinzând un procentaj din acţiunile firmei pe care o ajută. În acest fel, ele întind tentaculele în sute de organizaţii şi obţin o imensă putere de acţiune şi manevră în toate problemele legate de economie. În Salla, casele de comerţ fuseseră interzise cu un secol în urmă, însă în Glin ele înfloresc aproape ca un al doilea guvern. Nu îmi plăcea deloc sistemul, dar preferam să mă alătur lui decât să cerşesc.

La han am obţinut câteva indicaţii spre palatul marchizului. După criteriile din Glain, acesta era o clădire impozantă, alcătuită din trei aripi care convergeau pe malul unui lac artificial cu oglindă liniştită. Întreg ansamblul era situat în cartierul aristocratic al oraşului. N-am încercat să intru, convingând gărzile că trebuie să fiu primit. Pregătisem din vreme un bilet prin care o informam pe marchiză că nepotul ei Kinnall, fiul septarhului de Salla, se găsea în Glain şi solicita favoarea unei audienţe. Kinnall putea fi găsit în hanul cutare. M-am întors la adăpostul meu temporar şi m-am aşternut pe aşteptat.

După trei zile, hangiul veni la mine cu ochii bulbucaţi de respect şi uluire, ca să-mi spună că aveam un vizitator purtând livreaua marchizului de Huish. Nioll trimisese o maşină după mine.

Am fost dus la palatul ei, mult mai luxos pe dinăuntru decât pe dinafară, şi primit într-o sală măreaţă ai cărei pereţi fuseseră acoperiţi cu oglinzi ingenios potrivite încât

să creeze iluzia de spaţiu infinit.

Îmbătrânise mult în cei şase-şapte ani de când o văzusem ultima oară, dar uimirea mea la vederea părului ei alb şi a chipului marcat de vârstă dispăru sub valul de uluire care o cuprinse pe Nioll faţă de transformarea copilului firav pe care-l ştiuse. Ne-am îmbrăţişat în stilul din Glin – lipindu-ne vârfurile degetelor.

Îmi adresă condoleanţe pentru moartea tatălui meu şi scuze pentru absenţa ei de la încoronarea lui Stirron, apoi mă întrebă ce anume mă aducea în Glain, iar eu i-am explicat. Nioll nu păru deloc surprinsă de cele ce-i spuneam. Intenţionam să mă stabilesc definitiv aici? Da, asta doream. Şi cum voiam să mă întreţin? Lucrând în casa de comerţ a soţului ei, am răspuns, dacă o asemenea poziţie îmi putea fi oferită. Nu reacţionă ca şi când cererea mea ar fi fost imposibil de luat în considerare, ci pur şi simplu mă întrebă dacă aveam vreo pregătire pe care să o poată pomeni marchizului. Am amintit că învăţasem codicele legal al Sallei (fără să adaug cât de incompletă era instruirea mea) şi că puteam fi de ajutor în afacerile casei de comerţ cu provincia mea natală. De asemenea, am mai menţionat, aveam legături de legământ cu familia lui Segvord Helalam, Înalt Judecător al Portului Manneran şi aş fi putut contribui la rezolvarea problemelor acolo. La urmă, am pomenit că eram tânăr, puternic şi ambiţios, doritor să mă implic şi să mă dedic în întregime servirii casei de comerţ, în avantajul ambelor părţi. Aceste afirmaţii părură să o liniştească pe mătuşa mea, care îmi promise că va obţine pentru mine un interviu cu însuşi marchizul. Am părăsit palatul foarte mulţumit de perspectivele ce mi se deschideau.

Câteva zile mai târziu, am fost înştiinţat să mă prezint la birourile casei de comerţ. Întâlnirea însă nu era cu marchizul de Huish, ci cu unul dintre ajutoarele sale, un anume Sisgar. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era un semn rău-prevestitor. Sisgar avea o piele atât de netedă încât părea unsuroasă: faţa îi era complet spână – nu se zăreau nici măcar sprâncene – şi chelia lui arăta de parcă fusese

cernită. Roba verde închis era în acelaşi timp austeră şi uşor pompoasă. Mă chestionă asupra pregătirii şi experienţei mele, descoperind după numai vreo zece întrebări că aveam foarte puţin din prima şi deloc din cea de-a doua. Îmi expuse însă lipsurile într-un mod blând şi înţelegător, astfel încât am presupus că, în ciuda ignoranţei mele, originea nobilă şi alianţa de sânge cu marchiza îmi vor garanta un post. Câtă vanitate! Începusem deja să ţes un vis în care dobândeam responsabilităţi tot mai mari în cadrul casei când am prins din zbor cu numai o jumătate de ureche ultimele cuvinte ale lui Sisgar:

— Vremurile sunt grele, după cum cu siguranţă înţelege şi Înălţimea Voastră, şi este mare păcat că aţi sosit la noi într-o perioadă când trecem prin restructurări. Avantajele noastre în cazul în care v-am acorda acest post sunt numeroase, însă problemele sunt şi ele insurmontabile. Marchizul doreşte să vă transmită că oferta dumneavoastră a fost foarte apreciată şi că speră să vă poată primi de-ndată ce condiţiile economice ale companiei o vor permite.

Cu multe plecăciuni şi un zâmbet menit să mă concedieze, Sisgar mă conduse afară din biroul său şi eram deja în stradă înainte de a putea înţelege cât de perfect fusesem distrus. Nu putuseră să-mi ofere nimic! Nici măcar asistent gradul cinci într-un prăpădit de birou din vreun sat! Cum era posibil aşa ceva? Aproape că m-am repezit înapoi, cu gândul să strig: „E o greşeală la mijloc! Aveţi de-a face cu vărul septarhului, l-aţi respins pe nepotul marchizei!”

Dar ei ştiau toate acestea şi totuşi îmi închiseseră uşile în nas. Când i-am telefonat mătuşii mele pentru a-mi exprima surprinderea, mi s-a spus că marchiza plecase să-şi petreacă iarna în verdele Manneran.

16

În cele din urmă, am dedus tot ce se petrecuse. Mătuşa îi vorbise marchizului despre mine, iar acesta se sfătuise cu Truis, care hotărâse că un asemenea ajutor din partea Glinului putea dăuna relaţiilor cu Stirron şi poruncise să fiu respins. Orbit de furie, mă gândisem să merg direct la Truis ca să-i cer socoteală. Însă destul de curând mi-am dat seama de inutilitatea unui asemenea gest şi, de vreme ce protectoarea mea părăsise Glinul, tocmai ca să scape de mine, era clar că nu-mi mai puteam face nicio speranţă. Eram singur în Glain şi iarna se apropia fără ca eu să-mi fi găsit un loc în această ţară străină; de această dată originea mea înaltă îmi era mai mult decât nefolositoare. Urmară lovituri şi mai grele.

Într-o dimineaţă, prezentându-mă să ridic nişte bani de la Banca Legământului, am aflat că, la cererea Marelui Vistiernic de Salla, contul îmi fusese sechestrat, pentru a se investiga posibilitatea unui transfer ilegal de fonduri. Făcând scandal şi agitându-mi paşaportul regal, am reuşit să smulg bani cât pentru şapte zile de hrană şi adăpost, însă restul economiilor mele rămase pierdut, căci nu eram făcut pentru genul de manevre şi demersuri care mi le-ar fi putut restitui.

După aceea, am fost vizitat de către un funcţionar neînsemnat al ambasadei Sallei, care îmi aminti că nunta fratelui meu avea să fie celebrată în curând şi eram invitat să joc rolul purtătorului de inel. Omuleţul îmi comunicase toate acestea cu multe plecăciuni şi nesfârşite formule de respect. Conştient că n-aş mai fi părăsit niciodată Salla dacă mă dădeam pe mâna septarhului, i-am explicat că afaceri importante mă reţineau în Glain pe perioada serbărilor nupţiale şi l-am rugat să-i prezinte lui Stirron regretele mele cele mai profunde. Individul primi scuzele cu graţia caracteristică unui diplomat, dar nu-mi fu greu să detectez sub această mască sclipirea sălbatică de plăcere răutăcioasă… Pentru el era clar că-mi căutam necazul cu

lumânarea şi-l încânta să poată juca un rol în această privinţă.

La patru zile de la această vizită, hangiul veni să-mi comunice că nu mă mai putea găzdui, fiindcă paşaportul îmi fusese anulat şi nu mai aveam un statut legal în Glin.

Aşa ceva era imposibil. Un paşaport regal ca al meu era garantat pe viaţă, fiind valabil în orice provincie din Velada Borthan, mai puţin în vreme de război, ori în clipa de faţă nu exista vreun conflict între Salla şi Glin. La vorbele mele, hangiul ridică din umeri şi-mi arătă ordonanţa poliţiei, conform căreia trebuia să-l evacueze pe veneticul nelegiuit şi-mi sugeră că dacă aveam obiecţii, trebuia să mă prezint la primăria din Glain, întrucât pe el unul îl depăşeau. Un asemenea demers nu mi se păru deloc înţelept. Expulzarea mea nu era întâmplătoare şi dacă m-aş fi prezentat la vreun birou guvernamental, puteam fi arestat şi expediat peste Huish, în ghearele lui Stirron.

Deoarece această arestare mi se părea evenimentul cel mai probabil, m-am întrebat cum puteam evita orice întâlnire cu funcţionarii guvernamentali. Cu câtă amărăciune resimţeam acum lipsa fratelui şi surorii jurate, căci la cine altcineva mai puteam cere sfat şi ajutor? Nicăieri în Glin nu exista măcar o fiinţă căreia să-i pot spune: „Cineva se teme, cineva se află în mare pericol şi-ţi cere ajutorul”. Sufletul tuturor îmi era inaccesibil, zidit de tradiţia de neclintit. În lumea întreagă, doar doi oameni îmi puteau fi confidenţi şi ei erau departe acum.

Am hotărât să mă ascund. Hangiul îmi lăsă un răgaz de câteva ore ca să mă pot pregăti. Mi-am ras barba, am schimbat hainele regeşti cu zdrenţele altui locatar al hanului care avea cam aceeaşi statură şi mi-am amanetat inelul de ceremonie. Restul bunurilor mele le-am strâns laolaltă, pentru a le putea duce sub forma unei cocoaşe pe spate. Am părăsit hanul şchiopătând, aplecat de mijloc, cu un ochi închis şi gura strâmbată într-o parte. Nu pot spune dacă astfel deghizat aş fi putut păcăli pe oricine, totuşi nimeni nu mă aştepta ca să mă aresteze şi, astfel urâţit, am ieşit din Glin pe o ploaie măruntă care se transformă curând

în ninsoare.

17

Dincolo de poarta nord-vestică a cetăţii, căci înspre ea mă purtaseră paşii, un camion greu se hurducăi pe lângă mine şi şenilele sale trecură printr-o baltă cu noroi pe jumătate îngheţat, stropindu-mă din plin. M-am oprit ca să scutur noroiul rece de pe jambiere; camionul se opri şi el, iar şoferul coborî exclamând:

— Este cazul de scuze aici. Nu era intenţionată această stropire!

Curtoazia şoferului mă ului în asemenea măsură încât m-am îndreptat de spate, lăsând strâmbăturile să-mi dispară de pe faţă. Fără îndoială că şoferul mă crezuse un bătrân cocoşat şi nevolnic. Se arată uimit de transformarea mea şi râse din toată inima. Nu ştiam ce să spun. În tăcerea care se aşternuse, el mi se adresă:

— Există un loc liber, dacă doreşti sau ţi-ar plăcea.

În mintea mea se aprinse imaginea unei speranţe: şoferul avea să mă ducă până pe coastă, unde urma să mă îmbarc la bordul unui vas comercial cu destinaţia Manneran, iar în acel ferice ţinut tropical mă voi lăsa la mila tatălui surorii mele jurate, scăpând odată pentru totdeauna de hărţuială.

— Încotro te îndrepţi? am întrebat.

— Spre vest, către munţi.

Aşadar, adio Manneran. Cu toate acestea, am acceptat oferta. Şoferul nu-mi ceru să semnez vreun contract stipulând responsabilităţi şi obligaţii, dar eu n-am comentat nimic. Preţ de câteva minute, niciunul dintre noi nu vorbi. Mă simţeam mulţumit să aud scrâşnetul şenilelor pe drumul înzăpezit, cu gândul la distanţa tot mai mare care se aşternea între mine şi poliţia din Glain.

— Străin, aşa-i? mă întrebă într-un sfârşit, şoferul.

— Adevărat.

Temându-mă că autorităţile dăduseră deja în urmărire un locuitor al Sallei, mă hotărâsem să adopt accentul molatec şi tărăgănat al celor din sud, pe care îl învăţasem de la Halum, sperând că bărbatul nu-şi va aminti că primele

cuvinte schimbate cu el avuseseră accent de Salla.

— Călătoreşti alături de un om din Manneran pentru care iarna voastră este stranie şi apăsătoare.

— Ce anume te-a mânat spre nord? mă întrebă.

— Probleme legate de averea mamei. Era din Glain.

— Avocaţii te-au tratat bine.

— Banii ei s-au topit în mâinile lor, nelăsând nicio urmă.

— Ca de obicei! Eşti cam pe sponci, aşa-i?

— Pârlit! am recunoscut eu.

— Da, da, cineva îţi înţelege bine situaţia, căci a trecut şi el prin aşa ceva. Poate că se găseşte ceva pentru tine.

Din felul în care îşi alcătuia fraza, am înţeles că şi el era străin: nu reuşea să folosească diateza pasivă a locuitorilor Glinului. Întorcându-mă ca să-l privesc, am spus:

— Are dreptate cel ce crede că nici tu nu eşti de aici, ci din altă parte?

— Exact.

— Accentul tău este necunoscut. Vreuna din provinciile de vest?

— A, nu, nu!

— Nici Salla, atunci?

— Manneran, sosi răspunsul şi şoferul izbucni într-un hohot cald, apoi continuă, acoperindu-mi ruşinea şi deruta: Te pricepi bine la accent, prietene, dar nu mai e nevoie să-ţi dai osteneala.

— Nu ai nici urmă de accent, am îngăimat.

— Cineva a trăit vreme îndelungată în Glin, replică, aşa că vocea îi este un amestec de inflexiuni.

Nu-l păcălisem cu accentul meu, dar nu încercă să-mi pătrundă misterul identităţii, ba chiar păru că nu-i păsa cine eram şi de unde veneam.

O vreme am continuat să discutăm lejer. El îmi spuse că era proprietarul unui gater în vestul Glinului, undeva pe la jumătatea urcuşului în Munţii Huishtor, acolo unde cresc înalţii copaci-de-miere cu ace galbene. Nu ajunsesem prea departe când îmi oferi o slujbă ca tăietor de lemne. Plata nu era cine ştie ce, adăugă el, dar se putea respira aer curat; pe-acolo nu trecea nici picior de oficialitate

guvernamentală, iar paşapoartele şi certificatele de stare nu contau defel.

Bineînţeles că am acceptat. Tabăra lui era amplasată într-un loc minunat: deasupra unui iezer strălucitor, care nu îngheţa niciodată, fiind alimentat de un izvor termal despre care se zicea că vine tocmai din subteranele Şesurilor Pârjolite. Deasupra noastră spânzurau magnificele piscuri acoperite de gheţuri ale vârfurilor Huishtor şi nu departe de gater se zărea Trecătoarea Glin, pasul de legătură între Glin şi Şesurile Pârjolite, ce atingea în treacăt şi un colţ din Şesurile Îngheţate.

Avea o sută de angajaţi, oameni zdraveni şi slobozi la gură, care strigau „eu” şi „mie” fără să se jeneze, în schimb erau cinstiţi şi muncitori, chiar dacă mie nu-mi mai fusese dat până atunci să mă amestec printre unii ca ei. Îmi pusesem în gând să rămân aici peste iarnă, economisindu-mi salariul şi apoi să traversez Manneran, atunci când voi fi strâns costul călătoriei. Din când în când, la tabăra noastră, ajungeau şi veşti din lumea de-afară şi astfel am aflat că autorităţile din Glin căutau un anume prinţ de Salla, despre care se credea că înnebunise şi rătăcea prin provincie. Septarhul Stirron dorea ca nefericitul tânăr să fie readus cât mai curând posibil pe pământul natal ca să i se poată acorda îngrijirea medicală de care avea atât nevoie. Bănuind că drumurile şi porturile erau cercetate în căutarea mea, mi-am prelungit şederea şi în primăvară, iar apoi, intensificându-mi măsurile de precauţie, am rămas la gater şi peste vară. În cele din urmă, am petrecut în munţi mai bine de un an.

Perioada aceea m-a schimbat enorm. Munceam din greu cu toţii, doborând uriaşii copaci pe orice vreme, curăţindu-i de crengi şi transportându-i la gater, iar zilele erau reci şi foarte obositoare. Nopţile însă le stropeam cu vin fiert din belşug, iar la fiecare a zecea zi ne erau aduse dintr-un orăşel apropiat câteva femei menite să ne distreze. Am câştigat în greutate pe jumătate cât cântărisem la sosire, dar pusesem pe mine doar muşchi oţeliţi. Am crescut şi în înălţime, până când l-am depăşit pe cel mai înalt tăietor de

lemne şi începuse să se glumească pe seama staturii mele. Barba îmi crescuse deasă şi trăsăturile feţei se schimbară pe măsură ce delicateţea anilor adolescenţei dispărea. Tăietorii de lemne mi se păreau mai plăcuţi decât curtenii printre care îmi dusesem viaţa până atunci. Prea puţini dintre ei ştiau să citească, cât despre politeţe şi etichetă, acestea reprezentau noţiuni complet străine. Erau în schimb veseli şi senini, şi se simţeau bine. Nu trebuie să-ţi închipui, cititorule, că dacă foloseau „eu” şi „mie” erau mai deschişi la suflet şi mai dispuşi la confidenţe; din acest punct de vedere respectau Legământul şi, în privinţa anumitor aspecte ale vieţii lor, puteau şi chiar mai discreţi şi mai secretoşi decât mulţi dintre cei cu educaţie. Cu toate acestea păreau mult mai însoriţi la suflet decât aceia care vorbeau cu pronume impersonale sau construcţii pasive şi poate că şederea mea printre ei a sădit în mine acea sămânţă a răzvrătirii: ideea că Legământul porneşte de la un principiu de bază fundamental greşit, idee pe care pământeanul Schweiz mi-a dezvoltat-o apoi, până când a devenit perfect închegată.

Nu le-am spus nimic despre rangul şi originea mea. Puteau observa şi singuri, după netezirea pielii mele, că nu avusesem parte de muncă grea, iar felul meu de a vorbi mă individualiza drept un om educat, chiar dacă nu neapărat unul de spiţă nobilă. N-am povestit totuşi nimic despre trecutul meu şi nici n-am fost întrebat. Le-am spus doar că veneam din Salla – asta pentru că accentul mă trăda oricum – iar ei nu mi-au pus la îndoială povestea. Cred că patronul ghicise repede că eu eram prinţul fugit din Salla pe care îl căuta Stirron, dar niciodată nu mă chestiona despre asta. Aşadar, pentru prima dată în viaţă avem o identitate cu totul diferită de originea mea regală. Încetasem să mai fiu Lordul Kinnall, al doilea fiu al septarhului, şi devenisem Darival, uriaşul tăietor de lemne venit din Salla.

Multe am avut de învăţat din această transformare. Nu mă amuzase niciodată să fac pe nobilul arogant şi neîndurător, aşa cum obişnuiau mulţi dintre tinerii de acelaşi rang cu mine. Faptul că eram cel de-al doilea fiu îmi

conferi o oarecare umilinţă, chiar dacă aveam sânge de aristocrat. Cu toate acestea, mă simţeam mereu stingher printre oamenii simpli. Fusesem servit, obişnuit cu plecăciunile, răsfăţat şi adulat. Oamenii îmi vorbeau îngrijit şi făceau multe gesturi de respect încă de pe vremea când eram copil. La urma urmei, eram fiul unui septarh, adică al unui rege, căci septarhii sunt domnitori ce se succed pe criteriul eredităţii, făcând parte dintr-o spiţă de regi care îşi are începuturile în zorii colonizării umane pe Borthan, ba chiar mai înainte, pe planeta Pământ, trăgându-se din vechile şi uitatele dinastii ce au domnit peste străvechile ei popoare şi se pierd în negura preistoriei, pe vremea şefilor de trib cu chipuri mascate şi pictate, care erau încoronaţi în peşteri. Eu reprezentam o verigă din acest lanţ, un om în ale cărui vene curgea sânge regal, deci superior din naştere. Însă în tabăra tăietorilor din munţi am înţeles că regii nu sunt decât nişte oameni care au fost ridicaţi mai sus decât semenii lor. Nu zeii le conferă poziţia, ci mai degrabă voinţa oamenilor – aceiaşi oameni care le pot confisca toate atributele rangului. Dacă Stirron avea să fie detronat de o insurecţie, iar în locul lui pe tronul de septarh avea să urce acel decantor respingător din oraşul vechi, atunci nu însemna că decantorul intra în mistica serie de domnitori, în vreme ce Stirron se întorcea în ţară? Iar fiii decantorului nu urmau să devină de spiţă regală, aşa cum mă consideram eu, chiar dacă tatăl lor fusese un nimeni cea mai mare parte din viaţa lui, şi bunicul lor nici măcar atât?

Ştiu, ştiu, înţelepţii vor spune că binecuvântarea şi sărutul zeilor au căzut asupra decantorului, ridicându-l pe el şi toţi urmaşii lui şi făcându-i pentru totdeauna sacri. Totuşi, în vreme ce doboram copaci pe culmile munţilor Huishtor, vedeam mai clar regalitatea, cu atât mai mult cu cât eu însumi fusesem dat la o parte de evenimente, şi-mi dădeam seama că nu eram decât un simplu om printre alţi oameni şi că niciodată nu fusesem altceva. Ceea ce urma să fac din mine depindea de darurile mele naturale şi de ambiţie, dar nu de rangul dobândit printr-o întâmplare.

Această descoperire mă umplu de atâtea satisfacţii şi îmi schimbă într-un asemenea mod percepţia asupra sinelui, încât şederea mea în munţi încetă să mai semene cu un exil şi se transformă într-o vacanţă. Visurile evadării într-o viaţă comodă în Manneran îmi dădură pace şi, chiar şi după ce economisisem mai mult decât suficient pentru călătoria într-acolo, m-am trezit că nimic nu mă împinge către această decizie. Nu teama de a fi arestat mă ţinea în continuare printre tăietorii de lemne, ci mai ales dragostea pentru aerul curat, rece şi tare al munţilor Huishtor şi pentru noua mea meserie obositoare, precum şi pentru oamenii duri, dar dintr-o bucată, în mijlocul cărora trăiam. Aşadar, am rămas întreaga vară şi toamnă care au urmat, m-am bucurat de sosirea iernii şi nu m-am mai gândit la plecare.

Poate că şi astăzi aş fi fost acolo dacă n-aş fi fost silit să fug. Într-o după-amiază apăsătoare, cu un cer asemenea oţelului şi cu ameninţarea viscolului îngrămădită deasupra noastră ca un pumn nimicitor, ni se aduseseră din orăşel prostituatele, pentru obişnuita noapte de dezmăţ care ni se cuvenea. De data aceasta, printre ele se găsea şi o nou-venită, care după voce se vedea a fi din Salla. Am auzit-o din prima clipă, de cum şi-au făcut apariţia, sprinţare, femeile. M-aş fi strecurat afară, dar ea mă observă şi scoase un chiot de uimire, după care strigă:

— Ia uitaţi-vă! Acela trebuie să fie prinţul nostru cel dispărut!

Am râs şi am încercat să-i conving pe toţi că era beată sau nebună, însă obrajii mei împurpuraţi îmi dădeau de gol minciuna, iar tăietorii mă priveau într-un fel nou. Un prinţ? Oare e chiar prinţ? Aşa să fie? îşi şopteau unul altuia, dându-şi coate şi făcându-şi cu ochiul. Când mi-am dat seama de pericol, am cerut ca femeia să fie a mea pentru acea noapte şi am tras-o deoparte, încercând s-o conving că se înşelase. Nu-s eu prinţul, i-am spus, ci doar un biet tăietor de lemne. Ea însă nu se lăsa în ruptul capului.

— Lordul Kinnall a mers în procesiunea funerară a septarhului, îmi spuse, şi cea de-aici l-a văzut cu ochii

aceştia! Iar acela eşti tu!

Cu cât protestam mai mult, cu atât se încăpăţâna să nu-mi dea crezare. Nimic nu putea să-i schimbe impresia. Chiar şi în clipa când am îmbrăţişat-o, era într-atât de cuprinsă de veneraţie şi uimire că se dă fiului unui septarh, încât nu se umezi şi pătrunderea mea o răni.

În noaptea aceea, târziu, când orgia luă sfârşit, patronul meu veni să-mi vorbească într-un mod solemn şi stânjenit:

— Una dintre fete a vorbit foarte straniu despre tine în seara asta, îmi spuse. Dacă vorbele ei sunt adevărate, te afli în mare pericol, căci de-ndată ce se va întoarce în târguşorul ei va răspândi vestea şi poliţia nu va întârzia să apară.

— Aşadar, cineva trebuie să fugă, nu-i aşa? am întrebat.

— Alegerea îţi aparţine. Acest prinţ continuă să fie căutat. Dacă tu eşti acela, nimeni de aici nu te poate proteja de prigoana autorităţilor.

— Atunci trebuie să fugă! În zori…

— Acum! îmi spuse. Acum, când fata doarme în tabără.

Îmi puse în palmă bani – cu mult peste ceea ce-mi datora pentru luna aceea. Mi-am adunat puţinele lucruri şi am ieşit împreună cu el. Noaptea era întunecată, fără lună şi vântul iernii bătea cu sălbăticie. La lumina stelelor am văzut lucind fulgii uşori de zăpadă.

Patronul mă transportă fără un cuvânt în vale, dincolo de satul aflat la picioarele dealurilor, locul de unde ne erau aduse târfele, şi mai departe, de-a lungul unui drum dosnic de ţară pe care am mers preţ de câteva ore. La răsăritul soarelui, ne aflam deja în partea de centru-sud a Glinului, nu foarte departe de fluviul Huish. În cele din urmă, opri într-un sat care purta denumirea de Klaek: o aşezare friguroasă, presărată cu colibe mici din piatră, amplasate la marginea câmpului acoperit de zăpadă. Lăsându-mă în camion, patronul intră în prima colibă şi ieşi după un minut însoţit de un bărbat cu faţa brăzdată de cute, care revărsa un torent de gesturi şi indicaţii. Cu ajutorul îndrumărilor date de el, am găsit drumul spre casa pe care o căuta patronul meu – aparţinând unui fermier pe nume Stumwil.

Acesta era un bărbat blond, de statura mea, cu ochi albastru-spălăcit şi un zâmbet care părea să ceară scuze. Poate că era rudă cu patronul meu sau, mai probabil, îi datora un serviciu; n-am întrebat niciodată. În orice caz, acceptă de-ndată rugămintea patronului şi mă primi în casa lui.

Fostul meu stăpân mă îmbrăţişă, apoi camionul său se îndreptă pierzându-se în ninsoarea tot mai deasă. Nu l-am mai văzut de-atunci. Sper că zeii s-au purtat cu el la fel de generos cum s-a purtat el cu mine.

18

Coliba era alcătuită dintr-o încăpere mare, despărţită în funcţie de necesităţi prin nişte perdele subţiri. Stumwil aduse o perdea nouă, îmi dădu un braţ de paie drept saltea şi astfel aveam un dormitor. Sub acelaşi acoperiş trăiau şapte fiinţe. Stumwil şi cu mine, nevasta lui Stumwil, o femeie uzată despre care aş fi crezut că e mama lui, şi trei dintre copiii lor – doi băieţi abia trecuţi de adolescenţă şi o fată aflată în plină pubertate. Tot acolo sălăşluia sora jurată a fetei, care în anul acela rămăsese la ei. Erau cu toţii senini, inocenţi şi de încredere. Cu toate că nu ştiau nimic despre mine, mă adoptară imediat ca pe un membru al familiei, ca pe un unchi care se întorsese pe nepusă masă dintr-o călătorie foarte lungă. Nu eram pregătit sufleteşte pentru o asemenea primire şi la început am pus-o pe seama vreunei îndatoriri pe care o aveau faţă de fostul meu patron. Erau însă pur şi simplu buni din fire, nu suspectau şi nu puneau întrebări. Mâncam cu ei la aceeaşi masă, stăteam alături de ei în jurul focului, eram invitat să particip la jocurile lor. La fiecare a cincea zi, Stumwil umplea cu apă fierbinte o cadă imensă şi ciobită pentru întreaga familie, iar eu mă îmbăiam dimpreună cu ei, câte doi-trei o dată, chiar dacă mă tulbura să mă ating de trupurile goale şi împlinite ale fiicei lui Stumwil şi surorii jurate. Cred că le-aş fi putut avea pe fete dacă mi-aş fi dat silinţa, dar mă ţineam departe de ele, considerând că o asemenea seducţie ar fi încălcat regulile ospitalităţii. Ceva mai târziu, atunci când am ajuns să cunosc mai multe despre ţărani, am înţeles că tocmai abstinenţa mea fusese o încălcare a ospitalităţii, căci fetele erau la vârsta potrivită şi-şi doreau aşa ceva, iar eu le desconsiderasem. Acest lucru l-am priceput însă numai după ce am părăsit casa lui Stumwil. Acum fetele acelea trebuie să aibă la rândul lor copii mari. Cred că m-au iertat deja pentru lipsa mea de curtenie.

Plăteam o sumă de bani pentru adăpostire şi mă străduiam să ajut la treburi, deşi iarna nu sunt prea multe

de făcut, cu excepţia curăţatului zăpezii şi a întreţinerii focului. Niciun membru al familiei nu s-a arătat interesat de identitatea mea. Nu mi-au pus nicio întrebare şi cred că nici nu le trecu vreodată prin minte să o facă. Nici ceilalţi locuitori ai satului nu se preocupară, deşi mă scrutară cu acea curiozitate de care au parte toţi străinii.

Ziarele soseau accidental în sătuc şi treceau din mână în mână până când le citea toată lumea, după care erau puse la păstrare în prăvălia de vinuri, la mai marele satului. Le-am citit acolo – un maldăr de petice pătate şi îngălbenite – şi am aflat câte ceva despre evenimentele din ultimul an. Nunta fratelui meu avusese loc la data stabilită, cu toată pompa regală potrivită. Chipul său prelung şi preocupat figura pe o foaie neclară, pătată de grăsime, iar alături de el, radioasă, se găsea mireasa lui, a cărei faţă nu putea fi distinsă. Între Glin şi Krell apăruseră litigii legate de drepturile de pescuit într-o zonă disputată de coastă şi în timpul unor confruntări la frontiere fuseseră victime omeneşti. Mi-era milă de generalul Condorit, a cărui zonă de supraveghere se găsea tocmai în cealaltă parte a provinciei şi care pierduse ocazia de a implica Salla într-un conflict armat. Un monstru marin, cu solzi aurii şi trup şerpuit, mai lung decât zece oameni, fusese zărit în largul Golfului Sumar de către un vas pescăresc din Manneran, al cărui echipaj depusese jurământ în Capela de Piatră că grăiseră adevărul. Primul septarh de Treish, un brigand bătrân şi sângeros, dacă e să dau crezare tuturor istoriilor care se spun pe seama lui, abdicase şi se retrăsese într-o casă de rugăciune din munţii vestici, nu departe de Trecătoarea Stroin, unde servea drept decantor pentru pelerinii aflaţi în drum spre Manneran. Cam acestea erau evenimentele. Nicăieri n-am găsit vreo referire la mine. Poate că Stirron îşi pierduse interesul pentru a mă prinde şi readuce în Salla.

Aşadar, era foarte posibil ca plecarea mea din Glin să nu implice niciun pericol.

Oricât aş fi fost de nerăbdător să părăsesc această provincie îngheţată, unde fusesem năpăstuit de propriile-mi

rude şi doar străinii îmi arătaseră bunăvoinţă, existau totuşi două lucruri care mă reţineau. În primul rând, voiam să rămân la Stumwil ca să-l ajut la semănăturile de primăvară, în schimbul bunătăţii cu care mă primise. Iar în al doilea rând, nu doream să pornesc într-o asemenea călătorie periculoasă fără să-mi deşert sufletul, de teamă ca acesta să nu se ridice către zei împovărat de otrăvuri dacă vreun accident urma să-mi curme viaţa. Satul Klaek nu avea un decantor al său, astfel că liniştea sufletească a locuitorilor săi depindea de decantorii ambulanţi care colindau provincia, oprindu-se ici şi colo. Iernile nu prea ajungeau pe aici, aşa încât rămăsesem nespovedit din vara anterioară când un reprezentant al acestei profesii ne vizitase tabăra din munţi. Simţeam nevoia unei decantări.

Pe neaşteptate, se porni o ninsoare întârziată, o furtună de zăpadă ce acoperi cu gheaţă fiecare crenguţă şi, imediat după aceea, vânturi calde aduseră dezgheţul. Planeta întreagă păru să se topească. Klaek era înconjurat de un ocean de nori.

La volanul unui vehicul vechi şi uzat îşi făcu apariţia un decantor, traversând pământurile desfundate ca să ajungă în sat; se stabili într-o cocioabă amărâtă şi începu să câştige bani buni de pe urma sătenilor. Eu l-am vizitat la cinci zile după venire, când cozile de aşteptare se mai subţiaseră, şi vreme de două ore mi-am despovărat sufletul, fără să ascund nimic: nici adevărul privind identitatea mea, nici noua filozofie subversivă pe care o dezvoltasem în legătură cu regalitatea şi ereditatea, şi nici obişnuitele şi meschinele pofte şi orgolii reprimate.

Cu siguranţă că destăinuirea mea a reprezentat mai mult decât se aştepta să audă un simplu decantor de ţară şi mi s-a părut că gâfâia şi se umfla pe măsură ce-mi asculta cuvintele. Spre sfârşit, tremura la fel de tare ca mine, şi abia reuşi să îngaime cele necesare.

Mă întrebam unde se duceau decantorii ca să-şi deşerte toată încărcătura de păcate şi nenorociri pe care o absorbeau de la clienţii lor. Le este interzis să vorbească oamenilor obişnuiţi despre ceea ce au aflat sub taina

confesiunii; să însemne asta că existau decantori ai decantorilor, aflaţi în serviciul celor care ne servesc, la care se puteau duce să deşerte orice lucru pe care nu aveau dreptul a-l pomeni nimănui altcuiva? Nu înţelegeam cum putea un decantor să suporte neajutorat o asemenea povară de nefericire un timp îndelungat. Erau de-ajuns doisprezece asemenea clienţi într-o zi de lucru, pentru ca încărcătura să devină insuportabilă.

Cu sufletul curăţat, trebuia să aştept doar vremea semănăturilor de primăvară şi nu mai era mult până atunci. Anotimpul fertil este scurt în Glin. Seminţele sunt sădite înainte de ultima zvâcnire a iernii, astfel încât plantele să beneficieze de fiecare rază de soare a primăverii. Stumwil aşteptă până când fu sigur că dezgheţul nu va fi urmat de o ultimă cădere de zăpadă, după care – deşi solul era încă ud şi înnoroiat – îşi luă familia şi ieşi la câmp, ca să semene sământă-de-pâine, floare-de-mirodenie şi glob-albastru.

Obiceiul era ca la semănat să se meargă în pielea goală. În prima zi, am privit pe ferestruica bordeiului şi am văzut cum toţi vecinii porniseră goi către ogoare, copii, părinţi şi bunici laolaltă, complet dezbrăcaţi şi purtând pe umeri săculeţi cu seminţe. O întreagă procesiune de genunchi noduroşi, pântece atârnânde, sâni sleiţi şi fese zbârcite se perindau pe uliţă, luminată ici-colo de trupurile celor tineri, cu piele netedă şi carne tare. Crezându-mă în toiul unei visări cu ochii deschişi, m-am întors şi am dat cu privirea de Stumwil, nevasta lui şi fiica lor, dezbrăcaţi deja şi făcându-mi semn să-i urmez. Îşi luară sacii şi părăsiră coliba. Cei doi fii mai tineri plecară în urma lor, aşa că eu am rămas împreună cu sora jurată a fetei lui Stumwil, care dormise mai mult şi de-abia îşi făcea apariţia din culcuş. Îşi lepădă şi ea veşmintele. Avea trupul zvelt şi elastic, sânii mici şi săltaţi, cu sfârcuri închise la culoare, coapsele subţiri, dar musculoase. În vreme ce-mi scoteam hainele, am întrebat-o:

— De ce se obişnuieşte ca sătenii să iasă goi la câmp pe o vreme aşa de friguroasă?

— Noroiul te face să aluneci, îmi explică. Şi e mai uşor să

speli pielea decât hainele.

Ceea ce-mi spusese fata constituia purul adevăr, căci semănatul era un spectacol caraghios, în care ţăranii alunecau în noroi la fiecare zece paşi. Cădeau pur şi simplu, pe-o coastă sau pe spate şi se ridicau plini de noroiul brun. Îndemânarea consta în a apuca din zbor gura sacului aceluia care se prăbuşea pentru ca niciuna dintre preţioasele seminţe să nu se risipească. M-am prăvălit şi eu ca toţi ceilalţi, deprinzând repede îndemânarea şi constatând că lunecatul avea ceva plăcut, mâlul din câmp fiind cumva mângâietor. Mergeam aşadar înainte, împiedicându-ne şi împotmolindu-ne de nenumărate ori, cântând, râzând, înfigând seminţele în pământul moale şi rece, astfel încât, după câteva minute, nimeni nu mai rămăsese nemânjit din cap până în picioare. După amurg, începusem să tremur îngrozitor, dar cascadele de râs m-au încălzit, iar când ziua de lucru luă sfârşit ne-am aşezat cu toţii, goi, în faţa locuinţei lui Stumwil, fără să ne simţim stingheriţi. Aici am aruncat găleţi cu apă unii pe alţii, ca să ne curăţăm. Mi se părea deja logic să preferi să-ţi expui noroiului pielea goală, iar cu hainele totuşi explicaţia fetei nu fusese corectă ulterior. Am aflat de la Stumwil că goliciunea constituia un ritual religios, un semn de umilire în faţa zeilor recoltei şi nimic altceva.

Au fost necesare opt zile pentru terminarea însămânţării. În cea de-a noua, urând recoltă bogată, lui Stumwil şi alor săi, am plecat din Klaek şi mi-am început călătoria către coastă.

19

În prima zi, un vecin de-al lui Stumwil mă duse cu şareta lui către est. Mare parte din a doua zi mi-am petrecut-o mergând pe jos. În a treia şi a patra zi am călătorit cu cine s-a învoit să mă ia, iar în zilele a cincea şi a şasea am mers iarăşi pe jos. Aerul era rece, dar se simţea aroma primăverii, pe măsură ce mugurii se desfăceau şi păsările se întorceau din ţinuturile mai calde. Am trecut prin apropierea cetăţii Glain, lucru ce putea să fie foarte periculos, totuşi am ajuns fără incidente la Biumar, principalul port al Glinului şi al doilea oraş ca populaţie.

Aşezarea era mai acceptabilă decât Glain, deşi cu greu putea fi numită „frumoasă”: o lăbărţare cenuşie şi slinoasă, suprapopulată şi proiectată pe fundalul unui ocean întunecat şi ameninţător.

În prima zi petrecută în Biumar, am aflat că toate transporturile de pasageri între Glin şi provinciile de sud fuseseră suspendate cu trei perioade lunare în urmă, din pricina pericolului pe care-l reprezentau piraţii din largul coastelor Krellului, întrucât Glin şi Krell se aflau acum pe picior de război, chiar dacă nedeclarat. Singura modalitate de a ajunge în Manneran rămânea traversarea Sallei, ceea ce nici nu mă gândeam să fac. În schimb, de data aceasta dispuneam de bani. Am închiriat o cămăruţă deasupra unei taverne din zona docurilor şi am petrecut câteva zile ascultând flecăreala marinarilor. E drept că se suspendaseră cursele de pasageri, dar aşa cum am descoperit, nu şi cele comerciale, fiindcă de acestea depindea bunăstarea Glinului. Convoaie alcătuite din nave comerciale înarmate până în dinţi părăseau portul la intervale bine stabilite. Un matelot schilod aciuat în aceeaşi tavernă cu mine îmi şopti – atunci când vinul vineţiu de Salla îl tămâiase îndeajuns – că peste o săptămână avea să plece încă un asemenea convoi şi el însuşi urma să fie angajat pe una dintre nave.

M-am gândit atunci să-l droghez în ajunul îmbarcării şi

să-i iau locul, aşa cum se întâmplă în poveştile cu piraţi pe care le auzim în copilărie, dar s-a impus de la sine o soluţie mult mai puţin dramatică: i-am cumpărat actele de marinar. Suma pe care a câştigat-o astfel depăşea binişor ceea ce ar fi obţinut din voiajul până în Manneran şi înapoi, aşa că a fost fericit să-mi ia banii şi să mă lase să plec în locul lui. Am petrecut după aceea o lungă noapte de beţie discutând despre îndatoririle lui pe vas, căci eu unul habar n-aveam despre marinărie. În zori nu ştiam cu nimic mai mult, în schimb începusem să întrevăd modalităţile prin care să mimez competenţa.

***

M-am îmbarcat fără nicio peripeţie. Nava era o ambarcaţiune cu chila joasă şi propulsie cu aer, încărcată-ochi cu produse din Glin. Verificarea documentelor se făcu doar de formă. Mi-am luat în primire cabina, m-am instalat şi apoi am ieşit la raport. Am reuşit să duc la îndeplinire în chip rezonabil cam jumătate din însărcinările pe care le-am primit în primele zile, ajutându-mă fie de spiritul de imitaţie, fie de îndrăzneala de a experimenta. Celelalte îndatoriri mă depăşeau şi încurcam totul, astfel încât marinarii observară curând că nu sunt unul de-ai lor, însă păstrară această descoperire pentru ei, fără să o comunice vreunuia dintre ofiţeri.

În rândul claselor inferioare exista un fel de solidaritate. O dată în plus mi s-a adeverit faptul că proiecţia mea sumbră asupra omenirii se datora copilăriei petrecute în mijlocul aristocraţiei. Marinarii aceştia, la fel ca şi tăietorii de lemne şi ţăranii, erau animaţi de o prietenie sinceră şi adâncă, un sentiment pe care nu-l mai întâlnisem în rândul celor ce se ţineau după litera Legământului. Camarazii făceau în locul meu acele corvezi pe care nu le puteam duce la îndeplinire, în vreme ce eu le uşuram povara muncilor plicticoase de care mă puteam achita, ţinând cont de competenţa mea. Totul mergea perfect. Frecam punţile, curăţăm filtrele şi petreceam ore interminabile încărcând armele pentru eventualitatea unei întâlniri cu piraţii. Am trecut însă fără incidente de coasta Krellului şi am coborât

încetişor, în jos, de-a lungul ţărmurilor Sallei, înverzite deja de primăvară.

Prima noastră escală a fost în cel mai mare port al Sallei, Cofalon, unde am petrecut cinci zile dedicate cu totul negoţului. Oprirea aceasta mă speriase pentru că nu ştiusem că nava avea să poposească şi în ţinutul meu natal. La început, m-am gândit să mă prefac bolnav şi să mă ascund sub punte pe durata şederii în Cofalon. Apoi însă mi-am zis că aş fi dat dovadă de laşitate, şi că un bărbat trebuie să se confrunte adesea cu riscul dacă vrea să-şi pună la încercare bărbăţia. Aşadar, m-am avântat îndrăzneţ, alături de camarazii mei, fără să mă dau în lături de la orgiile cu vin şi femei, sperând că timpul îmi schimbase îndeajuns chipul şi că nimeni nu se aştepta să-l zărească pe fratele dispărut al septarhului Stirron sub înfăţişarea şi veşmintele unui marinar, într-un asemenea oraş. M-am dovedit norocos: vreme de cinci zile, nimeni nu mă luă în seamă. Din ziare şi trăgând discret cu urechea, am reconstituit evenimentele mai însemnate petrecute în ultimul an şi jumătate de când plecasem de acasă. Din câte îmi dădeam seama, Stirron era considerat de către popor un conducător bun. Reuşise să salveze provincia din iarna de foamete, importând hrană din Manneran la preţuri convenabile şi de atunci fermierii avuseseră parte de recolte mai bune. Impozitele fuseseră reduse. Oamenii erau cu toţii mulţumiţi. Soţia lui dăduse naştere unui fiu, pe nume Dariv, declarat acum moştenitor al tronului septarhiei, şi un alt copil era aşteptat în curând. Cât despre Lordul Kinnall, fratele septarhului, nu se mai amintea: fusese uitat ca şi când nici nu existase vreodată.

Nava făcu şi alte escale, în Salla de sud şi în Manneranul de nord. Astfel că am ajuns la timp în marele port maritim situat în colţul sud-estic al continentului nostru, cetatea sfântă a Manneranului, capitala provinciei cu acelaşi nume.

Aici, în Manneran, viaţa mea avea să înceapă din nou.

20

Provincia Manneran era un tărâm dăruit de zei. Aerul de aici este dulce şi blând, parfumat pe tot parcursul anului cu aromele florilor. Iarna nu ajunge atât de departe în sud, iar locuitorii din Manneran, dacă vor să vadă zăpadă, călătoresc până în munţii Huishtor unde se holbează uimiţi la stratul acela alb ciudat şi rece, care în alte provincii este folosit ca apă. Marea caldă ce scaldă la est şi la sud ţărmurile Manneranului poartă în ea hrană îndestulătoare pentru jumătate de continent, iar înspre sud-vest se întinde Golful Sumar, care are şi el bogăţiile lui. Războiul nu a afectat decât arar ţinuturile acestea, care sunt protejate printr-o pavăză de munţi şi ape faţă de locuitorii provinciilor vestice, şi despărţite de Salla prin uriaşul fluviu Woyn. Din când în când, Salla a încercat să invadeze Manneranul dinspre mare, dar fără speranţa că va reuşi vreodată cu adevărat o cucerire, aşadar, fără succes. Când Salla se angrenează cu seriozitate într-un război, atunci inamicul este întotdeauna Glinul.

Chiar şi Manneranul, ca oraş trebuie să fi fost binecuvântat aparte de către zei. El oferă priveliştea celui mai frumos port în adâncul continentului, încadrat de două limbi de uscat aflate faţă în faţă care se îndreaptă una către cealaltă şi nu necesită construcţia de diguri – vasele pot ancora liniştite. Acest port este cea mai bogată sursă de prosperitate a provinciei. El constituie principala legătură dintre regatele de est şi cele de vest, căci în interiorul continentului negoţul este îngreunat de Şesurile Pârjolite şi, cum lumea noastră este total lipsită de combustibili naturali – cel puţin din câte cunoaştem până acum – traficul aerian nu are şanse să ajungă prea departe aici.

Aşadar, vasele din cele două provincii apusene călătoresc spre est, trecând prin strâmtoarea Sumar şi ajungând în portul Manneran, iar ambarcaţiunile plecate de aici fac curse regulate către vestul continentului. Manneranii revând produsele vestice în Salla, Glin şi Krell, de pe

propriile lor vase comerciale, trăgându-şi profituri din aceste intermedieri.

Portul Manneran este unicul loc de pe planeta noastră unde se amestecă laolaltă oamenii din toate cele treisprezece provincii şi unde poţi vedea simultan toate cele treisprezece drapele. În acest fel, comerţul înfloritor al portului revarsă un torent neîntrerupt de bogăţii în cuferele locuitorilor săi.

În plus, comitatele aflate în interiorul provinciei sunt deosebit de fertile, chiar şi cele aflate pe pantele munţilor Huishtor, care la această latitudine nu au gheaţă decât pe creste. Fermele din Manneran se bucură de două sau trei recolte pe an şi, prin intermediul trecătorii Stroin, accesul este deschis spre Şesurile Umede, unde se cultivă o mulţime de fructe şi mirodenii stranii. Nu-i de mirare aşadar că cei care iubesc luxul pleacă să-şi caute norocul în Manneran.

Ca şi când toate aceste bogăţii nu ar fi fost de-ajuns, mannerانii au demonstrat lumii că ei trăiesc în cel mai sfânt loc din Borthan, înmulţindu-şi astfel veniturile cu sfintele altare, ce atrag pelerinii aşa cum magnetul atrage fierul. S-ar putea presupune că oraşul Treish, situat pe coasta de vest, locul unde s-au stabilit iniţial strămoşii noştri şi unde a fost redactat Legământul, are tot dreptul să se proclame întâiul loc de pelerinaj al lumii noastre. E drept că şi acolo există un altar pe care vin să-l viziteze apusenii prea săraci ca să poată călători până în Manneran. Dar provincia în care mă aflam acum îşi crease renumele de cel mai sfânt dintre locurile sfinte ale planetei. Cu toate că era provincia cea mai recentă dintre toate – cu excepţia Krellului, desprins de curând –, Manneranul reuşise să-şi promoveze energic valorile şi să demonstreze o asemenea convingere şi credinţă în originea sa, încât se transformase pe sine în Pământul Sfânt. Ce ironie totuşi, de vreme ce manneranii respectă Legământul cu mai multă îngăduinţă faţă de păcat decât oricare dintre celelalte douăsprezece provincii. Viaţa în acest climat tropical i-a moleşit cumva şi au obiceiul de a-şi deschide reciproc sufletele, făcându-şi

confidenţe pentru care în Glin sau în Salla ar fi ostracizaţi şi consideraţi de-sine-dezgolitori. Cu toate acestea, la ei se găseşte Capela De Piatră, locul unde s-au petrecut miracole despre care relatează surse credibile, locul în care se spune că zeii s-au arătat în carne şi oase acum şapte sute de ani şi toţi cei născuţi pe Borthan îşi doresc ca odraslele lor să primească numele de adult aici, de ziua Numirii. Pentru acest festival, sosesc în Manneran oameni de pe tot continentul spre profitul incomensurabil al hangiilor. Eu însumi mi-am primit numele aici.

21

După ce am acostat şi cărăuşii au început să ne descarce mărfurile, mi-am luat banii ce mi se cuveneau şi am părăsit nava ca să-mi fac intrare în oraş. La picioarele digului, m-am oprit pentru a cere un permis de la autorităţile însărcinate cu trecerea frontierei.

— Cât timp veţi rămâne în oraşul nostru? am fost întrebat.

Fără să clipesc am răspuns că intenţionam să petrec acolo trei zile, deşi în realitate îmi pusesem în gând să mă stabilesc în oraş pentru tot restul vieţii.

Până atunci mai fusesem de două ori în Manneran: prima dată, în fragedă pruncie, pentru a fi legat prin jurământ de Halum şi a doua oară la vârsta de şapte ani, de Ziua Numirii. Amintirile mele despre oraşul-port nu erau decât vagi pete de culoare: nuanţele de roz pal, verde şi albastru ale clădirilor, întinderile verde închis ale vegetaţiei luxuriante, interiorul negru şi solemn al Capelei de Piatră. Pe măsură ce mă îndepărtam de rada portului, aceste culori se năpustiră iarăşi asupră-mi şi imagini strălucitoare din copilărie se înşiruiră în faţa ochilor mei orbiţi.

Manneranul nu este construit din piatră, ca majoritatea oraşelor noastre, ci dintr-un fel de mortar artificial pe care localnicii îl pictează în culori pastelate, astfel încât pereţii şi faţada par să cânte vesele şi să se unduiască asemenea unor draperii în bătaia soarelui.

Ziua se arăta minunată şi strălucitoare şi razele de lumină reflectate de pe clădiri dansau vesel împrejur, parcă incendiind străzile şi silindu-mă să-mi umbresc ochii. Complexitatea stradală m-a uluit în aceeaşi măsură. Arhitecţii mannerani utilizează din belşug ornamentul: clădirile sunt înconjurate de balcoane din fier forjat, împodobite cu spirale pline de fantezie, acoperite cu ţigle vopsite în toate culorile, înzestrate cu ferestre în care tronează draperii înzorzonate. Toate acestea fac ca ochiul unui nordic să perceapă la prima vedere un haos monstruos

şi deconcertant, pe care abia mai târziu reuşeşte să-l ordoneze treptat într-o panoramă de eleganţă, graţie şi proporţionalitate. De asemenea, peste tot există plante: copacii se înşiruie de ambele părţi ale drumurilor, iedera se revarsă în cascade din jardiniere, florile răsar din parcuri şi peluze, şi în fiecare curte interioară se ghiceşte vegetaţia luxuriantă. Efectul global este de rafinament şi eleganţă sofisticată: îmbinarea dintre risipa junglei şi structurile disciplinate şi geometrice ale oraşului Manneran este câteodată magnifică, subtilă, senzuală, languroasă, matură.

Amintirile din copilărie nu mă pregătiseră însă şi pentru caniculă. Un abur fierbinte învăluia străzile. Văzduhul era greu şi umed. Aveam senzaţia că puteam pipăi căldura, că aş fi putut să o prind în palmă şi s-o ţin strâns, sau să o culeg din atmosferă ca pe picăturile de ploaie. Umezeala zădufului mă udase până la piele. Purtam o uniformă aspră şi groasă de culoare cenuşie, straiul obişnuit pentru o iarnă la bordul unei nave glineze de comerţ, în vreme ce Manneranul era cufundat într-o primăvară înăbuşitoare. Încă douăzeci de paşi în umiditatea înăbuşitoare şi eram gata să-mi smulg veşmintele sufocante şi s-o pornesc gol pe străzi.

Dintr-o carte de telefoane am aflat adresa lui Segvord Helalam, tatăl surorii celei jurate. Am luat un taxi şi m-am repezit într-acolo. Helalam locuia în afara oraşului, într-o suburbie răcoroasă şi plină de verdeaţă, populată cu reşedinţe grandioase şi grădini cu lacuri. Un zid înalt de cărămidă îi ferea casa de privirile trecătorilor. Am sunat la poartă, aşteptând să fiu scanat. Şoferul taxiului aştepta şi el, ca şi când ar fi fost sigur că nu voi fi primit. O voce dinăuntru, fără îndoială a unui majordom, mă chestionă printr-un difuzor şi i-am răspuns:

— Kinnall Darival de Salla, frate jurat al fiicei Înaltului Judecător Helalam, doreşte să-i facă o vizită tatălui surorii sale.

— Lordul Kinnall este mort, mi se răspunse rece, iar tu nu eşti decât un impostor.

Am sunat din nou:

— Priveşte aici şi vezi dacă lordul acela e mort sau nu! am spus, ridicând în dreptul scannerului paşaportul meu regal, cel pe care-l ţinusem ascuns atâta amar de vreme. Îl ai în faţa ta pe Kinnall Darival şi nu-ţi va fi bine dacă vei refuza să-l primeşti pentru a-l vedea pe Înaltul Judecător!

— Paşapoartele pot fi furate sau falsificate.

— Deschide poarta!

Niciun răspuns. Am sunat pentru a treia oară şi de data aceasta majordomul nevăzut mă anunţă că va chema poliţia dacă nu plec imediat. Şoferul, care îşi parcase taxiul peste drum, tuşi politicos. Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Oare trebuia să mă întorc în oraş, să-mi găsesc un adăpost şi să-i scriu de acolo lui Segvord Helalam ca să-i dau dovada că sunt încă în viaţă?

Din fericire, am fost scutit de toate aceste bătăi de cap. În faţa porţii îşi făcu apariţia o maşină neagră, somptuoasă, model folosit numai de aristocraţia de prim rang, din care coborî Segvord Helalam, Înalt Judecător al Portului Manneran. Se găsea pe atunci pe culmile carierei sale şi avea aerul graţios al unui rege. Deşi mic de statură, era bine închegat, cu un cap frumos, chip radios şi păr alb, impunător. Degaja putere şi hotărâre. Ochii lui de un albastru intens erau în stare să arunce flăcări, iar nasul părea un cioc pleşuv, dar tot acest aer feroce era anulat de zâmbetul lui calm şi îndatoritor. În tot Manneranul era recunoscut drept un om înţelept şi tolerant.

Pe loc m-am repezit către el cu strigătul de „tată jurat”. Întorcându-se pe călcâie, Helalam făcu ochii mari de uimire şi doi tineri puternici, care fuseseră în aceeaşi maşină cu el, se postară între noi, ca şi când m-ar fi luat drept un asasin.

— Gărzile dumneavoastră pot să stea liniştite, am grăit. Oare chiar nu-l puteţi recunoaşte pe Kinnall din Salla?

— Lordul Kinnall a murit anul trecut, răspunse repede Segvord.

— Ce veste tristă pentru însuşi Kinnall, am zis.

M-am îndreptat cu totul, luându-mi un aer princiar pentru prima dată de la exilul meu din Glain şi am făcut semn celor care-l protejau pe Judecător, poruncindu-le atât de energic,

încât ei îmi făcură loc, retrăgându-se în lateral. Segvord mă studie cu atenţie. Ultima dată mă văzuse la ceremonia de încoronare a fratelui meu. Doi ani se scurseseră de-atunci şi ultimele urme de gingăşie copilărească mi se şterseseră cu totul din înfăţişare. Anul în care doborâsem copaci se vedea în conturul muşchilor mei, iar iarna petrecută printre ţărani îmi asprise chipul. Săptămânile ca marinar mă făceau să arăt murdar şi neîngrijit, cu părul în dezordine şi barba încurcată. Privirea pătrunzătoare a lui Segvord dădu treptat la o parte aceste învelişuri, până când se convinse de identitatea mea. Apoi, dintr-odată, se repezi către mine, îmbrăţişându-mă cu o fervoare care aproape mă făcu să-mi pierdu echilibrul, îmi strigă numele şi eu îl strigai pe al lui. Atunci poarta se deschise şi el mă zori înăuntru. În faţa ochilor mei se înălţa reşedinţa grandioasă de culoare crem, ţinta tuturor rătăcirilor şi zbuciumului meu.

22

Am fost condus într-o cameră primitoare, despre care mi s-a spus că urma să fie a mea, şi două servitoare foarte tinere veniră la mine să mă descotorosească de veşmintele asudate de matelot. Mă conduseră apoi, chicotind pe înfundate, într-o baie imensă pardosită cu gresii, unde mă îmbăiară şi mă parfumară, îmi aranjară părul şi barba şi mă lăsară să le ciupesc şi să le tăvălesc puţin. Îmi aduseră haine din ţesătură fină, aşa cum nu mai purtasem din vremurile când eram încă la curte, albă şi pură, unduitoare şi răcoroasă. Îmi oferiseră şi bijuterii: un set de trei inele, purtând o frântură din podeaua Capelei de Piatră, cum aveam să aflu mai târziu, precum şi un pandantiv strălucitor, un cristal-arbore din Treish, prins de un şnur din piele. În cele din urmă, după câteva ore de ferchezuială, eram demn de întâlnirea cu Înaltul Judecător.

Segvord mă primi într-o încăpere pe care o numea cabinetul său, dar care de fapt era o sală măreaţă demnă de palatul unui septarh, unde şedea pe un tron ca şi când ar fi fost încoronat rege. Îmi amintesc că aceste ifose m-au indispus puţin, căci Helalam nu numai că nu era de sânge regesc, ba chiar făcea parte din aristocraţia măruntă a Manneranului şi nu avusese nicio poziţie înainte de numirea sa în funcţia care îi deschisese drumul spre faimă şi bogăţie.

Am întrebat de-ndată despre sora mea jurată, Halum.

— E bine, mi-a răspuns, deşi sufletul ei s-a întunecat de suferinţa provocată de presupusa ta moarte.

— Unde se află acum?

— E în vacanţă, în golful Sumar, pe o insulă unde familia noastră mai are o casă.

Un fior rece m-a străbătut.

— S-a măritat?

— Spre regretul tuturor celor care o iubesc, nu.

— Dar există cineva în viaţa ei?

— Nu, răspunse Segvord. Pare să prefere castitatea.

Bineînţeles, este încă foarte tânără. Când se va întoarce, Kinnall, poate i-ai putea vorbi tu, ca s-o convingi că ar fi timpul să-şi caute perechea, fiindcă acum are toate şansele să găsească un lord pe măsura ei, în vreme ce peste câţiva ani se vor ivi alte fecioare care îi vor face concurenţă.

— Cât de repede trebuie să se întoarcă?

— Cât de curând, mă asigură el. Ce uluită va fi să te găsească aici!

L-am întrebat pe Segvord ce se auzise despre moartea mea. Mi-a răspuns că, în urmă cu doi ani, se zvonise că înnebunisem şi rătăceam fără ţintă, neajutorat şi dezorientat, pe teritoriul Glinului. Îmi zâmbi spunând acestea, pentru a-mi arăta că ştia prea bine de ce părăsisem Salla şi că motivele mele nu aveau nimic comun cu nebunia.

— Pe urmă, continuă el, s-a spus că lordul Stirron trimisese agenţi în Glin, ca să te găsească şi să te aducă înapoi pentru tratament. În vremurile acelea, Halum tremura pentru viaţa şi siguranţa ta. În cele din urmă, vara trecură, unul dintre miniştrii fratelui tău a răspândit vestea că ai plecat în munţii Huishtor, în mijlocul iernii, şi te-ai pierdut în zăpezi, îngropat sub un viscol din care nimeni n-ar fi putut scăpa.

— Dar, fireşte, trupul lordului Kinnall nu a fost găsit în lunile calde ce au urmat, ci a fost lăsat să putrezească în munţi, în loc să fie readus în Salla pentru o înmormântare aşa cum se cuvine.

— Nu, nu s-a aflat nimic despre descoperirea trupului tău.

— Atunci se vede treaba, am continuat eu, că trupul lordului Kinnall Darival s-a trezit la viaţă primăvara şi a pornit-o într-o rătăcire fantomatică pe drumul de sud, pentru ca în cele din urmă să se înfăţişeze în pragul Înaltului Judecător al Portului Manneran.

Segvord râse din toată inima:

— Ce mai fantomă straşnică!

— Dar şi epuizată.

— De fapt, ce ţi s-a întâmplat în Glin?

— Cineva s-a lovit de gheaţă, din multe puncte de

vedere.

I-am povestit cum fusesem respins de rudele mamei, despre şederea mea în munţi şi tot restul. După ce mă ascultă, Segvord dori să ştie care erau planurile mele pentru şederea în Manneran. I-am răspuns că nu intenţionam decât să-mi găsesc o slujbă onorabilă, să fac carieră, să mă însor şi să mă stabilesc aici pentru totdeauna, căci Salla îmi era pe veci închisă, iar Glinul nu mă atrăgea deloc. Segvord încuviinţă din cap cu gravitate. Exista, îmi spuse, un post liber de funcţionar la birourile judecătoriei. Bani erau destul de puţini şi prestigiul aproape inexistent, şi ar fi fost absurd să ceri unui prinţ din spiţa regală a Sallei să accepte o asemenea ofertă; era totuşi o muncă cinstită, cu perspective de avansare şi putea să-mi fie de ajutor pentru stabilirea aici, cel puţin până în momentul când adaptarea mea la societatea mannerană va fi completă. Cum eu însumi mă gândisem deja la ceva similar, m-am grăbit să răspund că aş intra bucuros în serviciul său fără niciun fel de pretenţii legate de originea mea, pentru că toate acestea rămăseseră de acum în urmă, erau încheiate pentru totdeauna şi nu mai ţineau decât de domeniul iluziei.

— Ceea ce va face cineva aici, am grăit solemn, va fi numai datorită meritelor sale, iar nu graţie rangului şi puterii.

Chiar şi aşa cuvintele mele nu erau decât paradă, căci, în loc să-mi găsesc un post folosindu-mă de titlul deţinut prin naştere, aveam să trăiesc de pe urma faptului că eram fratele jurat al fiicei Înaltului Judecător al Portului, o înrudire prin legământ pe care o obţinusem numai şi numai pentru că mă născusem în casa unui septarh. Până acum nimic nu-mi vădea în niciun fel meritele.

23

Hăitaşii se apropie tot mai mult. Ieri, pe când făceam o lungă plimbare, am găsit, mult spre sud, urma proaspătă a unei maşini, adânc întipărită în coasta uscată şi fragilă de nisip roşu. Iar în această dimineaţă, în vreme ce rătăceam prin locurile unde se adună vulturii cornuţi – împins acolo de cine ştie ce impuls sinucigaş – mi-a fost dat să aud un huruit în văzduh. Ridicând privirea, am zărit un avion militar din dotarea Sallei care patrula pe deasupra. Vehiculele aeriene nu se întâlnesc la tot pasul pe aici. Avionul se învârti, se răsuci, asemenea zborului unui vultur, dar eu m-am ghemuit sub un bolovan măcinat de eroziune şi am trecut, cred eu, neobservat.

Sau poate mă înşel în legătură cu aceste incursiuni; poate că maşina aparţinea unui grup de vânători, aflaţi în trecere prin zonă, iar avionul militar executa un simplu zbor de antrenament. Deşi, nu prea îmi vine a crede. Dacă pe-aici există vânători atunci eu sunt cel pe care-l vânează. Plasa se va strânge în curând în jurul meu. Trebuie să scriu mai iute şi să fiu mai concis. N-am spus încă multe lucruri pe care trebuie să le destăinuiesc şi mi-e teamă că voi fi împiedicat să-mi închei mărturia. Stirron, mai lasă-mi câteva săptămâni!

Înaltul Judecător al Portului este una dintre cele mai de seamă notabilităţi ale Manneranului. El decide în tot ceea ce priveşte comerţul capitalei. Dacă se ivesc dispute între negustori, acestea sunt soluţionate la curtea de justiţie pe care o prezidează şi, printr-un tratat special, Segvord Helalam are o autoritate care se extinde asupra tuturor naţionalităţilor, astfel încât, odată ajuns în faţa acestei curţi, oricine – fie acela căpitan pe un vas din Glin sau Krell, din Salla sau din provinciile vestice – este obligat să se supună verdictelor pronunţate de Curte fără drept de apel în tribunalele din ţara sa de baştină.

Încă din vechime acestea au fost atributele funcţiei de Înalt Judecător, totuşi dacă n-ar fi fost decât un simplu arbitru al neînţelegerilor comerciale, nimic din grandoarea ce-l înconjoară astăzi nu l-ar fi putut încununa. Secole de-a rândul, alte şi alte responsabilităţi s-au adunat pentru a fi puse în seama sa. El este singurul care decide asupra traficului de nave din port, oferind permisul de comerţ diverselor vase: atâtea nave din Glin anul acesta, atâtea din Salla sau Treish… Prosperitatea a douăsprezece provincii se găseşte în mâinile sale. Ca atare, Înaltul Judecător este curtat de septarhi, încărcat cu onoruri şi daruri, îngropat sub dovezi de apreciere şi generozitate; toate acestea, în speranţa că anul următor va atribui o autorizaţie de comerţ în plus. Aşadar, el este un adevărat filtru economic al Veladei Borthan, un robinet care deschide sau închide după propriul său plac accesul vaselor şi decide soarta comerţului. Criteriile sale nu sunt însă bunul plac sau toana, ci aprecierile privind circuitul şi evoluţia bogăţiilor pe întregul continent, ceea ce face ca importanţa lui în societatea noastră să nu poată fi depăşită de nimic altceva.

Succesiunea în funcţie nu este una ereditară, însă numirea Înaltului Judecător se face pe viaţă, iar înlăturarea lui ar necesita proceduri de acuzare complicate şi aproape impracticabile. Aşa se face că un Înalt Judecător plin de

viaţă şi autoritar poate deveni în Manneran mai puternic decât septarhul însuşi. Oricum, septarhia Manneranului se află într-o stare de decădere; două dintre locuri nu s-au mai ocupat de peste o sută de ani, în vreme ce ocupanţii celorlalte cinci au cedat atât de mult din autoritatea lor funcţionarilor statului, încât acum nu mai deţin decât poziţii pur formale. Singur, primul septarh mai posedă câteva dintre atributele maiestăţii, însă e constrâns să se consulte cu Înaltul Judecător al Portului în toate problemele legate de economia ţării, iar acesta s-a insinuat atât de adânc şi ireversibil în structurile de guvernământ, încât este foarte greu să distingi cu adevărat cine e conducătorul provinciei şi cine funcţionarul de stat.

În cea de-a treia zi pe care o petreceam în Manneran, Segvord mă conduse la Curtea de Justiţie pentru a semna contractul slujbei mele. Eu, cel crescut în palatul unui septarh, am rămas uluit de măreţia Tribunalului. Nu opulenţa m-a surprins – căci nici nu putea fi vorba de aşa ceva – ci dimensiunile impresionante. În faţa mea se întindea o clădire din cărămidă galbenă, cu patru niveluri, masivă şi imensă, care părea să aibă exact lungimea digului portuar, aşa cum era situată, la două cvartale distanţă de chei. Înăuntrul ei adăpostea o armată de funcţionari care trudeau neîntrerupt la nişte birouri amărâte, înghesuite în încăperi cu tavanul înalt. Se agitau hârtii, se ştampilau chitanţe şi sufletul mi s-a chircit la gândul că aşa aveam să-mi petrec şi eu zilele de acum înainte.

Segvord mă purtă într-un marş nesfârşit de-a lungul coridoarelor întregii clădiri, primind omagiile lucrătorilor pe măsură ce traversa birourile umede şi întunecate. Ici-colo se oprea să salute pe câte cineva, să arunce o privire fugară asupra unui raport încă neîncheiat, ori să studieze un panou mare pe care se însemnau toate mişcările şi manevrele vaselor aflate la maximum trei zile distanţă de Manneran.

În cele din urmă, am intrat într-o suită elegantă de încăperi amplasate departe de frecuşul şi alergătura pe

care le văzusem până atunci. Aici îşi avea sediul însuşi Înaltul Judecător. Îmi arătă apoi o cameră răcoroasă şi splendid mobilată, aflată în imediata apropiere a cabinetului său şi-mi spuse că acela urma să fie locul meu de muncă.

Contractul pe care l-am semnat semăna cu cel al unui decantor: juram să nu dezvălui nimic din ceea ce aflam prin exercitarea funcţiei mele, în caz contrar fiind pasibil de pedepse îngrozitoare. Tribunalul Portuar îmi garanta slujba pe viaţă, creşterea regulată a salariului şi alte privilegii pe care de obicei prinţii nu le prea iau în seamă.

Curând mi-a fost dat să pricep că n-aveam să fiu un funcţionar umil şi veşnic pătat de cerneală. Aşa cum mă prevenise Segvord, salariul era mic şi rangul meu în ierarhia birocratică aproape inexistent, în schimb îmi reveneau responsabilităţi însemnate. De fapt, eram secretarul său particular. Toate rapoartele confidenţiale, redactate numai pentru Înaltul Judecător, treceau mai întâi prin mâinile mele. Sarcina mea era de a le înlătura pe cele ce nu prezentau o reală importanţă şi de a pregăti rezumate pentru restul. Doar cele extrem de importante nu aveau să fie condensate, ci supuse în întregime atenţiei Înaltului Judecător. Dacă acesta reprezenta filtrul economic al Veladei Borthan, eu unul aveam să fiu filtrul filtrului, pentru că Segvord Helalam citea numai ceea ce doream eu să citească şi hotăra pe baza materialului pe care i-l furnizam eu. De-ndată ce acest aspect mi se revelă, mi-am dat seama că Segvord mă aşezase pe drumul care ducea la putere în Manneran.

25

Aşteptam nerăbdător revenirea lui Halum de pe insula din Golful Sumar. Timp de doi ani de zile nu avusesem nici frate şi nici soră juraţi şi decantorii nu putuseră să-i înlocuiască. Îmi doream cu disperare să stau de vorbă noaptea târziu cu Noim sau Halum, aşa, ca în vremurile bune şi să-mi deschid sufletul către ei, cum şi ei îl deschideau faţă de mine. Bănuiam că Noim se afla undeva în Salla, deşi nu ştiam unde anume, iar Halum, cu toate că mi se spusese că trebuia să se întoarcă cât de curând, nu apăru deloc în prima mea săptămână petrecută în Manneran şi nici în cea de-a doua.

În cea de-a treia săptămână s-a întâmplat să plec de la slujbă ceva mai devreme decât de obicei, simţindu-mă rău din cauza umidităţii şi a tensiunilor legate de noul meu rol, şi am fost condus înapoi la reşedinţa lui Segvord. În clipa în care am intrat în curtea interioară, îndreptându-mă spre camera mea, am zărit la celălalt capăt al grădinii o tânără înaltă şi zveltă, rupând o floare aurie, ca să şi-o pună în părul negru şi lucios. Nu-i puteam zări faţa, însă silueta şi gesturile nu-mi lăsau nicio îndoială, astfel încât am strigat fericit: „Halum!” şi am pornit în goană spre ea. Tânăra se întoarse către mine încruntată, oprindu-mi avântul. Sprâncenele îi erau arcuite dezaprobator şi buzele strâns lipite. Mă privea rece şi distantă. Ce putea însemna primirea aceea de gheaţă? Faţa era cea a lui Halum, cu ochi negri, nas subţire, frumos desenat şi mândru, bărbie fermă şi pometi obraznici, şi cu toate acestea chipul îmi părea străin. Era, oare, posibil ca sora mea jurată să se fi schimbat chiar aşa de mult în doi ani? Diferenţele esenţiale dintre Halum, aşa cum mi-o aminteam eu, şi femeia din faţa mea erau subtile.

Nuanţe ale expresiei, o arcuire a sprâncenelor, un freamăt al nărilor, mişcări imperceptibile ale gurii, de parcă întregul ei suflet se schimbase. Mai existau şi câteva deosebiri minore de trăsături, le-am observat abia când m-

am apropiat mai mult, dar acestea puteau fi puse pe seama trecerii timpului sau a memoriei mele imperfecte. Inima mi se zbătea într-un ritm nebunesc, degetele îmi tremurau şi un val straniu de căldură provocată de derută îmi încingea umerii şi spatele. Aş fi dorit să mă îndrept către fată şi s-o îmbrăţişez, dar dintr-odată m-am temut de schimbările petrecute în ea.

— Halum? am grăit nesigur, cu o voce aspră şi răguşită, simţindu-mi gâtlejul uscat.

— Încă nu a sosit.

Vocea era asemenea unei ninsori, mai profundă decât a lui Halum, mai sonoră şi mai rece.

Am înmărmurit. Semăna atât de tare cu Halum încât îi putea fi soră geamănă! Ştiam că Halum nu avea decât o soră, la vremea aceea încă o copilă, căruia încă nu i se iţiseră sânii. Nu se putea ca Halum să-mi fi ascuns permanent existenţa unei surori gemene sau a uneia puţin mai în vârstă decât ea. Totuşi asemănarea rămânea extraordinară şi tulburătoare. Citisem undeva că pe vechiul Pământ existau fiinţe artificiale create în mod chimic care puteau păcăli până şi o mamă, sau un amant, într-atât erau de asemănătoare cu persoana reală; în acele clipe aş fi acceptat cu uşurinţă această ipoteză, posibilitatea ca acea tehnologie să fi ajuns până la noi, traversând secolele, şi mărimile spaţiului astfel încât această falsă Halum să devină o imagine diabolic de bine reprodusă a surorii mele jurate.

— Iartă această greşeală prostească, am rostit. Cineva te-a confundat cu Halum.

— Se întâmplă adesea.

— Îi eşti rudă în vreun fel?

— Fiică a fratelui Înaltului Judecător Segvord este cea din faţa ta.

Mi se prezentă cu numele de Loimel Helalam. Halum nu-mi vorbise niciodată despre această verişoară, ori, dacă-mi pomenise cândva, eu nu-mi aminteam. Cât de straniu mi se părea faptul că-mi ascunsese existenţa acestei a doua Halum! I-am spus numele meu şi Loimel mă recunoscu

drept fratele jurat al lui Halum, despre care era evident că auzise multe. Vocea i se mai înmuie puţin şi ceva din răceala care o caracteriza se topi.

Cât despre mine, îmi trecuse deja şocul provocat de descoperirea că presupusa Halum era, de fapt, altcineva şi începusem să mă simt încălzit. Loimel era frumoasă şi provocatoare şi, spre deosebire de Halum, accesibilă. Privind-o cu un singur ochi puteam pretinde că era Halum cu adevărat şi chiar am reuşit să mă păcălesc pe mine însumi spunându-mi că-mi vorbea sora mea jurată.

Împreună am pornit să ne plimbăm prin curte, conversând. Am aflat că Halum urma să se întoarcă diseară, iar Loimel se afla acolo pentru a-i pregăti o primire călduroasă. Am mai aflat şi câte ceva despre Loimel, pentru că, în stilul neruşinat al multor mannerani, ea îşi proteja intimitatea cu mai puţină severitate decât un nordic. Îmi destăinui vârsta ei – avea cu un an mai mult decât Halum şi deci decât mine. Îmi spuse că nu era măritată şi că rupsese de curând o logodnă fără speranţe cu un prinţ de familie nobilă şi veche, un aristocrat manneran din nefericire. Asemănarea ei cu Halum îmi explică ea se datora faptului că mamele lor fuseseră verişoare, iar că taţii lor erau fraţi. Apoi, cinci minute mai târziu, pe când ne plimbam deja braţ la braţ, insinuă în chip scandalos că, de fapt, Înaltul Judecător dăduse buzna în patul nupţial al fratelui său mai vârstnic cu mult timp în urmă, aşa că era sora vitregă a lui Halum, nu verişoară. Multe altele îmi mai spuse Loimel.

Nu mă puteam gândi decât la Halum, Halum, Halum şi iar Halum. Această Loimel exista pentru mine doar ca reflexie a surorii mele jurate. La o oră după întâlnirea noastră din curte, Loimel şi cu mine ne aflam în dormitorul meu, iar când veşmintele îi căzură de pe trup mi-am spus că pielea lui Halum trebuia să fie la fel de crem, că sânii lui Halum se asemănau foarte mult cu aceia, că Halum avea, cu siguranţă, coapse tot atât de netede, că sfârcurile ei s-ar transforma de asemenea în veritabile turnuleţe în clipa când degetele unui bărbat le ating vârfurile. Apoi m-am întins gol alături de Loimel şi cu multe mângâieri iscusite

am pregătit-o pentru momentul pătrunderii. Curând, ea ajunse să respire sacadat şi să gâfâie, rotindu-şi şoldurile şi atunci am acoperit-o cu trupul meu. Însă, cu doar o clipă mai înainte de a o poseda în minte mi se ivi un gând rece: „E interzis să te culci cu sora-ţi jurată” şi atunci mădularul mi s-a înmuiat asemenea unui capăt de sfoară. Şovăiala mea n-a durat decât o secundă, pentru că, privind chipul celei de sub mine, mi-am spus cu bruscheţe că era Loimel şi nu Halum cea care mă aştepta s-o străpung. Bărbăţia mi s-a revigorat pe dată şi trupurile noastre se contopiră.

Mă aştepta însă o altă umilire. În clipa în care o pătrundeam pe Loimel, mintea mea trădătoare mi-a spus: „Sfâşii carnea lui Halum”, iar trupul meu a răspuns cu o explozie instantanee a tuturor pasiunilor strânse în mine. Cât de subtil şi de complicat ne sunt condiţionate vintrele de propriile noastre creiere şi cât de greu şi înşelător este să îmbrăţişezi o femeie, pretinzând că este o alta! M-am lăsat greu peste Loimel, ruşinat şi dezgustat, ascunzându-mi faţa în perne. Dar ea, cuprinsă de dorinţe de neamânat, continuă să se zvârcolească sub mine până când mi-am regăsit vigoarea şi de data aceasta am purtat-o spre extazul pe care îl căutase.

În seara aceea, sora mea prin legământ se întoarse din vacanţa în Golful Sumar şi izbucni în plâns de fericire când mă văzu viu şi nevătămat în Manneran. Când se aşeză alături de Loimel, mă surprinse şi mai mult îngemănarea lor aproape perfectă: talia lui Halum era mai suplă, Loimel avea sânii mai plini, dar asemenea diferenţe există şi între surorile adevărate, ori în ceea ce privea trupul, Halum şi Loimel păreau croite după acelaşi model. Cu toate acestea, m-a izbit o diferenţă profundă şi subtilă, vizibilă mai ales în ochii lor, pentru că ochii, aşa cum spune poetul, sunt fereastra către lumina sufletului. Halum emana tandreţe, blândeţe şi bunătate, asemenea primelor raze mângâietoare de soare ce se ridică prin pâcla unei dimineţi de vară. Strălucirea ochilor lui Loimel era mai rece şi mai aspră, amintind de o după-amiază posomorâtă de iarnă.

În vreme ce-mi plimbam privirea de la o fată la alta, am

încropit la repezeală o formulă bazată pe judecată intuitivă: **Halum este toată numai iubire, Loimel este numai sine.** Însă chiar în clipa când prindea formă, verdictul a fost respins. Nu o cunoşteam pe Loimel. Până în acea clipă nu descoperisem la ea decât sinceritatea, deschiderea şi dărnicia. Nu aveam niciun drept să o judec şi să o etichetez în acest fel.

Cei doi ani care trecuseră nu o îmbătrâniseră defel pe Halum, ci îi conferiseră o anumită şlefuire, căci acum ajunsese la deplina strălucire a frumuseţii sale. Era foarte bronzată şi, îmbrăcată în capă scurtă şi albă, părea a fi propria-i statuie de aramă. Unghiurile feţei erau acum mai ascuţite decât înainte şi acest lucru îi conferea un aspect delicat, parcă amestecat cu un fel de farmec băieţesc. Mişcările ei aveau o graţie ca de plutire.

Casa era plină de străini pentru petrecerea dată în cinstea întoarcerii ei, astfel că, imediat după prima noastră îmbrăţişare, Halum fu luată de vârtej şi purtată departe de mine. Am rămas singur cu Loimel.

Cu toate acestea, către sfârşitul seratei am invocat drepturile unui frate jurat pentru a putea s-o răpesc pe Halum şi să o duc în camera mea, spunând:

— Avem doi ani întregi de povestit unul altuia.

În mintea mea gândurile se amestecau şi se rostogoleau haotic. Cum puteam să-i spun lui Halum tot ceea ce mi se întâmplase, cum să fac să aflu de la ea tot ce făcuse în cei doi ani cât fuseserăm despărţiţi? Cum să reuşim tot acest schimb de informaţii în decursul primelor cuvinte pe care aveam să ni le adresăm?

Nu voiam să-mi ordonez într-un anumit fel gândurile sau relatarea. Ne aşezarăm amândoi, privindu-ne în ochi, despărţiţi de distanţa cerută de etichetă. Halum şedea în divanul pe care, cu numai câteva ore înainte, mă împreunasem cu verişoara ei, încercând să mă amăgesc că o făceam cu Halum.

Un zâmbet încordat trecu de pe buzele unuia pe ale celuilalt:

— De unde se poate începe? am grăit eu, în fine, iar

Halum rosti exact aceleaşi cuvinte odată cu mine.

Coincidenţa ne-a făcut pe amândoi să pufnim în râs şi a dizolvat ca prin minune tensiunea care se insinuase între noi.

Apoi, dintr-odată, mi-a fost dat să-mi aud propria voce care întreba, fără nicio introducere, dacă Halum credea că Loimel avea să mă accepte ca soţul ei.

26

Căsătoria mea cu Loimel a fost oficiată de Segvord Helalam în Capela de Piatră, în miezul verii, după luni întregi de ritualuri premergătoare şi purificări. Ne-am supus acestor datini la cererea tatălui lui Loimel, un bărbat foarte cucernic. De dragul său, ne-am supus şi unei serii lungi de confesiuni, şi zile întregi am îngenuncheat şi mi-am deşertat întregul suflet în faţa unui anume Jidd, cel mai cunoscut şi mai costisitor decantor din Manneran. Când această curăţare a luat sfârşit, Loimel şi cu mine am pornit în pelerinaj la cele două altaruri din Manneran şi astfel salariul meu prăpădit a fost cheltuit în întregime pe lumânări şi tămâie. Am îndeplinit până şi străvechiul ceremonial al Dezvăluirii, în cadrul căruia am mers amândoi, în zori, pe o plajă izolată, însoţiţi de Halum şi Segvord, de ai căror ochi ne ascundea un paravan sofisticat, şi ne-am dezgolit trupurile unul în faţa celuilalt, astfel încât niciunul dintre noi să nu poată spune mai târziu că a purces pe drumul căsniciei ascunzând celuilalt propriile defecte.

Ritualul unirii noastre a fost un eveniment grandios, de la care n-au lipsit muzicanţii şi menestrelii. Chemat din Salla, fratele meu jurat, Noim, mi-a fost martor şi garant, îndeplinind legarea prin inel.

Întâiul septarh de Manneran, un bătrân cu faţa ca de ceară, a participat în persoană la nunta noastră, ca de altfel şi mai toată nobilimea locală. Darurile primite erau de o valoare inestimabilă. Printre ele se găsea şi un vas de aur încrustat cu nestemate stranii, meşterit pe cine ştie ce altă lume şi trimis nouă de către fratele meu, Stirron, dimpreună cu un mesaj cordial, în care îşi exprima regretul că afaceri de stat îl împiedicau să părăsească Salla. De vreme ce eu însumi ignorasem cu totul nunta lui, nu era de mirare că şi el proceda întocmai. M-a surprins însă tonul prietenos al scrisorii sale. Fără să facă nicio aluzie la circumstanţele în care dispărusem din Salla şi mulţumind sorţii că zvonurile

privind moartea mea se dovediseră false, Stirron îmi dădea binecuvântarea lui şi îmi cerea să fac, împreună cu mireasa, o vizită protocolară în capitală, de îndată ce acest lucru îmi stătea în putere. Se părea că aflase despre intenţia de a mă stabili definitiv în Manneran, astfel încât n-aveam să fiu niciodată un rival la tronul pe care-l deţinea. Îşi putea permite, aşadar, să nutrească din nou sentimente calde pentru mine.

M-am întrebat adesea, şi după atâta amar de ani încă mă mai întreb, de ce a acceptat Loimel să-mi fie soţie. De abia refuzase un prinţ din provincia ei pentru că era scăpătat şi iată-mă pe mine, un prinţ ca şi celălalt, însă unul exilat şi cu atât mai sărac. De ce tocmai eu? Pentru iscusinţa de curtezan? Nu putea fi vorba de aşa ceva, fiindcă eram încă tânăr şi greoi în exprimare. Pentru perspectivele de bogăţie şi putere? La vremea aceea erau cu totul vagi. Pentru farmecul meu fizic, atunci? Acesta nu-mi lipsea întru totul, însă Loimel era mult prea isteaţă ca să se mărite de dragul unor umeri laţi şi al unor muşchi proeminenţi. În plus, încă de la prima noastră contopire îi arătasem cât de nepriceput sunt ca amant, iar în toate celelalte acuplări ale noastre numai rareori am reuşit să mă întrec pe mine însumi.

În cele din urmă, am ajuns la concluzia că două ar fi fost motivele pentru care Loimel mă alesese pe mine. Întâi de toate, era singură şi chinuită după ruptura cu cel care-i fusese promis; căutând primul liman ce s-ar fi nimerit să i se ivească în cale, se oprise la mine, pentru că eram un bărbat puternic şi atractiv, prin venele căruia curgea sânge regesc. În al doilea rând, Loimel o invidia pe Halum din toate punctele de vedere şi ştia că, devenindu-mi soţie, avea să fie stăpână pe unicul lucru pe care verişoara ei nu putea să-l aibă niciodată.

Propriul meu motiv pentru a mă căsători nu trebuie căutat prea departe. O iubeam pe Halum, iar Loimel era reflexia ei. De vreme ce Halum îmi era interzisă, m-am însurat cu Loimel. Astfel, având-o pe cea de-a doua, eram liber să-mi închipui că Halum îmi aparţinea. Cu Loimel în braţele mele, îmi puteam spune că o îmbrăţişez pe Halum.

Atunci când mă oferisem ca soţ, nu simţeam pentru Loimel niciun fel de dragoste, ba chiar aveam motive să cred că nici măcar nu-mi va plăcea vreodată. Mă atrăgea doar pentru că reprezenta întruchiparea cea mai apropiată de idealul pe care mi-l doream în realitate.

Cel mai adesea căsătoriile care se bazează pe astfel de motivaţii nu sfârşesc prea bine. Căsnicia noastră se desfăşura destul de prost; la început eram doi străini pentru ca mai apoi să ne înstrăinăm tot mai mult, pe măsură ce împărţeam acelaşi pat. În realitate, eu mă căsătorisem cu un produs al imaginaţiei mele, nu cu o femeie.

Totuşi viaţa în cuplu trebuie să se desfăşoare în lumea reală şi palpabilă, ori în acea lume soţia mea era Loimel.

Între timp căutam să mă achit de îndatoririle slujbei de la Tribunal. Pe biroul meu se adunau zilnic teancuri impresionante de rapoarte şi memorii, iar eu încercam să decid care dintre ele trebuiau să-i fie prezentate Înaltului Judecător şi care puteau fi ignorate. Fireşte, la început nu aveam niciun fel de criterii pe care să-mi bazez judecata. Segvord m-a ajutat, cum de altfel au făcut-o şi câţiva dintre înalţii dregători, care şi-au dat seama că vor avea mai mult de câştigat asistându-mă decât încercând să-mi blocheze ascensiunea inevitabilă. M-am adaptat cu repeziciune acestei responsabilităţi, astfel încât, mai înainte ca vara să-şi reverse arşiţa asupra Manneranului, acţionam plin de încredere şi siguranţă, de parcă nici nu făcusem altceva în ultimii douăzeci de ani.

Majoritatea dosarelor supuse atenţiei Înaltului Judecător erau inepţii. Am învăţat repede să le detectez, printr-o simplă privire aruncată asupra textului. Uneori îmi ajungea şi o singură pagină ca să mă conving. Stilul în care era redactat un raport spunea foarte multe; am descoperit că un om care nu-şi poate formula gândurile în scris cu claritate nu merită atenţie. Stilul este omul însuşi. Dacă frazele sunt greoaie şi încâlcite, există toate şansele ca, în mod similar, să fie şi mintea autorului acelor fraze: greoaie şi limitată. Şi atunci de ce s-ar interesa Tribunalul Portuar de un asemenea caz? O minte de rând, limitată, oferă percepţii mărginite, lipsite de substanţă.

De scris trebuia să scriu şi eu, pentru a rezuma rapoartele de importanţă medie, astfel că tot ceea ce am deprins în domeniul literar se datorează anilor petrecuţi în slujba Înaltului Judecător. Stilul meu reflectă omul care sunt, pentru că pot spune că mă caracterizează perseverenţa, seriozitatea, galanteria gesturilor şi o anumită înclinaţie pentru comunicare, mai pronunţată decât ar dori unii să recunoască. Toate aceste trăsături pot fi regăsite în proza pe care o scriu. Cu defectele sale

inerente, este totuşi o scriere de care sunt mândru: cu alte cuvinte, deşi am unele lipsuri, sunt mulţumit de mine.

Nu trecu multă vreme şi am înţeles că cel mai important om din Manneran nu era decât o marionetă ale cărei sfori se aflau în mâinile mele. Eu hotăram ce cazuri va soluţiona Înaltul Judecător, eu selectam petiţiile pentru favoruri şi graţieri pe care avea să le citească şi tot eu îi furnizam acele comentarii laconice, pe baza cărora îşi pronunţa verdictele. Segvord nu-mi oferise întâmplător frâiele acestei puteri. Cineva trebuia să execute toată această muncă pe care acum o făceam eu; înaintea sosirii mele în Manneran, îndatoririle pe care le-am descris erau îndeplinite de un comitet alcătuit din trei funcţionari, toţi trei nutrind ambiţia de a deţine într-o bună zi titlul Judecătorului Segvord. Temându-se de ei, Segvord se îngrijise să-i promoveze în poziţii de o mai mare prestanţă, dar cu responsabilităţi mult reduse. Apoi mă strecură pe mine în locul lor. Unicul fiu al lui Segvord murise încă din copilărie, aşa că întreaga atenţie şi grijă părintească se revărsară asupra mea. Din dragoste pentru Halum, hotărâse să facă dintr-un prinţ sallan exilat o personalitate proeminentă a Manneranului.

Toţi ceilalţi înţeleseseră cu mult înaintea mea ce poziţie influentă şi importantă urmam să deţin. Vlăstarele nobile sosite la nunta mea nu se aflau acolo din respect pentru familia lui Loimel, ci pentru a-mi câştiga favorurile. Cuvintele binevoitoare adresate de Stirron aveau rolul de a preveni ostilitatea cu care deciziile mele s-ar fi putut îndrepta împotriva Sallei. Fără îndoială că vărul meu de sânge regal, Truis, septarh de Glin, se întreba stingherit dacă nu cumva ştiam că din cauza lui provincia sa îmi închisese porţile în faţă. Cu ocazia nunţii şi el îmi trimisese un cadou minunat.

Avalanşa de daruri nu se opri însă după încheierea ceremoniei nupţiale. Primeam în mod constant tot felul de obiecte frumoase de la cei ale căror interese erau legate de Tribunalul Portuar. În Salla, astfel de cadouri poartă numele lor adevărat – mită, dar Segvord mă asigură că în Manneran acceptarea lor nu-mi va aduce niciun prejudiciu, atâta

vreme cât nu le voi permite să-mi influenţeze obiectivitatea. Abia acum îmi dădeam seama cum putea el să trăiască princiar din salariul modest de judecător. În realitate, de câte ori îmi îndeplineam îndatoririle oficiale, mă străduiam să uit de lucrurile primite şi să cântăresc fiecare caz în parte, după specificul său.

Aşadar, iată-mă integrat în Manneran. Devenisem expert în secretele şi dedesubturile Tribunalului Portuar, dobândisem fler în tranzacţiile maritime şi mă achitam cu cinste de datoria faţă de Înaltul Judecător. Mă învârteam în anturaje de prinţi, judecători şi bogătaşi.

Am cumpărat o casă mică, dar somptuoasă în apropierea reşedinţei lui Segvord şi am chemat neîntârziat meşteri constructori care să o extindă. Mă rugam, aşa cum numai cei puternici pot face, în Capela de Piatră şi-mi deşertam sufletul renumitului Jidd. Am fost cooptat într-o aleasă societate atletică unde aveam ocazia să-mi etalez îndemânarea la aruncarea suliţei cu pene pe stadionul din Manneran. În primăvara care a urmat nunţii mele, când am vizitat Salla, împreună cu mireasa mea, Stirron mă primi ca pe un veritabil septarh manneran, conducându-mă cu paradă prin toată capitala, în văzul unei mulţimi care aclama, şi ospătându-mă regeşte la palat. Nu rosti niciun cuvânt despre fuga mea din Salla, însă îmi arătă o bunăvoinţă protocolară şi distantă. Primul meu fiu, născut chiar în toamna aceluiaşi an, îi purtă numele.

Urmară alţi doi fii, Noim şi Kinnall, după care mi-au fost dăruite două fiice: Halum şi Loimel. Băieţii erau bine făcuţi şi puternici, în timp ce fiicele promiteau să dobândească frumuseţea omonimelor lor. Îmi făcea mare plăcere să fiu capul familiei. Mă gândeam cu nerăbdare la vremea când voi putea să-mi iau fiii la vânătoare prin Şesurile Pârjolite, sau să înfruntăm împreună curenţii şi vârtejurile Hăului Woyn. Între timp însă mergeam de unul singur la vânătoare şi, treptat, coarnele multor vulturi îmi împodobiră casa.

Aşa cum am mărturisit deja, Loimel rămase pururi o străină pentru mine. În lumea noastră, nu te poţi aştepta să pătrunzi în adâncurile sufletului unei soţii la fel cum o faci

cu sora jurată, dar în orice caz, cu toate canoanele rezervei şi reţinerii, între soţ şi soţie se creează totuşi o anumită comuniune. În afară de trup, n-am pătruns niciodată în vreo zonă care să-i aparţină lui Loimel. Căldura şi sinceritatea pe care mi le arătase la prima noastră întâlnire au dispărut curând, lăsând în urmă o femeie la fel de străină ca oricare nevastă cu pântec sterp din Glin.

O dată, pe când făceam dragoste, cuprins de văpaie, am folosit faţă de ea cuvântul „eu”, aşa cum făceam uneori cu prostituatele şi atunci m-a pălmuit şi şi-a răsucit şoldurile ca să mă azvârle dintre coapsele ei. Ne-am îndepărtat. Loimel avea viaţa ei, eu pe a mea. După un timp, niciunul n-a mai făcut vreun efort de a traversa golful ce se căscase între noi. Viaţa ei se împărţea între muzică, scăldat, plajă şi rugăciune, în vreme ce eu îmi petreceam timpul vânând, participând la întreceri, educându-mi fiii şi îndeplinindu-mi obligaţiile funcţiei. Loimel îşi luă amanţi, iar eu mi-am găsit amante. Căsnicia noastră aducea cu un îngheţ profund. Nu ne certam aproape deloc, pentru că nu eram nici măcar atât de apropiaţi încât să o facem.

Noim şi Halum se aflau însă permanent în preajma mea şi mi-au fost întotdeauna sprijin şi alinare.

La Tribunal, puterea şi autoritatea îmi sporeau an de an. Nu am fost avansat din funcţia de consilier al Înaltului Judecător şi nici salariul nu mi-a fost mărit. Cu toate acestea, fiecare suflet din Manneran ştia că, de fapt, eu eram acela care îndruma toate deciziile lui Segvord, aşa că mă bucuram de un venit princiar provenit din „daruri”. Treptat, Segvord se retrase, lăsând responsabilităţile sale pe seama mea. Petrecea săptămâni de-a rândul în refugiul pe care şi-l construise pe o insulă din Golful Sumar, şi în tot acest timp eu aveam autoritatea să emit şi să semnez documente în numele lui. În anul în care eu am împlinit douăzeci şi patru de ani, iar el cincizeci, Segvord se retrase cu totul. De vreme ce nu eram născut în Manneran, nu-i puteam lua locul în calitate de Înalt Judecător, în schimb Segvord făcu astfel încât urmaşul său să fie o nulitate plină de bunăvoinţă, un anume Noldo Kalimol, cu condiţia ca

acesta să nu se atingă de poziţia mea.

Ai tot dreptul să-ţi închipui, cititorule, că în Manneran n-am făcut decât să duc o viaţă de lux şi putere, în pace şi siguranţă. Săptămânile se înşiruiau senine una după cealaltă şi, cu toate că omului nu îi este dată fericirea perfectă, eu unul aveam prea puţine motive de nemulţumire. Acceptam fără să clipesc eşecul căsniciei mele pentru că iubirea profundă dintre soţi este un lucru mult prea rar în societatea noastră. Cât despre cealaltă suferinţă a mea, dragostea fără speranţă pentru Halum, mi-o îngropasem adânc în suflet şi ori de câte ori se ridica dureros la suprafaţă, îmi uşuram povara vizitându-l pe decantorul Jidd.

Poate că în acest mod mi-aş fi dus restul zilelor până la moarte, dacă în viaţa mea n-ar fi apărut pământeanul Schweiz.

28

Pământenii nu poposeau decât rareori pe Borthan. Înaintea lui Schweiz, eu nu mai văzusem decât alţi doi: demult, în vremurile când tata se găsea încă pe tronul de septarh. Primul dintre aceştia fusese un bărbat înalt, cu barbă roşcată, care vizitase Salla pe când eu aveam cinci ani. Era un pelerin ce rătăcea de pe o planetă pe alta pentru propria lui plăcere; înainte să ajungă în Salla, traversase de unul singur Şesurile Pârjolite, mergând pe jos. Îmi amintesc şi acum că-i cercetam concentrat trăsăturile feţei, încercând să detectez semnele distinctive ale originii străine – un al treilea ochi, poate, sau coarne, gheare, tentacule.

Bineînţeles că n-avea nimic din toate astea, aşa că eu puneam în mod serios la îndoială povestea că ar fi venit de pe Pământ. Stirron, care beneficia de doi ani de şcoală suplimentari, îmi explicase după aceea că toate lumile din univers, inclusiv a noastră, fuseseră colonizate de către oameni de pe Terra şi de aceea pământenii nu se deosebeau cu nimic de noi. Cu toate explicaţiile lui, câţiva ani mai târziu, când la curte îşi făcuse apariţia un al doilea pământean, eu continuam să caut gheare şi tentacule. Acesta din urmă era un bărbat solid şi volubil, cu piele uşor cafenie – un cercetător care colecţiona formele sălbatice de viaţă de pe planeta noastră, ca să le expună în nu ştiu ce universitate dintr-un sector îndepărtat al galaxiei. Tata îl însoţi în Şesurile Pârjolite pentru a răpune un vultur cornut. Am implorat să fiu luat şi eu, dar pentru impertinenţa mea am fost biciuit.

Visam la Pământ. Am căutat în cărţi şi atlase şi am găsit fotografia unei planete albastre cu multe continente şi cu o lună acoperită de creste, care se învârtea în jurul ei.

„De acolo ne tragem cu toţii”, m-am gândit. „Acela a fost începutul a tot ce există”. Am citit despre regatele şi naţiunile de pe bătrânul Pământ, despre războaie şi distrugeri, despre monumente şi tragedii, despre cucerirea

spaţiului şi a planetelor. Într-o vreme, îmi închipuiam chiar, că eu însumi eram un pământean, născut acolo, pe acea străbună planetă de rătăcitori, şi fusesem adus în fragedă pruncie pe Borthan, în schimbul adevăratului fiu al unui septarh. Îmi spuneam că atunci când voi fi mare, voi merge să vizitez Pământul şi să rătăcesc prin oraşele lui vechi de zeci de mii de ani, parcurgând în sens invers migraţiile care i-au dus pe stră-străbunii mei de pe Terra pe Borthan. Voiam să cumpăr o bucăţică din planeta Pământ, un ciob de vas vechi, o aşchie de stâncă, o monedă străveche sau orice altceva care ar fi putut constitui o legătură palpabilă cu lumea care se afla la originea rătăcirilor şi călătoriilor omului.

Îmi doream cu disperare ca pe Borthan să poposească şi un alt pământean, căruia să-i pot cerşi pentru mine însumi o bucăţică din Terra. N-a mai venit însă niciunul, iar eu am crescut şi pe măsură ce înaintam în vârstă, obsesia mea legată de prima planetă a omenirii se estompa.

Apoi mi-a ieşit în cale Schweiz.

Schweiz se ocupa cu negoţul, aşa cum de altfel o făceau mulţi pământeni. Atunci când l-am cunoscut eu, se afla deja de câţiva ani pe Borthan, ca reprezentant al unei firme de comerţ, situată într-un sistem solar nu departe de al nostru. Aducea bunuri de larg consum pentru care cerea blănuri şi mirodenii la schimb. În răstimpul pe care îl petrecuse în Manneran, intrase într-un conflict cu un importator local în privinţa unui transport de blănuri de lupi-de-furtună, provenit de pe coasta de nord-est. Negustorul încercase să-i dea blănuri de proastă calitate, la un preţ mai mare decât cel înscris în contract, astfel că pământeanul îl acţionă în judecată şi cazul ajunse la Tribunalul Portului. Faptul s-a petrecut în urmă cu aproximativ trei ani şi la mai bine de trei ani după retragerea lui Segvord Helalam.

Datele aflate la dosar nu lăsau nicio îndoială asupra cazului şi era limpede care avea să fie verdictul. Unul dintre judecătorii de rang inferior aprobă depoziţia lui Schweiz şi porunci ca importatorul să respecte întocmai contractul pe care-l semnase cu pământeanul păcălit. În mod normal, n-

ar fi fost cazul să mă amestec în acest litigiu, însă atunci când dosarul cazului a ajuns la Înaltul Judecător Kalimol pentru verificarea de rutină care preceda pronunţarea sentinţei, mi-am aruncat o privire asupra lui şi am văzut că reclamantul era un pământean.

Ispita m-a străpuns ca o lance. Fascinaţia mea pentru această rasă – iluzia acelor gheare, tentacule şi colţuri, al celui de-al treilea ochi – puse încă o dată stăpânire pe mine. Trebuia neapărat să-i vorbesc. Ce speram că-mi va spune? Voiam răspuns la întrebările din copilărie? Voiam să-mi explice natura acelor forţe care-l împinseseră pe om să călătorească spre stele? Sau nu-mi doream decât să mă distrez, un moment de relaxare şi diversitate într-o lume banală?

I-am cerut lui Schweiz să se prezinte la biroul meu.

Veni aproape în fugă, frenetic, plin de energie în hainele lui extravagante, începând cu stilul şi terminând cu nuanţele. Zâmbea abia vizibil şi avea o strălucire stranie în ochi. Îşi lovi puternic palma de a mea în semn de salut, îşi înfipse încheieturile degetelor în tăblia biroului, după care făcu doi paşi înapoi şi se porni să măsoare în lung şi-n lat încăperea, cu paşi mari.

— Să vă ţină zeii sănătos şi puternic, Înălţimea Voastră! strigă el.

Mi-am zis că purtarea lui ciudată, neliniştea de care părea cuprins, intensitatea privirii lui sălbatice nu erau decât rodul fricii pe care i-o inspiram, fiindcă Schweiz ar fi avut toate motivele să se teamă, din moment ce fusese chemat în faţa unui puternic şi înalt funcţionar ca să discute un caz pe care îl credea ca şi câştigat. Mai târziu însă, am priceput că manierele lui nu erau altceva decât expresia propriului său temperament vulcanic şi nu aveau de-a face cu vreo tensiune de moment.

Era un bărbat de statură medie, foarte bine clădit, fără urmă de grăsime. Avea pielea auriu-arămie, iar părul de culoarea mierii. Pletele îi atârnau drept peste umeri. Ochii lui erau strălucitori şi înşelători, zâmbetul scurt şi şiret, şi din întreaga lui făptură se degaja avântul unui puştan,

entuziasmul dinamic al unui adolescent care mă fermecă pe loc, chiar dacă mai târziu se dovedi foarte obositor. Cu toate acestea, nu era un băietan; pe chip îi puteam distinge primele semne ale vârstei, iar părul, încă bogat, începuse să se rărească în creştet.

— Ia loc! i-am spus deranjat de neastâmpărul lui.

Nu ştiam cum să încep această conversaţie. Cât de multe întrebări îi puteam pune înainte de a invoca Legământul şi a-şi pecetlui buzele? Îmi va vorbi, oare, despre el şi lumea lui? Aveam eu dreptul să mă strecor în sufletul unui străin, într-un fel pe care nu l-aş fi îndrăznit cu un borthanan? Rămânea de văzut. O curiozitate extraordinară îmi dădea ghes.

Din teancul de dosare l-am luat pe acela care conţinea cazul lui, pentru că într-acolo i se îndrepta privirea mâhnită, şi i l-am întins, spunând:

— Treburile cele mai importante au întâietate. Ţi s-a dat câştig de cauză. Astăzi verdictul va fi pecetluit de însuşi Kalimol, Înaltul Judecător, iar în răstimp de o perioadă lunară îţi vei primi banii înapoi.

— Fericită veste, Înălţimea Voastră.

— Cu asta am încheiat chestiunile juridice.

— Atât de scurtă să fie, oare, întrevederea? Nu cred că ar fi fost nevoie de vizita mea pentru o discuţie care n-a durat decât o clipă, Înălţime.

— Cineva recunoaşte că ai fost chemat aici pentru a discuta chestiuni care nu ţin de dosarul dumitale juridic, am spus.

— Poftiţi, Înălţime?

Pământeanul avea un aer dezorientat şi panicat.

— Să vorbim despre Pământ, am grăit. Să adăpăm curiozitatea gratuită a unui birocrat plictisit de munca lui. E-n regulă? Eşti de acord să stai de vorbă, o vreme, chiar dacă ai fost ademenit aici sub pretextul afacerilor dumitale? Ştii, Schweiz, cineva a fost întotdeauna fascinat de Terra şi de locuitorii ei, pământenii.

Ca să pot întinde o punte către el, căci Schweiz continua să fie încruntat şi neîncrezător, i-am spus povestea celor

doi pământeni care îl precedaseră şi pe care mintea mea de copil îi zămislise atât de stranii în alcătuire. Se destinse şi ascultă cu plăcere, iar mai înainte ca eu să termin, izbucni într-un hohot de râs:

— Gheare! strigă amuzat. Tentacule!

Îşi trecu iute palmele peste faţă.

— Chiar credeaţi una ca asta, Înălţimea Voastră? Credeaţi că pământenii sunt nişte creaturi atât de bizare? Zeii, fie-mi martori, Înălţime, tare-aş fi vrut să am ceva straniu în înfăţişare, ceva care să vă amuze!

Tresăream de fiecare dată când Schweiz vorbea despre el însuşi la persoana întâi. Obscenităţile pe care le presăra ici-colo în conversaţie destrămau starea pe care mă străduisem să o creez între noi. Deşi mă străduiam să par indiferent, Schweiz pricepu într-o clipită gafa şi, sărind ca ars, îmi spuse, vizibil încurcat:

— Cer o mie de scuze, Luminăţia Voastră! Unii mai uită din când în când regulile gramaticale, mai ales când cineva nu prea este obişnuit să…

— Nu e nicio ofensă, am spus iute.

— Trebuie să înţelegeţi, Înălţime, că obiceiurile înrădăcinate pier greu şi, atunci când vă foloseşte limbajul, cineva mai poate aluneca pentru câteva clipe în vorbirea care îi este naturală, deşi…

— Bineînţeles, Schweiz. Este o scăpare scuzabilă.

Tremura din tot trupul.

— Şi pe urmă, am adăugat, făcându-i cu ochiul, eu sunt om în toată firea. Crezi că eu aş putea fi atât de lesne şocat?

Folosisem aceste vulgarităţi în mod deliberat pentru a-l face să se simtă în largul lui. Tactica dădu roade – pământeanul se linişti şi se relaxă. Incidentul îl făcu totuşi să nu mai utilizeze limbajul vulgar; de fapt, şi-a dat chiar multă vreme silinţa să folosească formele gramaticale cele mai agreate de etichetă, până când aceste formalităţi încetară să mai aibă vreun sens între noi.

I-am cerut apoi să-mi povestească despre Pământ, leagănul tuturor civilizaţiilor.

— O planetă mică, îmi spuse Schweiz. Teribil de îndepărtată. Sugrumată în propriile ei reziduuri străvechi. Otrăvurile din peste două mii de ani de neglijenţă şi suprapopulare îi pătează cerurile, apele şi continentele. Un loc urât!

— Cu adevărat, e urât?

— Au mai rămas totuşi câteva colţişoare frumoase. Nu prea multe, oricum nimic atât de însemnat încât să merite pomenit. Ceva copaci ici-colo, puţină iarbă, un lac, o cascadă, o vale... Cea mai mare parte a planetei este o groapă de gunoi. Pământenii îşi doresc adesea să-i poată dezgropa pe strămoşii lor şi să-i readucă la viaţă ca să-i sugrume cu mâinile lor! Şi asta pentru egoismul lor. Pentru dezinteresul total faţă de generaţiile care aveau să le urmeze. Au umplut lumea întreagă şi au epuizat toate resursele.

— De aceea şi-au construit imperii în spaţiul cosmic, ca să scape de mizeria de pe propria lor planetă?

— Da, asta ar fi una dintre explicaţii, îmi răspunse Schweiz. Trăiau acolo atâtea miliarde de oameni! Aceia dintre ei care au avut puterea să lase totul în urmă, s-au ridicat şi au plecat. Dar n-a fost vorba doar de o evadare, înţelegeţi? Au plecat mânaţi de foamea de a vedea lucruri stranii, de dorul călătoriilor, din dorinţa de a putea s-o ia de la început. Voiau lumi noi, mai bune. Voiau o întreagă pleiadă de Terre în univers.

— Dar cei care nu au plecat? l-am întrebat. Sunt şi astăzi cu miliardele pe Pământ?

Gândul mi-era la Velada Borthan şi la cele patruzeci sau cincizeci de milioane pe care le adăpostea.

— A, nu! Acum e o lume aproape pustie, o planetă-fantomă, cu oraşe în ruină şi autostrăzi dărăpănate. Puţini mai trăiesc acolo. De fapt, an de an, tot mai puţini se nasc pe Pământ.

— Tu te-ai născut acolo?

— Da, pe continentul numit Europa, aşa este. Cu toate acestea, cineva n-a mai văzut Terra de aproape treizeci de ani. De la vârsta de paisprezece ani.

— Nu pari atât de bătrân, am replicat.

— Cineva calculează în ani pământeni, explică Schweiz. După măsura voastră, cineva abia dacă împlineşte treizeci de ani.

— Şi acesta la fel, am zis. În plus, el şi-a părăsit pământul natal înainte de a deveni bărbat.

Vorbeam foarte liber, cu mult mai liber decât s-ar fi cuvenit într-o atare situaţie, dar nu mă puteam stăpâni, îl stârnisem pe Schweiz şi acum simţeam dorinţa de a oferi ceva în schimb.

— A plecat din Salla pe când era încă adolescent, ca să-şi caute norocul în Glin, apoi, după o vreme, găsind norocul în Manneran, acest om este, ca şi tine, un rătăcitor.

— Atunci, între noi există o legătură.

Oare puteam să mă bizui pe o astfel de legătură?

— De ce ai părăsit Pământul? am întrebat.

— Pentru aceleaşi motive ca şi toţi ceilalţi. Ca să trăiesc într-un loc unde aerul este curat şi oamenii au şansa să răzbească. Singurii pământeni care îşi petrec întreaga viaţă acolo sunt cei care nu au încotro, care nu pot decât să rămână.

— Aceasta să fie planeta la care se închină întreaga galaxie! am grăit uimit. Lumea populată de mituri! Visul oricărui băietan! Centrul universului să nu fie altceva decât o rană infectată, o pungă cu puroi!?

— Cum bine aţi spus!

— Cu toate acestea, noi pe ea o slăvim.

— Da, sigur, slăviţi-o! strigă Schweiz.

Ochii îi străluceau puternic.

— Temelia umanităţii! Vatra din care s-au născut toate speciile! De ce să n-o slăviţi, Înălţimea Voastră? Închinaţi-vă începuturilor curajoase care au fost făcute acolo! Plecaţi-vă în faţa ambiţiilor nemăsurate ce au ţâşnit din noroiul acestei planete! Dar nu uitaţi să vă cutremuraţi în faţa greşelilor teribile! Pământul celor vechi a comis greşeală după greşeală, s-a scufundat în propriile-i erori, astfel încât restul civilizaţiilor nu vor mai trebui să treacă prin acelaşi foc şi aceleaşi chinuri!

Izbucni într-un hohot răguşit.

— Pământul a pierit pentru a vă mântui de păcate pe voi, civilizaţiile stelare. Ce zici de doctrina asta religioasă? Am putea compune o întreagă liturghie în jurul ei. O abaţie a Mântuitorului Pământului.

Brusc se apleca şi-mi şopti:

— Sunteţi un om credincios, Luminăţia Voastră?

Întrebarea era atât de personală, încât am fost o clipă descumpănit. Totuşi n-am încercat să parez, să ridic bariere.

— Fireşte, am răspuns.

— Mergeţi la casa de rugăciune, le vorbiţi decantorilor şi aşa mai departe...?

Mă prinsese. Răspundeam fără să vreau.

— Da, merg. Te miră acest lucru?

— Deloc. Toţi locuitorii de pe Borthan par să fie adevăraţi credincioşi. Ceea ce nu face decât să uimească pe cineva. Ştiţi, Excelenţă, cineva nu este deloc credincios, încearcă şi a încercat întotdeauna, s-a străduit îndelung să se convingă pe sine însuşi că există fiinţe superioare care ne veghează destinele. Uneori îi şi reuşeşte, Înălţimea Ta, uneori chiar crede în zei, ajunge la credinţă, totuşi scepticismul îngheaţă orice urmă de comportament religios. Atunci, cineva îşi spune: „Nu, nu e posibil! Aşa ceva nu se poate! Contrazice legile logicii şi ale bunului simţ! Logica şi bunul simţ!”

— Dar cum îţi poţi duce zilele fără proximitatea unui principiu divin?

— Marea majoritate a timpului, cineva se descurcă destul de bine. Marea majoritate, aşadar.

— Şi în rest?

— Atunci cineva resimte şocul de a şti că e complet singur în univers. Gol, sub cerul liber, iar lumina stelară îi biciuie pielea, i-o arde, cu un foc rece şi împrejur nu-i nimeni care să-l adăpostească, nimeni care să-i ofere un ascunziş, nimeni căruia să i se roage, înţelegeţi? Cerul e de gheaţă, pământul e de gheaţă şi sufletul la rândul lui e de gheaţă – atunci, cine să le încălzească? Nu-i nimeni care s-o facă! Cineva se convinge că nu există nimeni care să-i ofere

alinare. Cineva şi-ar dori să aibă un sistem religios, ar dori să se supună, să îngenuncheze şi să se lase guvernat de principii metafizice, înţelegeţi? Să creadă în ceva, să simtă credinţa. Dar nu poate. Şi atunci se instalează groaza. Izvorul secat al lacrimilor se umflă din nou. Nopţile nu mai aduc cu ele somnul.

Faţa lui Schweiz era aprinsă şi metamorfozată din cauza emoţiei. Oare omul acesta era în toate minţile? Se întinse peste biroul meu şi-şi încleştă mâna de a mea – un gest care mă împietri de uimire, dar nu mă făcu s-o retrag – şi spuse cu voce răguşită:

— Credeţi în zei, Înălţimea Voastră?

— Fireşte.

— În adevăratul sens al cuvântului? Credeţi că există un zeu al călătorilor, unul al pescarilor, altul al fermierilor şi un alt zeu care veghează asupra septarhilor, şi…

— Există o forţă, am replicat eu, care conferă formă şi structură universului. Această forţă se manifestă în diferite moduri şi, ca să putem întinde punţi peste hăul care se cască între noi şi forţa respectivă, numim fiecare dintre aceste forme de manifestare cu termenul de „zeu" şi ne oferim sufletele uneia dintre ele, după cum ne dictează nevoile. Aceia dintre noi care nu sunt educaţi îi acceptă pe aceşti zei în mod literal ca fiind chipuri şi personalităţi distincte. Alţii îşi dau seama însă că zeii nu sunt decât metafore pentru aspectele pe care le îmbracă forţa divină, şi nu un conclav de spirite atotputernice ce îşi duc existenţa undeva deasupra capetelor noastre. Dar nu există suflet pe Velada Borhan care să nege existenţa acestei forţe în sine.

— Cineva este înfiorător de invidios pe această credinţă, îmi mărturisi Schweiz. Să fii crescut într-o cultură care are şi coerenţă şi structură, să fii atât de sigur de adevărurile ultime ale existenţei, să te simţi părticică din alcătuirea divină – cât de minunat trebuie să fie! Să intri într-un sistem al credinţei – chiar că ar merita să te străduieşti să dai piept cu marile defecte ale acestei societăţi, numai pentru a avea acces la astfel de sentimente!

— Defecte? întrebai, trezindu-mă dintr-odată pe o poziţie

defensivă. Despre ce defecte este vorba?

Schweiz îşi îngustă ochii şi-şi umezi buzele, cântărind, probabil, cât de jignit sau înfuriat aş putea fi de cele ce avea să-mi spună:

— „Defecte” este poate un cuvânt prea dur, veni răspunsul pământeanului. Se poate spune, în schimb, „limitele” acestei societăţi, adică, ăăă, îngustimea vederilor ei. Cineva se referă în acest caz la nevoia de a-ţi adăposti sufletul, de a-l ascunde, de semenii tăi, o regulă atât de strictă în societatea voastră. Tabuurile care privesc referirea la propria persoană, opunându-se oricărei discuţii sincere şi directe, oricărui impuls de a-ţi deschide sufletul…

— Oare nu şi-a deschis cineva sufletul către tine chiar astăzi şi chiar în această încăpere?

— Ah, replică Schweiz, dar v-aţi adresat unui străin, unui om care nu face parte din cultura voastră, unei fiinţe pe care o bănuiaţi că ar avea gheare şi tentacule! Aţi putea fi la fel de libertin şi faţă de un cetăţean din Manneran?

— Nimeni altcineva din Manneran nu ar fi pus întrebările pe care le-ai pus tu.

— Poate că aşa este. Cuiva îi lipseşte educaţia localnicilor şi obişnuinţa de a-şi reprima ego-ul. Aşadar, aceste întrebări despre filozofia conceptelor religioase sunt considerate o intruziune nedorită în intimitatea existenţei personale, Înălţimea Voastră? Vi se par o ofensă?

— Cineva nu are obiecţii în ceea ce priveşte discutarea unor astfel de lucruri, am răspuns, fără prea multă convingere.

— Dar este o conversaţie interzisă, nu-i aşa? Nu s-au folosit cuvinte necuviincioase, cu excepţia acelui moment când i-au scăpat cuiva din neatenţie, şi cu toate acestea ne învârteam în jurul unor idei necuviincioase, stabilind astfel o relaţie necuviincioasă. V-aţi coborât puţin zidul, nu-i aşa? Lucru pentru care cineva vă este recunoscător. Cineva se află aici de atâta amar de vreme, de ani întregi, şi n-a avut până acum ocazia să vorbească liber cu niciun locuitor de pe Borthan! Astăzi însă cineva a simţit că aţi fi dornic să vă deschideţi sufletul. A fost o experienţă extraordinară,

Luminăţia Voastră.

Pe faţă îi reveni acel zâmbet straniu. Începu să se plimbe agitat prin birou.

— Nu era în intenţia cuiva să critice stilul de viaţă de aici, se scuză el. De fapt, cineva chiar dorea să laude anumite aspecte ale societăţii şi în acelaşi timp să înţeleagă mai bine alte aspecte.

— Pe care dintre ele dorea să le laude şi pe care să le înţeleagă?

— Ar fi dorit să înţeleagă obiceiul vostru de a vă clădi ziduri de nepătruns în jurul propriei fiinţe. Să laude uşurinţa cu care acceptaţi prezenţa divină în univers. Cineva vă invidiază pentru aceasta. Aşa cum vă spunea, cineva a fost crescut în afara unui sistem religios şi este incapabil să se lase cuprins de credinţă. Capul cuiva este mereu plin de întrebări sceptice şi nelalocul lor. Prin formaţie, cuiva îi este imposibil să accepte ceea ce nu poate vedea sau pipăi, astfel încât trebuie să fie mereu **un unul singur,** aşadar colindă în lung şi-n lat galaxia pentru a descoperi drumul spre credinţă, încercând când o religie, când alta, dar îi este imposibil să găsească…

Aici Schweiz făcu o pauză. Se aprinsese la chip şi asudase.

— Aşa că, vedeţi, Înălţimea Voastră, aveţi ceva foarte preţios aici: capacitatea de a vă simţi parte dintr-o putere mai vastă. Cineva îşi doreşte să înveţe acest lucru de la voi. Sigur, este o chestiune de condiţionare culturală: Borthan crede în zei, în vreme ce Pământul i-a depăşit de mult. Civilizaţia pe această planetă este încă tânără. Sunt necesari mii de ani ca instinctul religios să se erodeze.

— În plus, am grăit eu, planeta a fost colonizată de oameni cu puternice sentimente religioase, care au sosit aici tocmai pentru a le conserva. Ei s-au străduit din răsputeri să le inoculeze urmaşilor lor.

— Adevărat! Legământul vostru… Totuşi asta s-a întâmplat acum o mie cinci sute sau două mii de ani, nu-i aşa? Ar fi fost foarte posibil ca întreg sistemul să se năruie între timp, dar asta nu s-a petrecut. E chiar mai puternic ca

niciodată. Devotamentul vostru, umilinţa, negarea de sine…

— Aceia care nu au putut accepta sau transmite idealurile primilor colonizatori, am subliniat eu, nu au mai fost îngăduiţi în rândurile lor. Acest lucru a lăsat urme în structura civilizaţiei noastre, întrucât cred că vei fi de acord că trăsături precum rebeliunea şi ateismul pot fi extirpate din genele unei rase. Cei care au consimţit au rămas, cei care au respins credinţa au plecat mai departe.

— Vă referiţi la acei exilaţi care au plecat pe Sumara Borthan?

— Aşadar, cunoşti istoria?

— Fireşte. Cineva se interesează de istoria planetei pe care se află la un moment dat. Într-adevăr, pe Sumara Borthan… Aţi fost vreodată acolo, Excelenţă?

— Puţini dintre noi vizitează acel continent, am spus.

— V-aţi gândit vreodată să călătoriţi într-acolo?

— Niciodată.

— Există, cu toate acestea, oameni care se duc, zise Schweiz, adresându-mi un surâs echivoc.

În clipa când mă pregăteam să-l întreb ce voia să spună, secretara îşi făcu apariţia aducând un teanc de documente şi pământeanul se ridică în pripă.

— Cineva nu doreşte să risipească prea mult din preţiosul timp al Înălţimii Voastre. Poate că această conversaţie ar putea fi continuată la o altă oră.

— Cineva speră că va avea această plăcere, i-am răspuns.

29

După ce Schweiz ieşi, am rămas o bună bucată de vreme cu spatele întors spre birou, cu ochii închişi, rememorând cuvânt cu cuvânt ceea ce ne spuseserăm unul altuia. Cât de uşor îi fusese să-mi străpungă garda! Cât de iute începuse să discute despre probleme intime! E drept, venea de pe altă lume şi în prezenţa lui nu mă simţeam cu totul legat de interdicţiile cutumelor noastre. Cu toate acestea, reuşise într-un timp extrem de scurt să se apropie periculos de mult. Încă zece minute şi am fi ajuns la fel de apropiaţi precum doi fraţi juraţi. Eram uluit şi în acelaşi timp mâhnit de uşurinţa cu care renunţasem la atitudinea ce s-ar fi cuvenit, de rapiditatea cu care mă lăsasem condus înspre o asemenea intimitate cu el.

Oare să fi fost totul numai opera lui? Eu fusesem cel care trimisese după pământean şi tot eu pusesem primul întrebările intime. Eu însumi dădusem tonul. Din toate aceste semne, el îmi intuise o anumită instabilitate, pe care se grăbise s-o fructifice, manevrând conversaţia în jurul ei, astfel încât eu devenisem subiectul, şi el anchetatorul. Iar eu mă complăcusem în această situaţie. Cu oarecare reticenţă, totuşi cu voia mea, mă deschisesem în faţa lui. Fusesem atras de el, şi el de mine. Schweiz, ispititorul! Schweiz, exploatatorul slăbiciunilor mele, cele îndelung ascunse, tăinuite până şi de mine! De unde putuse şti că eram pregătit să mă confesez?

Graiul lui strident şi repezit părea că răsună încă prin încăpere. Întrebări… Întrebări… Întrebări… Şi apoi, dezgolirea! **Credeţi în zei? Credeţi în adevăratul sens al cuvântului? De-aş putea simţi credinţa! Cât vă invidiez credinţa! Totuşi defectele societăţii voastre… Negarea sinelui… Aţi putea fi la fel de libertin şi faţă de un cetăţean din Manneran? Vorbiţi-mi, Înălţimea Voastră! Deschideţi-vă înaintea mea! Am fost singur, aici, atât de multă vreme…**

De unde să fi ştiut el, din moment ce eu însumi nu ştiam?

Astfel s-a născut o prietenie stranie. L-am rugat apoi pe Schweiz să cineze cu mine acasă. Ne-am ospătat şi am discutat; a curs mult vin vineţiu de Salla şi auriu de Manneran, iar atunci când băutura ne încălzise îndeajuns, am vorbit din nou despre religie, despre greutăţile pe care le întâmpina Schweiz în încercarea de a găsi credinţa şi despre convingerile mele că zeii există cu adevărat. Halum intră şi rămase preţ de o oră alături de noi, iar mai târziu remarcă puterea pe care o avea Schweiz de a dezlega unora limba.

— Păreai mai beat ca niciodată, Kinnall. Totuşi n-aţi băut decât trei sticle de vin, deci cred că altceva ţi-a făcut ochii să-ţi strălucească şi cuvintele să-ţi curgă aşa de uşor pe buze.

Am râs şi i-am spus că în prezenţa pământeanului simţeam un fel de nepăsare ce mă împiedica să respect tradiţiile noastre.

La următoarea întâlnire, într-o tavernă din apropierea Tribunalului, Schweiz îmi spuse:

— O iubeşti pe sora ta jurată, nu-i aşa?

— Fireşte că cineva îşi iubeşte sora jurată.

— Cineva voia să spună, o iubeşti cu adevărat, repetă cu o voce de cunoscător.

Am tresărit, încordat.

— Oare cineva a fost chiar într-atât de ameţit, noaptea trecută? Ce ţi-a spus despre ea?

— Nimic, fu răspunsul. Ei îi spuneai totul, cu ochii tăi, cu zâmbetul. Niciun cuvânt n-a fost rostit.

— N-am putea să discutăm despre altceva?

— Dacă aşa doreşte Înălţimea Voastră!

— Acesta este un subiect delicat şi foarte dureros.

— Iertare, atunci, Excelenţă. Cineva nu voia decât să-şi confirme intuiţiile.

— O asemenea iubire este interzisă printre noi.

— Ceea ce nu înseamnă că uneori ea nu există, aşa-i? întrebă Schweiz şi ciocni paharul de al meu.

În acea clipă, am luat decizia să nu-l mai întâlnesc niciodată pe pământean. Citea mult prea adânc în mine şi

vorbea prea deschis despre cele descifrate. Însă patru zile mai târziu, întâlnindu-l din întâmplare pe un ponton, l-am invitat pentru a doua oară să cineze cu mine. Loimel se arătă nemulţumită de această invitaţie şi nici Halum nu ni se alătură, pretextând o întâlnire. La insistenţele mele, mărturisi că Schweiz o stingherea. În schimb, Noim se găsea în Manneran, aşa că ne ţinu companie la masă. Toţi trei am băut din belşug, iar conversaţia a fost formală şi impersonală, până în clipa când, fără nicio schimbare sensibilă de intonaţie, ne-am trezit că-i povestim lui Schweiz despre fuga mea din Salla de teama geloziei lui Stirron. La rândul lui, pământeanul ne-a istorisit cum părăsise Terra.

În seara aceea, când Schweiz plecă spre casa lui, Noim îmi spuse cu o voce în care nu se citea nici pe departe o dezaprobare totală:

— Kinnall, omul acesta ascunde diavoli în suflet.

— Acest tabu instituit asupra dezvăluirii sufletului, mă întrebă Schweiz la o altă întâlnire, ar putea fi explicat cuiva, Înălţime?

— Te referi la interdicţia de a folosi pronumele „eu” şi „mie”?

— Nu atât regula gramaticală, cât întregul model de gândire care o dictează şi care face ca voi să negaţi existenţa unor asemenea entităţi definite prin cele două cuvinte. Porunca este că problemele intime sunt şi vor rămâne întotdeauna nemărturisite, orice s-ar întâmpla, cu excepţia relaţiilor jurate şi a confesiunilor în faţa unui decantor. Acest obicei de a ridica ziduri ce îngrădesc eul se reflectă până şi în gramatica pe care o folosiţi.

— Te referi, aşadar, la Legământ?

— Adevărat, despre Legământ vorbeam, încuviinţă Schweiz.

— Spuneai că ne cunoşti istoria…

— Mare parte din ea, da…

— Ştii atunci că strămoşii noştri erau oameni aspri, aparţinând unor ţinuturi nordice, obişnuiţi cu asprimile vieţii şi neîncrezători în privinţa luxului şi relaxării. Ei au venit pe Borthan pentru a evita ceea ce considerau decadenţa molipsitoare a lumii pe care se născuseră.

— Aşa să fi fost? Din câte ştia cineva, nişte exilaţi care fugeau de persecuţiile religioase.

— Se refugiau din calea delăsării şi păcatului, am replicat. Sosind aici, pe Borthan, ei au întocmit un cod comportamental care să-i protejeze pe copiii copiilor lor de ispită şi corupere.

— Legământul.

— Da, Legământul. Jurământul pe care l-au făcut unul altuia şi pe care îl facem cu toţii către semenii noştri în Ziua Numirii noastre. Atunci, jurăm să nu ne împovărăm niciodată semenul cu neliniştile personale, să fim tari în voinţă şi oţeliţi în spirit, astfel încât zeii să ne fie mereu

favorabili. Suntem crescuţi în spiritul extirpării acestui demon care este sinele.

— Demon?

— Noi aşa îl considerăm. Un demon al ispitei, care ne împinge să ne folosim de alţii, în loc să ne bazăm pe propriile noastre forţe.

— Acolo unde nu există dragoste pentru sine, nu există nici prietenie şi nici bucuria împărtăşirii, spuse Schweiz

— Poate că aşa este.

— În acest caz, nu există nici încredere.

— Responsabilităţile noastre sunt reglementate prin contracte, i-am explicat. Nu este nevoie să cunoşti sufletul altuia pentru că peste toţi domneşte legea. Iar pe Velada Borthan nimeni nu pune la îndoială atotputernicia ei.

— Spuneai că extirpaţi sinele, reveni Schweiz. Se pare că mai curând îl glorificaţi.

— Cum aşa?

— Pentru că trăiţi departe unul de altul, fiecare izolat în propriul său turn de fildeş. Sunteţi mândri. Neplecaţi. Semeţi. Nepăsători. Domnia eului şi nicidecum negarea lui!

— Tu vezi lucrurile într-un mod bizar, i-am răspuns. Ne inversezi obiceiurile, le întorci pe dos şi-ţi închipui că grăieşti înţelept.

— Întotdeauna a fost aşa, încă de la începutul colonizării pe Velada Berthan?

— Fireşte, am încuviinţat. Excepţie nu au făcut decât nemulţumiţii despre care ai aflat şi care s-au refugiat în continentul sudic. Cei care au rămas se supun cu toţii Legământului. Iar obiceiurile noastre se înăspresc odată cu trecerea timpului: astfel, nu ne este permis să vorbim despre noi înşine la persoana întâi singular, pentru că ar însemna dezgolirea sufletului, însă în era medievală acest lucru era acceptat. Pe de altă parte, sunt şi reguli care s-au îmblânzit. Au existat vremuri când ne era interzis să ne spunem numele străinilor şi vorbeam doar dacă era absolut necesar. Acum, manifestăm mai multă încredere.

— Dar nu cine ştie ce.

— Nu cine ştie ce, am recunoscut eu.

— Şi asta nu-ţi stârneşte durere? Fiecare om să rămână un secret absolut pentru semenii lui? Nu vă gândiţi niciodată, în forul vostru interior, că trebuie să existe şi un alt mod de viaţă, mai ferice, pentru oameni?

— Ne supunem cu totul Legământului.

— Cu uşurinţă sau cu greu?

— Cu uşurinţă, am răspuns. Durerea nu este atât de mare dacă iei în considerare faptul că avem fraţi juraţi, iar relaţia cu ei face o excepţie de la regula negării sinelui. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu decantorii.

— Cu toate acestea, altora nu vă este permis să vă confesaţi, nu puteţi deşerta povara unui suflet chinuit, nu puteţi căuta un sfat, nu aveţi voie să vă exprimaţi dorinţele şi nevoile, nu puteţi vorbi despre visuri, imaginaţie ori dragoste. Aveţi dreptul să vorbiţi numai despre lucruri reci şi impersonale.

Aici Schweiz se cutremură.

— Iertare, Excelenţă, dar cineva consideră acest mod de viaţă mult prea aspru. Căutările sale s-au îndreptat întotdeauna către căldura sufletească, dragoste şi legături umane, spre bucuria de a împărtăşi, de a te deschide, ori lumea aceasta pare să proslăvească tocmai opusul acestor sentimente.

— Ai avut noroc până acum, l-am întrebat, în căutarea căldurii dragostei şi înţelegerii umane?

Pământeanul ridică din umeri:

— Nu întotdeauna a fost un drum lesnicios.

— Pentru noi nu există singurătate, fiindcă există fraţii şi surorile juraţi. Cu Halum, cu Noim sau cu alţii asemenea lor, ce nevoie mai ai de o întreagă lume de străini?

— Şi ce se întâmplă când fraţii juraţi nu se găsesc în preajma ta? Dacă cineva rătăceşte departe de ei, să zicem, în zăpezile din Glin?

— Atunci acel cineva suferă, iar spiritul său se întăreşte. Dar aceasta este o situaţie excepţională, Schweiz, se prea poate ca sistemul nostru să ne constrângă la izolare, totuşi el ne garantează iubirea.

— Nu însă iubirea unui soţ pentru soţia sa. Nu iubirea

tatălui pentru fiu.

— Poate că nu.

— Până şi dragostea unui frate jurat este restrânsă, limitată. Tu însuţi ai recunoscut că simţi o atracţie pentru Halum, care nu poate fi…

Replica mea i-a retezat scurt vorba:

— Discută despre altceva!

Obrajii mi-au devenit purpurii şi pielea mi s-a încins dintr-odată.

Schweiz încuviinţă din cap cu un zâmbet abia reţinut:

— Iertare, Excelenţă. Conversaţia noastră devenise puţin cam aprinsă. Cineva şi-a pierdut controlul, dar n-a avut intenţia de a jigni.

— Prea bine.

— Discuţia devenise mult prea personală. Cineva se simte vinovat.

— N-ai avut intenţia de a răni pe cineva, am spus, simţindu-mă vinovat de izbucnirea mea, conştient că-mi atinsese un punct sensibil şi că reacţia mea fusese exacerbată de muşcătura adevărului.

Am turnat vin în pahare. O vreme am băut amândoi în tăcere.

Apoi Schweiz rosti:

— Este permis cuiva să facă o propunere, Excelenţă? Poate cineva să te invite să participi la un experiment care s-ar putea dovedi interesant şi valoros pentru tine?

— Dă-i drumul! am zis, încruntat şi fără să mă simt cu totul în apele mele.

— După cum ştiţi, începu pământeanul, există cineva care s-a simţit multă vreme singur în univers şi a căutat fără succes să înţeleagă relaţia dintre univers şi fiinţa sa. Pentru voi, soluţia se numeşte credinţa religioasă, însă cineva n-a reuşit să descopere această cale a credinţei din cauza nefericitei sale atracţii către raţionalism. Cuiva nu-i va fi posibil să descopere numai pe calea cuvintelor sentimentul apartenenţei, sau doar pe calea rugăciunii şi a ritualului. Acest lucru vă stă în putinţă vouă şi pentru aceasta sunteţi invidiaţi. Cineva se simte ca prins în cursă,

izolat, închis în turnul său de fildeş, condamnat la singurătate metafizică: un om singur cu sine însuşi, îngrădit. Cuiva nu-i este deloc plăcută această stare lipsită de divin şi nu doreşte s-o păstreze. Voi, cei de pe Borthan, sunteţi capabili să suportaţi genul acesta de izolare emoţională pe care v-o impuneţi tocmai pentru că vi se oferă consolarea prin religia voastră. Aveţi la dispoziţie decantori şi alte legături cu zeităţile pe care vi le conferă ritualul deşertării sufletului. Dar cel care vă vorbeşte în clipa de faţă nu se poate bucura de asemenea avantaje.

— Toate astea le-am mai discutat de nenumărate ori, am replicat. Spuneai ceva de o propunere, de un experiment.

— Răbdare, Excelenţă. Este nevoie ca să explice cineva chestiunea pe de-a-ntregul, pas cu pas.

Schweiz arboră cel mai fermecător zâmbet şi mă aţinti cu ochi în care luceau planuri vizionare. Mâinile lui vâsleau prin aer grăitor, ca şi când ar fi descris o dramă invizibilă, în vreme ce-mi spunea:

— Probabil că Luminăţia Voastră are ştiinţă că există anumite substanţe chimice – droguri, da chiar aşa le spunem – care permit cuiva să se deschidă spre infinit, sau, cel puţin, să trăiască iluzia unei astfel de deschideri, obţinând un moment scurt, dar ispititor de consonanţă cu tărâmurile mistice ale imaginarului. Drogurile acestea sunt cunoscute de mii de ani şi erau folosite încă de pe vremea când pământenii nu-şi părăsiseră planeta pentru a călători spre stele. Jucau un rol important în vechile ritualuri religioase. Alţii se foloseau de ele ca de un substitut al religiei, ca de un mijloc secundar de regăsire a credinţei. O poartă spre infinit pentru cei precum acesta, căruia orice altă cale îi este închisă.

— Asemenea droguri sunt interzise pe Velada Borthan, am zis.

— Fireşte, fireşte! Aici ele nu reprezintă decât o modalitate de a ocoli ritualul religios. De ce ar mai fi nevoie să-ţi pierzi timpul la un decantor dacă-ţi poţi extinde sufletul prin simpla înghiţire a unei pastile? Legea voastră se dovedeşte a fi foarte înţeleaptă în această privinţă.

Legământul nu ar putea rezista dacă aţi îngădui aici astfel de chimicale.

— Să revenim la propunerea ta, Schweiz, am rostit.

— Mai întâi, cineva trebuie să vă mărturisească folosirea acestor droguri, pe care nu le-a găsit întru totul mulţumitoare. Este adevărat că ele îţi deschid infinitul. Este adevărat că îţi creează comuniunea cu divinitatea. Dar acest lucru se petrece numai într-un interval foarte scurt, care durează cel mult câteva ore. Iar după aceea, cineva se simte la fel de singur ca şi înainte. Este doar iluzia că-ţi deschizi sufletul, nu o adevărată deschidere, în vreme ce această planetă produce drogul care conferă deschiderea reală.

— Ce spui?

— În Sumara Borthan, continuă Schweiz, trăiesc cei care au fugit de autoritatea Legământului. Cuiva i s-a spus că ei sunt sălbatici, că umblă goi şi se hrănesc cu rădăcini şi seminţe de plante. Învelişul de civilizaţie a pierit de pe ei şi s-au întors la barbarism. Aşa a aflat cineva de la un călător care a vizitat nu demult acel continent. A mai auzit că în Sumara Borthan se foloseşte un drog făcut dintr-o rădăcină ce are puterea de a deschide o minte către alta, astfel încât fiecare îi poate citi celuilalt cele mai ascunse gânduri. Aşa ceva însă este întocmai opusul doctrinei Legământului. Oamenii aceia se cunosc între ei în cele mai mici amănunte datorită acestui drog pe care îl consumă.

— Cuiva i-au ajuns la ureche poveştile despre sălbăticia acelor fiinţe, am spus.

Schweiz îşi apropie faţa de a mea:

— Cineva mărturiseşte că este foarte tentat de acest drog din Sumara. Cineva îşi pune toate speranţele că, dacă va reuşi să pătrundă în mintea altcuiva, va descoperi acea comuniune a sufletului pe care o caută de atâta amar de vreme. Ar putea fi puntea spre infinitul care-l caută, către transformarea lui spirituală. Ce zici? În căutarea revelaţiei, cineva a încercat multe substanţe. De ce n-ar încerca-o şi pe aceasta?

— Dacă există cu adevărat.

— Există, Înălţimea Voastră. Călătorul care s-a întors din Sumara Borthan a adus cu el o anumită cantitate din acel drog şi i-a vândut puţin şi curiosului pământean.

Spunând acestea, scoase la iveală dintr-un buzunar un plic mic şi strălucitor pe care mi-l întinse. Conţinea puţin praf alb, care ar fi putut foarte bine să fie zahăr.

— Iată-l! îmi zise pământeanul.

Mă holbam la acel plic de parcă îmi pusese sub ochi un flacon cu otravă.

— Care e propunerea? l-am somat din nou. Care este experimentul tău, Schweiz?

— Să luăm împreună drogul venit de pe Sumara, răspunse.

Aş fi putut să-l plesnesc peste mâna în care ţinea drogul şi să ordon să fie arestat. I-aş fi putut porunci să plece din faţa mea şi să nu mai revină niciodată. Aş fi putut, cel puţin, să strig că era imposibil să ating vreodată acea substanţă. Dar n-am făcut nimic din toate acestea. În schimb, am ales atitudinea indiferentă a intelectualului, arătând o curiozitate de convenienţă. Am rămas calm şi am continuat să conversez cu el în şarade; astfel, l-am încurajat să mă tragă şi mai adânc în nisipurile mişcătoare.

I-am răspuns:

— Crezi că cineva este atât de nerăbdător să încalce Legământul?

— Cineva crede că eşti un om cu o voinţă puternică şi o minte cercetătoare care nu va rata această ocazie de a-şi spori cunoştinţele.

— În mod ilegal?

— Toate revelaţiile adevărate sunt mai întâi ilegale, în contextul în care se produc. La fel s-a întâmplat şi cu religia Legământului; oare n-au fost strămoşii voştri siliţi să părăsească alte lumi din pricina credinţei lor?

— O atare analogie nu pare veridică. Aici nu e vorba de religie, ci de un drog periculos. Tu ceri cuiva să ignore educaţia de o viaţă şi să ţi se deschidă aşa cum n-a făcut-o niciodată, nici măcar faţă de un frate jurat sau faţă de un decantor.

— Da.

— Şi îţi închipui că cineva şi-ar putea dori o astfel de experienţă?

— Cineva îşi închipuie că ai putea să ieşi purificat şi transformat din această experienţă, dacă, bineînţeles, vei ajunge să ţi-o asumi.

— Se prea poate ca acel cineva să rămână marcat pentru totdeauna.

— Îndoielnic… Cunoaşterea nu vătămează niciodată sufletul. Nu face decât să cureţe ceea ce-l îngrădeşte şi

sugrumă.

— Cât de şiret eşti, Schweiz! Ia aminte, totuşi! Cum crezi tu că ar putea cineva să-şi împărtăşească cele mai ascunse secrete către un străin, un locuitor al altei lumi?

— Dar de ce nu? E mai bine să o faci faţă de un străin decât faţă de un prieten. Preferabil să fie pământean, decât un compatriot. Astfel, nici nu ar exista motive de teamă: pământeanul nu va încerca niciodată să te judece cu măsura unui locuitor de pe Borthan. Nu ai avea de înfruntat niciun fel de critici, sau gesturi reprobatoare la adresa gândurilor pe care le nutreşti. Oricum, pământeanul va părăsi peste un an-doi această planetă îmbarcându-se într-o călătorie de sute de ani-lumină şi atunci ce importanţă va mai avea faptul că mintea ta şi a lui au fost, cândva, una singură?

— De ce eşti aşa de nerăbdător să realizezi această comuniune?

— Se împlinesc opt perioade lunare de când drogul se află în buzunarul cuiva, şi în tot acest timp el a căutat cu disperare pe omul cu care să împărtăşească această experienţă. La un moment dat, părea că toată căutarea va fi în van. Apoi te-a întâlnit şi a citit întreg potenţialul pe care îl ascunzi – puterea ta, revolta care mocneşte în tine…

— Cuiva i se pare că nu există niciun fel de revoltă, Schweiz. Cineva îşi acceptă în întregime lumea din care face parte.

— Este permis cuiva să aducă în discuţie problema delicată a atitudini tale faţă de sora ta jurată? Acesta pare un simptom de nemulţumire profundă faţă de restricţiile impuse de societatea voastră.

— Poate că da, poate că nu.

— Nu vei putea să ştii cu siguranţă decât după ce vei fi experimentat drogul din Sumara. Vei avea atunci mai puţine semne de întrebare şi mai multe certitudini…

— Cum poţi spune aşa ceva, dacă tu însuţi nu ai testat acest drog?

— Aşa i se pare cuiva.

— E imposibil, am spus.

— Nu e decât un experiment. O înţelegere secretă. Nu va şti nimeni, niciodată.

— Imposibil.

— Să fie din cauză că te temi să-ţi împărtăşeşti sufletul altcuiva?

— Unii au fost crescuţi în credinţa că o asemenea împărtăşire este impură.

— Învăţăturile pot greşi, replică pământeanul. N-ai simţit niciodată tentaţia, ispita? Nu ţi s-a întâmplat niciodată să simţi un asemenea fior de extaz în timpul unei confesiuni încât să-ţi doreşti aceeaşi experienţă şi cu o persoană iubită?

Îmi atinsese din nou un punct vulnerabil.

— Uneori cineva a avut, într-adevăr, aceste sentimente, am recunoscut. Stând în faţa unui decantor pocit, mi-aş fi dorit ca în locul lui să fie Noim, sau Halum şi aş fi vrut ca procesul confesării să se producă în ambele sensuri…

— Asta înseamnă că-ţi doreşti deja acest drog, fără să-ţi dai seama!

— Nu! Nu!

— Poate că te stânjeneşte ideea de a te deschide în faţa unui străin, şi nu conceptul de a te confesa, sugeră Schweiz. Poate că ai prefera să iei drogul împreună cu altcineva decât pământeanul… Cu fratele tău jurat, poate? Sau cu sora ta jurată?

Un timp am cântărit această posibilitate. Eu şi Noim, aşezaţi unul lângă celălalt, cu Noim care era un al doilea eu pentru mine şi căruia i-aş fi putut pătrunde în zone ale minţii care nu-mi fuseseră niciodată până atunci deschise, iar el, la rândul lui, putea cutreiera în voie gândurile mele. Sau cu Halum… oh!… cu Halum…

Ah, Schweiz, ispititorule!

După ce îmi lăsă un scurt răgaz de gândire, pământeanul grăi din nou:

— Te atrage ideea? Atunci, poftim! Cineva renunţă la experienţa cu drogul. Ia-l, foloseşte-l, împărtăşeşte această experienţă cu o fiinţă pe care o iubeşti.

Îmi apăsă plicul în palmă. Atingerea mă înspăimântă. I-

am dat drumul pe masă de parcă m-ar fi ars.

— Dar acest lucru îţi va răpi ţie mult sperata împlinire prin credinţă, am reuşit să îngaim.

— Nu contează. Cineva poate să mai facă rost de drog. Cineva va găsi, poate, un alt partener pentru experiment. Între timp însă Înălţimea Voastră va fi cunoscut extazul. Chiar şi un pământean poate fi altruist. Ia-l, Înălţimea Ta! Hai, ia-l!

L-am privit cu ochi întunecaţi:

— Nu cumva, Schweiz, te-ai prefăcut doar că ai vrea să înghiţi drogul? Nu cumva urmăreai să găseşti un voluntar gata să-l experimenteze pe pielea lui, astfel încât să fii sigur că drogul nu prezintă riscuri pentru propria-ţi persoană?

— Ai înţeles greşit, Excelenţă.

— Poate că nu. Poate că, de fapt, aici voiai să ajungi încă de la bun început.

În acea clipă mă zăream pe mine însumi administrându-i drogul lui Noim şi apoi, în vreme ce mă pregăteam să-mi iau porţia, Noim cădea, zvârcolindu-se în chinuri groaznice sub ochii mei.

Am împins plicul înapoi către Schweiz.

— Nu. Oferta este refuzată. Generozitatea îţi este apreciată, dar cineva nu vrea să experimenteze pe o fiinţă iubită.

Faţa pământeanului se făcu roşie.

— Insinuarea nu are nicio bază reală, Înălţimea Voastră. Oferta de a renunţa la partea de drog ce revenea cuiva era făcută cu bună-credinţă şi-i răsturna cuiva multe planuri. Dar de vreme ce o respingi, să ne întoarcem la prima propunere. Să testăm noi doi drogul, în taină, pentru a-i experimenta posibilităţile. Hai să descoperim împreună care-i pot fi puterile şi ce uşi este în stare să deschidă pentru noi. Cineva este convins că din această aventură am avea multe de câştigat amândoi.

— Se vede clar ce ai avea tu de câştigat, am replicat. Dar care este motivul care m-ar împinge pe mine să…

— Să iei drogul? chicoti Schweiz, apoi mă prinse definitiv în cârlig. Înălţimea Ta, consimţind la acest experiment, te

vei convinge că drogul nu este periculos, vei descoperi dozajul cel mai potrivit şi vei pierde teama de a-ţi deschide sufletul şi mintea. Apoi, mai târziu, după ce o să mai obţii o altă cantitate de drog, vei fi pregătit să-l foloseşti pentru un scop de la care acum te reţin temerile. Vei putea să împarţi drogul cu unica persoană pe care o iubeşti cu adevărat. Îl vei putea folosi ca să-ţi deschizi mintea şi inima către sora ta jurată, Halum, şi pentru ca ea să se deschidă către tine.

32

Există o poveste care li se spune copiilor la vârsta la care abia deprind dogma Legământului, o poveste despre vremurile când zeii încă mai umblau pe pământ sub înfăţişări umane şi primul om încă nu pusese piciorul pe Borthan. Zeii din acele timpuri nu-şi cunoşteau natura divină, fiindcă printre ei nu se afla niciun singur muritor cu care să se poată compara, astfel încât îşi duceau viaţa ca fiinţe inocente, inconştiente de puterile pe care le aveau, trăind simplu. Ei sălăşluiau în Manneran (de aici şi pretenţiile acestei regiuni la statutul de tărâm sfânt, din cauza legendei care spune că acolo a fost cândva casa zeilor) şi se hrăneau cu fructe şi cu frunze, şi nu purtau veşminte decât în timpul iernilor blânde, când aruncau peste umeri fâşii de blană de pe spinările animalelor. Nimic din înfăţişarea lor nu părea zeiesc.

Într-o bună zi, doi dintre aceşti zei s-au hotărât să plece în călătorie, ca să vadă lumea. Ideea îi venise mai întâi zeului al cărui nume secret este Kinnall, şi care acum este zeul ocrotitor al călătoriilor. (Adică cel al cărui nume îl port şi eu.) Zeul Kinnall o invită pe zeiţa Thirga să i se alăture, iar această zeiţă este astăzi protectoarea celor ce se iubesc. Thirga era cuprinsă de acelaşi neastâmpăr ca şi Kinnall, aşa că duşi au fost.

Din Manneran, au pornit spre vest, de-a lungul coastei sudice, până când au ajuns pe ţărmul golfului Sumar. Apoi s-au îndreptat înspre nord şi au traversat trecătoarea Stroin, exact în locul în care se sfârşesc munţii Huishtor. Au pătruns în Şesurile Umede, pe care nu le-au găsit pe placul lor şi, în cele din urmă, s-au aventurat până în Şesurile Îngheţate, unde au fost cât pe ce să se prăpădească de frig.

Aşadar, au pornit din nou spre sud şi de această dată s-au trezit faţă în faţă cu versanţii continentali ai munţilor Threishtor. Nu părea să existe niciun loc prin care ei doi să poată traversa culmile semeţe. Au urmat conturul dealurilor aflate la poalele munţilor, ţinând-o către sud, însă nu au

reuşit să iasă din Şesurile Pârjolite, şi au avut de suferit acolo, până când au descoperit Poarta Threish şi s-au strecurat prin acea trecătoare îngrozitoare până în provincia rece şi ceţoasă Threish.

În prima lor zi în Threish, cei doi zei au găsit un pârâu ce izvora dintr-un deal. Deschizătura din coasta dealului, de unde ieşea izvorul, avea nouă laturi, iar stânca aflată de jur-împrejurul deschizăturii era într-atât de strălucitoare, încât îţi lua ochii. Sclipea, iriza şi lucea în lumină, modificându-şi mereu culoarea, clipind intermitent şi modificându-se din verde în roşu, apoi în violet, ivoriu şi turcoaz şi multe alte culori. Iar apa care curgea peste piatră avea şi ea aceleaşi culori schimbătoare, conţinând într-însa toate nuanţele ce se văzuseră vreodată pe lume. Pârâiaşul curgea astfel pe o distanţă mică, pentru ca mai jos să se piardă în şuvoaiele unei viituri cu mult mai mari unde culorile dispăreau ca şi când n-ar fi fost.

Atunci Kinnall grăi:

— Am rătăcit vreme îndelungată prin Şesurile Pârjolite şi ni-s gâtlejurile arse de sete. Nu vrei să bem?

— Da, hai să bem, i-a răspuns Thirga şi a îngenuncheat lângă deschizătura din coasta dealului.

Făcându-şi palmele căuş, ea le-a umplut cu apa strălucitoare şi a sorbit-o, iar Kinnall a băut la rândul lui, şi apa aceea era atât de dulce încât amândoi şi-au îngropat feţele în şuvoi şi au băut cât au putut de mult.

După ce au făcut acest lucru, trupurile şi minţile le-au fost încercate de senzaţii stranii. Kinnall a privit-o pe Thirga şi şi-a dat seama că-i poate citi în suflet, iar acolo vede gânduri de dragoste pentru el. La rândul ei, Thirga s-a uitat spre zeu şi i-a citit şi ea gândurile.

— Acum suntem altfel, a spus Kinnall şi nici măcar nu i-au trebuit cuvinte pentru a-şi împărtăşi gândul, căci zeiţa îl înţelegea de-ndată ce ideile lui începeau să se înfiripe.

Atunci ea a răspuns:

— Nu, nu suntem altfel, ci suntem doar în stare să pricepem rostul darurilor cu care am fost înzestraţi dintotdeauna.

Acest lucru era adevărat. Pentru că multe le erau darurile şi niciodată până atunci nu le folosiseră. Se puteau ridica în aer şi zbura asemenea păsărilor. Îşi puteau schimba forma trupurilor, puteau traversa Şesurile Pârjolite sau pe cele Îngheţate fără să simtă vreo neplăcere. Puteau trăi fără să se hrănească. Puteau opri îmbătrânirea trupurilor şi puteau fi oricât de tineri doreau. Puteau să vorbească fără să rostească cuvinte. Toate acestea le putuseră face şi mai înainte să sosească la izvor, numai că nu ştiuseră cum, iar acum erau capabili să se folosească de toate înzestrările cu care se născuseră. Sorbind din apa izvorului strălucitor, ei învăţaseră să fie zei.

Chiar şi aşa, încă nu ştiau că sunt zei.

După o vreme îşi amintiră şi de ceilalţi, care trăiau în Manneran, şi zburară la ei ca să le spună despre izvor. Călătoria înapoi nu le luă decât o clipită. Toţi prietenii se înghesuiau împrejurul lor, în vreme ce Kinnall şi Thirga le vorbeau despre minunea izvorului şi le demonstrau noile puteri pe care le dobândiseră. Când terminară de povestit, toţi cei din Manneran hotărâră că trebuie să meargă la izvor şi se înşiruiră într-o procesiune lungă, care străbătu trecătoarea Stroin şi Şesurile Umede, urcând apoi crestele munţilor Threishtor la pasul Threish. Kinnall şi Thirga zburau deasupra lor, arătându-le drumul. În cele din urmă, ajunseră cu toţii la izvor şi băură, pentru ca apoi, unul câte unul, să se transforme în zei. După aceasta, s-au împrăştiat, unii s-au întors în Manneran, alţii au mers în Salla, sau către Sumara Borthan ori chiar continentele îndepărtate Umbis, Dabis şi Tibis. Acum, când toţi erau zei, viteza cu care călătoreau nu avea limite, iar ei îşi doreau să viziteze acele locuri stranii. Însă Kinnall şi Thirga se stabiliră în apropierea izvorului, în estul provinciei Threish şi se mulţumiră să-şi exploreze sufletele.

Mulţi ani trecură până când, într-o zi, nava spaţială a străbunilor noştri asoliză în Threish, lângă ţărmul vestic. Oamenii ajunseseră în sfârşit pe Borthan. Ridicară un orăşel şi porniră să caute de mâncare. Un bărbat, pe nume Digant, care făcea parte dintre ei, se aventură ceva mai adânc în

pădure, încercând să găsească animale cu carne comestibilă şi astfel se rătăci. Merse în neştire până când descoperi locul unde trăiau Kinnall şi Thirga. Nu mai văzuse în viaţa lui creaturi care să le semene celor doi şi nici ei nu mai văzuseră vreo fiinţă ca el.

— Ce fel de făpturi sunteţi voi? întrebă omul.

Kinnall îi răspunse:

— Cândva eram fiinţe obişnuite, dar acum e cu mult mai bine, pentru că nu îmbătrânim, putem să zburăm mai iute decât orice pasăre şi sufletele noastre sunt deschise. Putem lua orice formă dorim.

— Ah, păi atunci înseamnă că sunteţi zei! strigă Digant.

— Zei? Ce este acela un zeu?

Atunci Digant le-a explicat că el era om şi nu avea puteri care să se compare cu ale lor, pentru că oamenii sunt nevoiţi să se folosească de cuvinte ca să comunice şi nu pot să zboare, ori să-şi schimbe forma. În plus, ei îmbătrânesc cu fiecare călătorie pe care lumea o face în jurul soarelui, până când, într-o zi, vine clipa morţii. Kinnall şi Thirga l-au ascultat cu atenţie, comparându-se cu Digant şi când acesta termină de vorbit, cei doi ştiau deja că li se spusese adevărul: el era om, iar ei erau zei.

— Cândva, noi înşine am fost asemenea oamenilor, recunoscu Thirga. Ne era foame, îmbătrâneam, nu comunicam decât prin cuvinte şi dacă voiam să ne deplasăm dintr-un loc într-altul eram nevoiţi să ne mişcăm picioarele. Trăiam precum oamenii în ignoranţă, pentru că nu ne cunoşteam puterile. Dar pe urmă lucrurile s-au schimbat.

— Şi ce anume le-a schimbat? întrebă Digant.

— Păi, răspunse Kinnall cu toată inocenţa, am băut din acel izvor strălucitor, şi apa lui ne-a deschis ochii asupra puterilor noastre şi ne-a făcut să devenim zei. Asta a fost tot.

Atunci, sufletul lui Digant tresări de încântare, pentru că îşi spuse că putea să bea şi el din acel izvor şi să devină zeu alături de cei doi. După aceea, urma să păstreze secretul izvorului numai pentru sine, întorcându-se printre

coloniştii de pe coastă, care aveau să-l slăvească şi să i se supună, pentru ca să nu-i distrugă. Totuşi Digant nu îndrăzni să-i roage pe Kinnall şi Thirga să-l lase să bea din izvor, pentru că se temea că aceştia îl vor refuza, geloşi pe un al treilea zeu. Aşadar, urzi un plan care să-i îndepărteze pe cei doi de izvorul fermecat.

— E adevărat, îi întrebă el, că puteţi să călătoriţi atât de iute încât să vizitaţi într-o singură zi toate colţurile acestei lumi?

Kinnall îl asigură că era adevărat.

— Pare totuşi greu de crezut, spuse Digant.

— Îţi vom da o dovadă, spuse Thirga şi-l prinse de mână pe Kinnall, după care cei doi îşi luară zborul. Urcară până pe cele mai înalte creste ale munţilor Threishtor şi adunară acolo flori-de-gheaţă. Coborâră apoi în Şesurile Pârjolite şi luară în căuşul palmelor pământ roşu. În Şesurile Umede culeseră ierburi. Din Golful Sumar, luară o băutură care ţâşnea dintr-un copac-de-carne. Pe ţărmurile Golfului Polar, desprinseră o bucată de gheaţă din calota veşnică. Apoi trecură repede dincolo de acoperişul lumii, în îngheţatul Tibis şi-şi începură călătoria prin continentele îndepărtate, astfel încât să-i poată aduce neîncrezătorului Digant câte ceva din fiecare colţ al lumii.

Din clipa în care Kinnall şi Thirga plecară, Digant se repezi la izvorul miraculos. Ajuns acolo, şovăi puţin, de teamă ca zeii să nu se întoarcă pe neaşteptate şi să-l răpună pentru îndrăzneala lui. Dar ei nu-şi făcură apariţia şi atunci Digant îşi cufundă faţa în şuvoiul de apă şi bău din răsputeri, gândindu-se: „Acum voi fi şi eu un zeu”. Îşi umplu pântecul cu apa strălucitoare şi se clătină, ameţit, până când căzu la pământ…

„Oare aceasta să fie starea divină?” se întrebă el.

Încercă să zboare, dar îi fu cu neputinţă. Se strădui să-şi schimbe forma, însă nu reuşi. Dădu greş în toate aceste încercări pentru că fusese de la bun început om şi nu zeu, ori izvorul nu-l putea preschimba pe om în zeu, ci putea doar să ajute un zeu să-şi vadă puterile adevărate.

Izvorul îi dădu totuşi lui Digant un dar aparte, îi dădu

puterea de a pătrunde în minţile celorlalţi oameni care se stabiliseră în Threish. Aşa cum zăcea el, întins pe pământ, năucit de dezamăgire, auzi mai întâi un murmur slab, undeva, în mijlocul minţii, pe care urmărindu-l cu atenţie, îşi dădu seama că provenea dinspre gândurile prietenilor lui. Găsi în cele din urmă şi o cale de a amplifica sunetul, astfel încât să poată percepe totul cu claritate: da, iată, aceasta era mintea soţiei lui, iar aceasta a surorii lui, şi o a treia a soţului acestei surori, astfel încât Digant putea acum să citească în minţile oricăruia dintre ei, ba chiar şi în ale altora, distingând până şi cele mai ascunse gânduri.

„Aceasta trebuie să fie starea divină”, îşi spuse el. Apoi sondă în profunzime minţile, răscolindu-le toate secretele. Treptat, îşi sporea puterea de percepţie, până când simultan toate minţile oamenilor au fost conectate cu creierul său. Din minţile lor, Digant se hrăni cu toate intimităţile, până când, îmbătat de noua lui putere, împăunându-se cu mândria divinităţii, trimise un mesaj către toate raţiunile acelea:

„ASCULTAŢI VOCEA LUI DIGANT! DIGANT ESTE ZEUL PE CARE TREBUIE SĂ-L PREASLĂVIŢI!!”

În clipa când această voce înspăimântătoare explodă în minţile lor, mulţi dintre coloniştii din Threish căzură la pământ ucişi de şoc, sau înnebuniseră, iar alţii începuseră să alerge în toate părţile îngroziţi, strigând:

— Digant ne-a invadat minţile! Digant ne stăpâneşte minţile!

Iar valurile de durere şi groază pe care le emanau erau atât de intense, încât însuşi Digant avu enorm de suferit. Fu lovit de paralizie, totuşi mintea lui continua să emită: „ASCULTAŢI VOCEA LUI DIGANT! DIGANT ESTE ZEUL PE CARE TREBUIE SĂ-L PREASLĂVIŢI!!”.

Ori de câte ori răsuna acest urlet înfricoşător, mureau alţi colonişti şi tot mai mulţi îşi pierdeau minţile, în vreme ce Digant, răspunzând tumulturilor mintale pe care le stârnise, se zvârcolea şi tremura cuprins de agonie, cu totul incapabil să mai controleze puterile creierului său.

Când se întâmplau acestea, Kinnall şi Thirga se găseau în

Dabis, culegând dintr-o mlaştină un vierme cu trei capete pe care voiau să i-l arate lui Digant. Strigătele emise de mintea pământeanului se răspândiră în jurul lumii, ajungând până în Dabis. La auzul lor, Kinnall şi Thirga abandonară totul şi se întoarseră în grabă în Threish.

Îl găsiră pe Digant aproape mort, cu creierul ars în întregime, iar pe coloniştii din Treish fie morţi, fie nebuni. Într-o clipă, îşi dădură seama cum se întâmplase nenorocirea. Puseră capăt pe dată vieţii lui Digant, ca să se facă linişte în Threish. Apoi se pogorâră printre victimele pretinsului zeu şi înviară morţii şi-i vindecară pe bolnavi. În cele din urmă, avură grijă să pecetluiască izvorul, pentru că le era clar că din el nu trebuia să guste niciun om, ci numai zeii. Oamenii din Threish căzură în genunchi în faţa celor doi şi întrebară plini de veneraţie:

— Cine sunteţi voi?

Iar Kinnall şi Thirga le răspunseră:

— Noi suntem zei, iar voi nu sunteţi decât oameni.

Şi atunci a început sfârşitul inocenţei zeilor. De-atunci încoace le-a fost interzis oamenilor să încerce să afle modalităţi prin care o minte să se adreseze alteia, şi asta din cauza nenorocirilor provocate de Digant. În Legământ s-a scris că omul trebuie să-şi ferească sufletul de sufletul celorlalţi, pentru că numai zeii pot să amestece sufletele fără să le distrugă, iar noi nu suntem zei.

33

Bineînţeles că am găsit multe motive care să amâne momentul când voi purcede la experimentul cu drogul din Sumara. Mai întâi, Înaltul Judecător a plecat într-o călătorie de vânătoare şi i-am spus lui Schweiz că dublarea sarcinilor mele pe durata absenţei lui Kalimol mă punea în imposibilitatea de a testa drogul. După întoarcerea lui Kalimol, Halum se îmbolnăvi. Îngrijorarea mea în legătură cu sănătatea ei a fost următoarea scuză. Halum se însănătoşi, dar apoi Noim ne invită pe Loimel şi pe mine să petrecem o vacanţă la reşedinţa lui din sudul Sallei. Când ne-am întors, a izbucnit războiul între Salla şi Glin, aducând complicate probleme comerciale la Tribunalul Portului.

Săptămânile se scurgeau una după alta, Schweiz deveni nerăbdător. Aveam de gând să iau drogul până la urmă? Nu i-am putut răspunde. Nu ştiam ce voiam să fac cu adevărat. Mă temeam. Simţeam însă permanent cum mă mistuie ispita pe care Schweiz o sădise în inima mea. Să pot pătrunde, asemenea unui zeu, în mintea lui Halum…

M-am dus la Capela de Piatră, am aşteptat până când Jidd m-a zărit şi mi-am descărcat tot ce aveam pe suflet. Nu i-am spus însă nimic despre Schweiz şi drogul său, temându-mă să dau în vileag faptul că-mi petreceam timpul cu astfel de jocuri periculoase. Aşadar, confesiunea fu un eşec, de vreme ce nu-mi deschisesem cu totul sufletul faţă de decantor. Când am părăsit Capela de Piatră mă simţeam încordat, nemulţumit şi angoasat. Îmi dădeam seama că trebuia neapărat să-i cedez lui Schweiz, că oferta lui reprezenta o încercare pe care trebuia să o cunosc, căci nu mai aveam scăpare din calea ei. Mă ghicise perfect. Sub pojghiţa de pioşenie, nu eram decât un potenţial trădător al preceptelor Legământului. M-am dus eu însumi la pământean.

— Astăzi, i-am spus. Acum!

Aveam nevoie de singurătate şi izolare. Tribunalul Portului are propria sa casă de vacanţă în regiunea deluroasă ce se întinde la două ore de mers în nord-vestul Manneranului. Aici sunt aduşi demnitarii care ne vizitează pentru a fi distraţi, şi tot aici se negociază tratatele de comerţ. Ştiam că în acel moment nu era folosită, aşa că mi-am rezervat-o pentru un sejur de trei zile. La amiază, l-am luat pe Schweiz într-o maşină de serviciu şi am ieşit iute din oraş. Cabana era deservită de trei servitori: un bucătar, o cameristă şi un grădinar. I-am avertizat că urma să avem discuţii extrem de delicate şi că nu trebuiau să ne întrerupă sau distragă sub niciun motiv. Apoi Schweiz şi cu mine ne-am încuiat în apartamentul oficial.

— Ar fi mai bine, sugeră el, să nu mâncăm nimic în seara aceasta. De asemenea, se recomandă ca trupul să fie cât se poate de curat.

Cabana era înzestrată cu o excelentă baie de aburi. Ne-am frecat îndelung, iar la ieşire ne-am înveşmântat în halate din mătase, uşoare şi plăcute. Ochii lui Schweiz căpătaseră deja acea strălucire de sticlă specifică momentelor sale de emoţie. Eu mă simţeam stingherit şi încolţit de teamă şi începusem să-mi închipui că aş putea suferi o vătămare teribilă de pe urma acelei seri. În acele clipe, mă consideram un pacient care trebuie să se suie pe masa de operaţie pentru o intervenţie, în urma căreia şansele de însănătoşire sunt minime. Starea mea de spirit era una de resemnare posomorâtă, îmi doream experienţa, venisem la cabană ca să o înfăptuiesc, eram nerăbdător să termin cât mai repede cu ea.

— Ultima şansă, rânji Schweiz. Mai poţi încă să te retragi.

— Nu.

— Înţelegi totuşi că există şi riscuri? Amândoi suntem la fel de neexperimentaţi. Sunt unele pericole.

— Am înţeles, i-am retezat-o.

— De asemenea, se înţelege de la sine că participi la

acest experiment în mod voluntar şi fără nicio presiune din afară.

— Ce-i cu amânarea asta, Schweiz? i-am spus. Scoate la iveală substanţa!

— Cineva voia doar să se asigure că Înălţimea Voastră este pregătită să facă faţă oricăror consecinţe.

I-am replicat cu un sarcasm cât mai pronunţat:

— Atunci, poate că e nevoie să semnăm un contract, aşa cum se obişnuieşte, ca să te absolv de orice vină în caz că mai târziu cineva s-ar gândi să te dea în judecată pentru prejudicii aduse persoanei sale…

— Dacă aşa doreşte Înălţimea Voastră… Cuiva nu i se pare necesară o astfel de măsură.

— Cineva nu vorbea cu toată seriozitatea, am explicat, ci încerca doar să fie ironic. Oare şi tu eşti puţin emoţionat, Schweiz? Ai şi tu dubiile tale?

— Facem un pas îndrăzneţ.

— Atunci, haide să-l facem până când nu-i trece timpul. Adu praful, Schweiz! Scoate-l la iveală!

— Da, spuse el, privindu-mă îndelung şi pocnindu-şi palmele cu o bucurie copilărească.

Slobozi un hohot de râs triumfător. Acum vedeam cum mă manipulase. Ajunsesem să-l implor să-mi dea drogul! Ah, diavolul, diavolul!

Din geanta sa de voiaj, scoase pachetul cu pudră albă. Îmi spuse să aduc vin, şi am comandat două butelci cu vin auriu de Manneran, frapate. Apoi Schweiz goli jumătate din conţinutul pachetului în vinul meu şi jumătate în al său. Praful se dizolvă aproape instantaneu; preţ de o clipă lăsă în urmă un norişor cenuşiu, apoi dispăru şi acela. Ne-am luat paharele. Îmi amintesc că am aruncat o privire peste masă, înspre Schweiz, zâmbindu-i scurt. Mai târziu, mi l-a descris drept surâsul palid şi dureros al unei virgine timide, înainte de a-şi desface picioarele.

— Trebuie băut tot, dintr-o sorbire! zise Schweiz şi înghiţi tot vinul lui.

Am dat paharul peste cap, după care m-am aşezat, aşteptând lovitura imediată a drogului. Simţeam o

ameţeală uşoară, dar nu era decât vinul care îşi croia drum prin stomacul meu gol.

— Cât timp trece până îşi face efectul? am întrebat.

Schweiz ridică din umeri:

— Mai durează…

Am aşteptat amândoi în tăcere. Am început să-mi testez reacţiile, forţându-mi mintea să se avânte spre a lui Schweiz. Nu se petrecu însă nimic. Sunetele încăperii se amplificară: scârţâitul podelelor, scârţâitul insectelor de cealaltă parte a geamurilor, zumzetul slab al luminii electrice.

— Poţi să-mi explici cum ar trebui să funcţioneze acest drog? am întrebat cu voce răguşită.

— Cineva nu poate repeta decât ceea ce i s-a spus. Şi anume: capacitatea de a ne lega două minţi între ele este porţelanul cu care ne naştem cu toţii, numai că trupurile noastre au produs între timp o substanţă chimică, o componentă a sângelui ce împiedică procesul firesc despre care vorbim. Foarte puţini oameni se nasc fără acest factor inhibitor şi ei au darul de a pătrunde în minţile altora, însă cei mai mulţi dintre noi rămân blocaţi în imposibilitatea de a comunica fără cuvinte. Sunt totuşi şi cazuri când, dintr-un motiv sau altul, producerea acestui hormon încetează de la sine şi atunci minţile ni se deschid dintr-odată. Când în organismul cuiva se petrece aşa ceva, cel mai adesea este confundat cu nebunia. Se spune că drogul neutralizează acel inhibitor natural pe care-l avem în sânge, sau cel puţin o face pentru o scurtă perioadă de timp, permiţându-ne să iniţiem contacte normale în absenţa substanţei inhibitive. Asta este ceea ce i s-a spus cuiva.

— Aşadar, am putea cu toţii să fim nişte super-oameni, dar glandele noastre ne creează un handicap?

— Poate că există motive biologice bine întemeiate pentru dezvoltarea unui asemenea sistem de protecţie împotriva propriilor capacităţi native, răspunse Schweiz, gesticulând grandios. Ce zici? Sau poate că nu-i aşa!

Izbucni în râs. Se înroşise teribil.

L-am întrebat dacă într-adevăr credea toată istoria asta

cu hormonul inhibitiv şi drogul anti-inhibitiv şi-mi răspunse că nu avea criteriile necesare unei judecăţi corecte.

— Simţi ceva? am mai întrebat.

— Doar vinul, răspunse pământeanul.

Aşteptarăm. Poate că nu se va întâmpla nimic, mă gândeam, şi eu voi fi graţiat.

Am continuat să aşteptăm. Într-un sfârşit, Schweiz îmi spuse:

— Pare că acum începe.

35

La început, am devenit extrem de conştient de funcţiile biologice ale propriului meu organism: bubuiturile inimii, vuietul sângelui lovindu-se de pereţii arterelor, mişcările unor fluide undeva, în adâncul urechilor, deplasarea unor corpusculi în câmpul meu ocular. Apoi mi s-a amplificat receptivitatea la stimulii exteriori: pale de aer îmi izbeau obrazul, o cută a halatului mi se lipise de coapsă, iar pe toată suprafaţa tălpii simţeam presiunea podelei. Am auzit un zgomot neobişnuit, ca acela al unui râu rostogolindu-se prin nişte chei îndepărtate. Am pierdut contactul cu realitatea imediată, pentru că, pe măsură ce percepţia mi se intensifica, spectrul senzaţiilor se îngusta, până când m-am trezit că nu pot distinge forma încăperii; nu mai zăream cu claritate nimic din jurul meu, cu excepţia lui Schweiz, aflat la capătul unui tunel îngust. Dincolo de acest tunel, vedeam doar o pâclă. Acum începusem să mă tem şi m-am străduit să-mi clătesc mintea, aşa cum încerci să faci după ce ai băut prea mult vin. Dar cu cât mă străduiam mai mult să revin la o percepţie normală, cu atât se accelera mai abitir ritmul schimbărilor.

Am trecut apoi într-o stare de beţie luminoasă, în care fâşii strălucitoare de lumină colorată îmi treceau prin faţă, şi am fost convins că băusem din izvorul lui Digant. Am simţit un vâjâit ca acela al vântului pe lângă urechi. Am distins un ţiuit ascuţit, de abia auzibil la început, dar care treptat a crescut în amploare până ce a căpătat materialitate şi a părut că umple încăperea fără însă a fi dureros. Scaunul de sub mine zvâcnea şi se zbătea cu un ritm constant care părea armonizat cu o pulsaţie lentă şi tainică a planetei înseşi.

După aceea, fără senzaţia certă de a fi trecut un prag, mi-am dat seama că de o bună bucată de vreme percepţiile mele erau duble: simţeam acum bătăile unei a doua inimi, zvâcnetul altui sânge în artere, un al doilea geamăt al intestinelor. Totuşi acestea nu constituiau o simplă

duplicare, fiindcă ritmurile pe care le percepeam difereau de ale mele, intrând într-o rezonanţă simfonică de mare complexitate cu propriile mele ritmuri organice. Se creau astfel combinaţii rezonante şi atât de alambicate încât simţeam cum fibrele minţii se topesc în încercarea de a le urmări. Am început să mă legăn în cadenţa acestor pulsaţii, să-mi lovesc palmele de coapse, să pocnesc din degete şi, privind în jos, de-a lungul tunelului, am văzut că şi Schweiz făcea la fel – se legăna, îşi lovea coapsele şi-şi pocnea degetele. Atunci mi-am dat seama cui aparţineau celelalte ritmuri interioare pe care le percepeam. Eram înlănţuiţi unul de celălalt.

Cu greu mai puteam deosebi bătăile inimilor noastre şi, uneori, când priveam peste masă la Schweiz, îmi zăream propria faţă, roşie şi deformată. Realitatea părea să se lichefieze cu totul, ca şi când zidurile se dărâmau, iar constrângerile dispăreau. Curând n-am mai putut să-mi păstrez percepţia sinelui, a lui Kinnall Darival ca entitate distinctă. Nu mai gândeam în termenii legaţi de „eu” şi „el”, ci foloseam „noi”. Nu-mi pierdusem doar identitatea, ci şi conceptul de sine.

Acest nivel s-a păstrat constant vreme îndelungată, până când am crezut că efectul drogului se destrăma. Culorile deveniră mai puţin strălucitoare ca înainte, percepeam încăperea mult mai convenţional şi puteam din nou să disting trupul şi mintea lui Schweiz ca fiind desprinse de ale mele. Totuşi, în loc să mă simt uşurat că trecuse ce era mai greu, mă încerca dezamăgirea faptului că nu atinsesem acea stare a contopirii conştiinţelor, pe care mi-o promisese Schweiz. Dar mă înşelam.

Într-adevăr, primul val sălbatic al drogului trecuse, însă noi abia acum intram în adevărata comuniune. Schweiz şi cu mine eram două entităţi distincte şi cu toate acestea, înlănţuite. Aceasta era adevărata dezgolire-de-sine. I-am văzut sufletul desfăşurat în faţa ochilor mei de parcă ar fi fost întins pe o masă. Mă puteam apropia cât doream, examinând tot ce se afla acolo, ridicând un tacâm, mutând o farfurie, cercetând un ornament cu toată atenţia de care

eram în stare.

Iată faţa mamei lui Schweiz. Iată un sân plin şi palid, vârstat de vene albăstrii şi purtând un sfârc enorm şi tare. Mai încolo se zăreau zburdălniciile copilăriei. Aici erau amintirile despre Terra. Prin ochii lui Schweiz am putut vedea cum arată mama tuturor lumilor de azi: încătuşată şi schilodită, desfigurată şi decolorată. Frumuseţea se mai iţea pe alocuri prin crusta de urâţenie. Acesta era locul naşterii lui, acest oraş devastat. Iată şi autostrăzile, vechi de zece de mii de ani, şi ruinele templurilor antice. Mugurul primei lui iubiri… Apoi dezamăgiri şi plecări. Trădările, aici. Dincoace, secretele împărtăşite. Maturizarea şi transformarea. Declinul şi disperarea. Călătoriile. Eşecurile. Aventurile amoroase. Confidenţele. Am văzut sorii a peste o sută de planete.

Astfel am străbătut, strat după strat, sufletul lui Schweiz, cercetând învelişurile nisipoase ale lăcomiei, stâncile înşelăciunii, pungile uleioase ale maliţiozităţii, mâlurile putrefacte ale oportunismului. Era pur şi simplu încarnarea eului: un om care trăise întotdeauna numai pentru binele său personal.

Cu toate acestea, întunericul din sufletul lui Schweiz nu m-a făcut să dau înapoi.

Am văzut dincolo de lucrurile acelea. Am zărit tânjirea, fiinţa însetată de divinitate, pe Schweiz, singur, pe o câmpie selenară, cu picioarele proptite pe o stâncă neagră sub un cer purpuriu, cu braţele ridicate, chinuindu-se să prindă ceva, fără să reuşească. Şiret şi oportunist, de acord, însă în acelaşi timp vulnerabil, pasional, cinstit, sub aparenţa de ticăloşie. Nu-l puteam judeca aspru. El devenise eu însumi. Eu eram el însuşi. Valurile celor două euri ne cuprinseseră pe amândoi. Dacă aş fi vrut să-l dărâm pe Schweiz, trebuia să-l dărâm în acelaşi timp şi pe Kinnall Darival. Sufletul îmi era inundat de căldură pentru pământean.

L-am simţit şi pe Schweiz, cercetându-mă la rândul lui. Nu am ridicat nicio barieră, când l-am simţit apropiindu-se. Şi, prin ochii lui, am observat ce vedea el în mine. Teama

de tatăl meu. Veneraţia pe care i-o purtam lui Stirron. Dragostea pentru Halum. Fuga mea în Glin. Alegerea lui Loimel. Micile mele greşeli şi micile virtuţi. Totul, Schweiz, totul! Priveşte, priveşte, priveşte, priveşte! Iar toate acele imagini se reflectau în sufletul lui, întorcându-se la mine, fără să-mi stârnească cea mai mică suferinţă. Dragostea pentru ceilalţi începe cu dragostea pentru tine însuţi, mi-am spus dintr-odată.

În acea clipă, poruncile Legământului se prăbuşiră cutremurate în interiorul meu.

Treptat, Schweiz şi cu mine ne-am retras fiecare în sine, deşi contactul nostru se mai prelungi o vreme, puterea legăturii slăbind constant. Când, în cele din urmă, se rupse, am simţit o vibraţie puternică, de parcă ar fi plesnit o coardă. Am rămas tăcuţi. Ţineam ochii închişi, încercam o senzaţie de greaţă şi devenisem conştient, aşa cum nu mai fusesem niciodată până atunci, de prăpastia care ne condamnă pe toţi la singurătate. După un timp, am privit către Schweiz.

Mă privea, aşteptând. Purta expresia lui demonică, cu rânjetul sălbatic şi strălucirea metalică a ochilor, doar că acum toate acestea mi se păreau mai puţin semne de nebunie, cât expresia unei bucurii interioare. Părea mai tânăr. Faţa îi era încă îmbujorată.

— Eu te iubesc, spuse încet.

Cuvintele acestea neaşteptate m-au lovit ca un baros. Mi-am acoperit ochii cu încheieturile mâinilor, întorcând palmele în afară, încercând să mă apăr.

— Ce anume te tulbură atât de tare? mă întrebă Schweiz. Forma gramaticală, sau înţelesul cuvintelor pe care le-am rostit?

— Şi una şi cealaltă.

— Oare este chiar aşa de îngrozitor să spui **Eu te iubesc**?

— Cineva n-a făcut niciodată… cineva nu ştie cum să…

— Cum să reacţioneze? Ce să răspundă? râse Schweiz. Nu vreau să spun că te iubesc în înţelesul fizic al cuvântului. Ca şi când un asemenea sentiment ar fi din

cale-afară de hidos! Totuşi nu. Nu asta am vrut să spun. Să ştii că sunt sincer, Kinnall. Am fost peste tot în mintea ta şi mi-a plăcut ce-am văzut acolo. Te iubesc.

— Vorbeşti cu pronumele „eu”, i-am reamintit.

— Şi de ce nu? Oare trebuie să-mi neg eul chiar şi în aceste momente? Haide, Kinnall! Eliberează-te! Ştiu că asta vrei. Crezi că ceea ce ţi-am spus este o obscenitate?

— Este o declaraţie atât de stranie…

— Pe lumea mea, aceste cuvinte au o stranietate sfântă, spuse pământeanul. Aici, ele sunt abominabile. Să n-ai voie niciodată să spui: „eu te iubesc”? O planetă întreagă care îşi refuză această mică plăcere! O, nu, Kinnall, nu, nu, nu!

— Te rog, am murmurat. Cineva încă nu s-a adaptat pe deplin la schimbările pe care le-a adus cu sine drogul. Când strigi la cineva în felul acesta…

El nu voia totuşi să cedeze.

— Şi tu ai fost în mintea mea, îmi zise. Ce ai găsit acolo? Am fost chiar atât de respingător? Hai, spune-o, Kinnall! De-acum încolo tu nu mai ai secrete faţă de mine. Spune adevărul! Adevărul!

— Ştii prea bine că cineva te-a găsit mai încântător decât se aştepta să fii.

Schweiz chicoti:

— Şi mie mi s-a întâmplat la fel. Atunci, de ce ne temem unul de altul acum, Kinnall? Ţi-am spus: TE IUBESC! Am intrat în comuniune. Am descoperit că există zone de încredere. Acum trebuie să ne schimbăm, Kinnall! Tu, mai mult decât mine, pentru că ai un drum lung de parcurs. Haide, haide! Dă inimii tale cuvintele pe care le cere! Spune-o!

— Cineva nu poate.

— Spune „eu”!

— Cât de greu este!

— Spune-o! Nu ca pe o obscenitate. Spune-o ca şi când te-ai iubi pe tine însuţi.

— Te implor…

— Spune!

— Eu…, am îngăimat.

— A fost chiar aşa de groaznic? Acum, hai, spune-mi ce simţi pentru mine. Adevărul. Spune-o din străfundurile sufletului tău.

— Un sentiment cald, de afecţiune… de încredere…

— De iubire?

— De iubire, da…, am recunoscut.

— Atunci, exprimă acel sentiment!

— Iubire…

— Nu asta voiam să aud de la tine.

— Ce anume, atunci?

— Ceva ce nu s-a rostit timp de două mii de ani pe planeta asta, Kinnall. Şi acum, spune-o. Eu…

— Eu…

— Te iubesc.

— Te iubesc.

— EU TE IUBESC!

— Eu… te… iubesc…

— E un început bun, spuse Schweiz.

Sudoarea se prelingea pe obrajii lui, ca şi pe ai mei, de altfel.

— Începem prin a lua cunoştinţă de faptul că putem iubi. Începem prin constatarea că avem sufletele capabile de iubire. Mai apoi începem să iubim. Ce zici? Începem să iubim. Ce zici? Începem să iubim!

36

Ceva mai târziu, l-am întrebat pe Schweiz:

— Ai obţinut prin drog ceea ce căutai?

— În parte.

— Cum adică, în parte?

— Eu îl căutam pe Dumnezeu şi nu l-am găsit, dar mi-am dat seama unde să-l caut cu mai mult succes. Am descoperit totuşi cum să nu mai fiu singur de acum înainte. Cum să-mi deschid cu totul mintea către altcineva. Acesta este primul pas pe drumul pe care vreau să pornesc

— Cineva se bucură pentru tine, Schweiz.

— Chiar trebuie să-mi vorbeşti mereu în limbajul persoanei a treia?

— Nu mă pot abţine, am spus.

Eram extenuat şi începeam să mă tem iarăşi de Schweiz. Iubirea pe care i-o purtam rămăsese în suflet însă acum suspiciunea se strecura înapoi. Nu cumva mă exploata? Nu cumva îşi satisfăcea micile şi murdarele lui plăceri prin această deschidere reciprocă a sufletelor noastre? Mă forţase să devin un de-sine-dezgolitor. Insistenţa lui ca să rostesc pronumele interzise era oare zălogul eliberării mele, ceva frumos şi pur, aşa cum pretindea el, sau doar o tăvălire în mocirlă? Totul era prea nou pentru mine. Nu puteam să-mi păstrez calmul în vreme ce un bărbat îmi spunea: „Te iubesc”!

— Exersează! zise Schweiz. Eu, eu, eu, eu…

— Opreşte-te! Te rog.

— E chiar atât de dureros?

— Este o senzaţie nouă şi stranie pentru mine. Am nevoie… – vezi? – am nevoie de o trecere treptată.

— Atunci, ia-o încet. Nu mă lăsa să te grăbesc. Dar nici nu bate pasul pe loc!

— Cineva îşi va da silinţa. Voi încerca, am spus.

— Perfect.

După o clipă, pământeanul mă întrebă:

— Ai să mai foloseşti vreodată drogul?

— Cu tine?

— Nu, cu mine nu cred că mai e nevoie. Voiam să spun cu sora ta jurată, de pildă. Dacă ţi-aş mai oferi, l-ai folosi împreună cu ea?

— Nu ştiu.

— Acum te mai temi de drog?

Am scuturat din cap.

— Nu mi-e foarte uşor să-ţi răspund. Am nevoie de timp ca să îmi clarific întreaga experienţă şi să reflectez la ceea ce s-a întâmplat mai înainte de a fi pregătit să o mai iau o dată de la capăt.

— Ai gustat din plin efectul drogului. Ai văzut că nu-ţi aduce decât bine.

— Poate că da, poate că ai dreptate.

— Nu încape îndoială!

Avea fervoarea unui apostol. Zelul lui mă ispiti încă o dată.

Precaut, am spus:

— Dacă aş avea drogul la îndemână, m-aş gândi foarte serios la posibilitatea de a-l încerca încă o dată. Chiar cu Halum, poate.

— Perfect!

— Nu imediat, dar poate, cu timpul… Peste două, trei sau chiar patru perioade lunare.

— Va trebui să treacă mai mult de-atât până la următoarea experienţă.

— De ce?

— Astăzi am folosit toată rezerva mea de drog. Nu mai am niciun fir.

— Dar ai putea să mai procuri, dacă ai mai încerca?

— A, da, bineînţeles!

— De unde?

— Din Sumara Borthan, îmi răspunse pământeanul.

37

Când eşti novice într-ale plăcerii, nu-i de mirare că, după primele momente, te cuprind sentimente de vină şi remuşcare. La fel s-a întâmplat şi cu mine. În dimineaţa celei de-a doua zile pe care am petrecut-o la cabană, m-am trezit dintr-un somn zbuciumat într-atât de cuprins de ruşine, încât mă rugam pământului să mă înghită. Ce îndrăznisem să fac? De ce-l lăsasem pe Schweiz să mă târască într-o asemenea nebunie?

Dezgolirea-de-sine! Stătusem de vorbă cu el toată noaptea, rostind în neştire „eu”, şi „mie”, şi iar „mie”, şi iar „eu”, felicitându-mă pentru libertatea pe care o dobândisem, pentru evadarea de sub braţul de fier al convenienţelor! Zorile aduseră cu ele îndoiala: oare fusese posibil ca să mă fi dezvăluit într-un aşa hal? Da, probabil că aşa se întâmplase, de vreme ce acum găseam în mine amintiri din trecutul lui Schweiz pe care nu avusesem cum să le cunosc înainte. Deci şi eu eram acum în sufletul lui. M-am rugat să mi se arate un mod de a anula tot ceea ce făcusem în ajun. Simţeam că pierdusem ceva din mine din cauză că renunţasem la izolarea mea. Înţelegi, cititorule, printre noi a fi un de-sine-dezgolitor nu este deloc un lucru plăcut şi aceia care se expun pe ei înşişi nu obţin decât o plăcere murdară, ca un fel de extaz trăit pe furiş. Îmi tot repetam că eu nu făcusem aşa ceva, ci mă îmbarcasem într-o călătorie spirituală. Totuşi expresia mi se părea falsă şi ipocrită, o mască transparentă menită să-mi acopere motivele îndoielnice. Iar eu mă simţeam ruşinat în faţa mea şi a fiilor mei, a tatălui meu de viţă regală şi a tuturor strămoşilor lui septarhi; umilit că mă putusem coborî atât de jos. Cred că declaraţia de dragoste a lui Schweiz mă cufundase în acest abis al regretelor, mai mult decât orice altceva din decursul serii, căci eul meu cel vechi privea aceste cuvinte ca pe o dublă obscenitate, chiar dacă noul sine care se străduia să iasă la lumină pretinde că pământeanul nu avusese intenţia să mă jignească, nici cu

„eu” şi nici cu „te iubesc”. Însă eu respingeam propriile mele argumentaţii şi mă lăsam copleşit de sentimentul vinovăţiei. Oare ce se întâmplase cu mine de ajunsesem să fac schimb de dulcegării cu un alt bărbat, un pământean, un nebun, un comerciant? Cum de putusem să-mi deschid sufletul în faţa lui? Ce avea să se aleagă de mine acum, când eram într-atât de vulnerabil pentru el?

O clipă m-am gândit să-l ucid pe Schweiz, ca să-mi pot recâştiga intimitatea. M-am dus la el în cameră pe când dormea, i-am văzut zâmbetul întipărit pe faţă şi nu l-am putut urî.

Ziua aceea am petrecut-o mai mult de unul singur. M-am plimbat în pădure şi m-am scăldat într-un iaz cu apă rece. Apoi am îngenuncheat în faţa unui copac-de-foc şi m-am prefăcut că era un decantor, ca să mă pot confesa în şoaptă. După aceea, m-am întors la cabană traversând o porţiune de pădure plină de arbuşti şi am ajuns înapoi zgâriat şi sfâşiat de ţepi. Schweiz mă întrebă dacă nu mă simţeam bine. Nici vorbă, i-am răspuns, totul era în regulă.

N-am spus prea multe în seara aceea, mulţumindu-mă să mă cuibăresc într-un balansoar. Pământeanul, mai vorbăreţ ca niciodată, se lansă în planificarea amănunţită a unei expediţii în Sumara Borthan care avea să se soldeze cu saci întregi de drog, îndeajuns ca să convertească fiecare suflet din Manneran. Îl ascultam fără să comentez, pentru că în jurul meu totul devenise dintr-odată ireal, iar proiectul lui nu părea mai tangibil decât restul realităţii.

Sperasem că durerea din suflet mi se va atenua odată întors în Manneran, la biroul meu din Tribunal. Dar n-a fost aşa. Am intrat în casa mea, unde am găsit-o pe Halum ţinându-i tovărăşie lui Loimel. Verişoarele făceau schimb de straie. Când am dat cu ochii de ele, aproape că am făcut cale întoarsă ca s-o iau la fugă.

Îmi zâmbiră cald şi feminin, cu acele surâsuri discrete care erau zălogul legăturii cimentate între ele vreme de mulţi ani de zile. Priveam disperat, când la soţia mea, când la sora mea jurată, îmi plimbam privirile de la o verişoară la alta, resimţind frumuseţile gemene ca pe un pumnal cu

două tăişuri ce-mi era împlântat în stomac. Ah, surâsurile acelea! Ochii aceia pătrunzători şi atoateştiutori! Nu aveau nevoie de niciun drog ca să-mi smulgă adevărul din adâncul sufletului.

Unde ai fost, Kinnall?

La o cabană ascunsă în pădure, unde m-am jucat de-a dezgolirea sufletului cu pământeanul Schweiz.

I-ai arătat sufletul tău?

Da, şi el mi l-a arătat pe al lui.

Şi pe urmă?

Pe urmă am vorbit despre iubire. El a spus te iubesc, şi cineva i-a răspuns, te iubesc.

Ce copil rău eşti, Kinnall!

Da, da! Unde s-ar putea ascunde de ruşine cineva?

Acest dialog tăcut îmi fulgeră prin minte preţ de o fracţiune de secundă în timp ce mă apropiam de ele, aşezate lângă havuzul din curte. Le-am îmbrăţişat pe amândouă, ferindu-mi însă privirea de ochii lor, într-atât de acută îmi era ruşinea. La fel se întâmplă şi în biroul Tribunalului. Ocheadele subordonaţilor mi se păreau priviri acuzatoare.

Iată-l pe Kinnall Darival care i-a dezvăluit pământeanului Schweiz toate misterele noastre. Priviţi-l pe de-sine-dezgolitorul din Salla cum se furişează printre noi! Cum îşi poate suporta propria duhoare?

Păstrând tăcere, m-am apucat de treabă, fără prea mare succes. Un document privitor la nişte tranzacţii ale lui Schweiz îmi trecu prin mâini, demoralizându-mă.

Gândul de a-l revedea pe pământean mă îngrozea. Nu era mare lucru să-i revoc permisul de rezidenţă în Manneran, folosindu-mă de autoritatea Înaltului Judecător. Ar fi fost o reacţie meschină faţă de încrederea pe care mi-o acordase, dar am fost cât pe ce să o fac; m-a oprit doar teama de ruşine, chiar mai copleşitoare decât cea pe care o resimţeam deja.

După trei zile de la întoarcerea acasă, când până şi copiii mei începuseră să se întrebe ce se întâmpla cu mine, m-am

dus la Capela de Piatră ca să-mi caut liniştea la decantorul Jidd.

Era o zi cu umezeală şi o caniculă apăsătoare. Cerul acoperit de nori pufoşi părea că atârnă deasupra Manneranului în falduri vălătucite şi totul era învelit în nenumărate mărgele de rouă strălucitoare. Lumina soarelui avea o reflecţie ciudată, aproape albă, iar străvechile blocuri de piatră neagră ale sfintei case de rugăciune răspândeau împrejur reflexii orbitoare ca şi cum ar fi fost placate cu prisme de sticlă. Înăuntru însă, sălile erau întunecate, răcoroase şi tăcute.

Fiind una privilegiată, chilia lui Jidd se afla amplasată în absidă, în spatele marelui altar. Mă aştepta deja înveşmântat în roba sa. Îmi rezervasem întrevederea cu câteva ore înainte. Contractul era şi el pregătit. L-am semnat în grabă şi i-am dat banii. Jidd nu era cu nimic mai arătos decât ceilalţi decantori, dar în ziua aceea eram aproape fericit de urâţenia lui. Nasul îi era noduros şi coroiat, buzele subţiri, iar lobii urechilor atârnau bălăngănindu-se. Ce rost are să-ţi baţi joc de chipul unui om? Şi-ar fi ales cu siguranţă altul, dacă ar fi putut. Eram dispus să mă port bine cu el, întrucât speram că o să mă vindece. Vindecătorii de suflete erau oameni sfinţi.

Dă-mi ceea ce-mi trebuie, Jidd, şi-ţi voi binecuvânta chipul pocit!

— Sub auspiciile cărui zeu te vei descărca? întrebă Jidd.

— Ale zeului iertării.

Decantorul atinse un buton. Lumânările erau prea banale pentru unul ca Jidd. Lumina iertării, de culoarea chihlimbarului, provenea de la un ajutaj de gaz şi inundă încăperea. Jidd îmi îndreptă atenţia asupra oglinzii, îndemnându-mă să-mi privesc faţa şi să mă uit în propriii mei ochi. Din oglindă, ochii unui străin mă fixau. Picături de sudoare se broboneau la rădăcina bărbii mele, acolo unde pielea obrazului ieşea la lumină.

Te iubesc! i-am spus în tăcere feţei străine din oglindă.

Iubirea pentru alţii începe cu iubirea de sine. Capela mă apăsa. Eram înspăimântat că aş fi putut fi strivit sub

blocurile de piatră ale tavanului. Jidd rostea cuvintele preliminare. Nu era nici urmă de dragoste în ele. Îmi ordonă apoi să-mi deschid baierele sufletului către el.

Mă bâlbâiam. Limba mi se împletici şi se înnodă. Am închis gura. Mă sufocam. Mi-am aplecat capul şi l-am lipit de podeaua rece. Jidd îmi atinsese umărul şi murmură formulele de relaxare până ce m-am destins.

Am reluat ritualul. De această dată, am trecut mai lesne prin preliminarii, iar în clipa când Jidd îmi ceru să-i vorbesc, am început să grăiesc de parcă recitam nişte versuri scrise de altcineva:

— Cu câteva zile în urmă, cineva a mers cu altcineva într-un loc de taină şi a împărţit cu acela un drog venit din Sumara Borthan care descătuşează sufletul şi aceia doi şi-au împărtăşit sufletele unul altuia. Acum cineva regretă păcatul comis şi cere iertare.

Lui Jidd i se tăie răsuflarea, deşi nu e uşor să şochezi un decantor. Icnetul acela aproape că-mi reteză dorinţa de a mă confesa, însă Jidd recâştigă controlul cu îndemânare, convingându-mă să continui, rostind cuvinte blânde, preoţeşti, până când, după câteva momente de ezitare, gura mi s-a descleştat şi am vărsat totul din mine.

Am relatat primele mele discuţii cu Schweiz, referitoare la drog. (N-am destăinuit numele pământeanului. Aveam încredere că Jidd va păstra secretul decantării, totuşi nu vedeam ce folos aş fi avut dezvăluind numele partenerului meu întru păcat.) I-am spus cum luasem drogul în cabana ferită. Ce senzaţii trăisem când acesta îşi făcuse efectul. Cum explorasem sufletul lui Schweiz şi cum pământeanul pătrunsese în sufletul meu… Văpaia afecţiunii reciproce, pe măsura ce comuniunea noastră spirituală se aprofundase. Sentimentul de înstrăinare faţă de Legământ, convingerea că negarea sinelui practicată de noi reprezintă o teribilă eroare culturală. Intuiţia că ar trebui să abolim solitudinea şi izolarea şi să încercăm să traversăm prăpăstiile dintre noi şi ceilalţi, în loc să preaslăvim singurătatea.

Am recunoscut şi că mă bălăcisem în mocirla drogului în speranţa de a ajunge la sufletul lui Halum. Dorinţa mea

mistuitoare pentru sora jurată era deja un lucru bine ştiut de Jidd. Apoi i-am vorbit de schimbările prin care trecusem după ieşirea din transă: vinovăţia, ruşinea, îndoiala. În cele din urmă am amuţit.

Acolo, în faţa mea, ca un glob sclipind palid în beznă, pluteau faptele mele păcătoase, expuse şi palpabile şi deja mă simţeam mai curat pentru că le deşertasem. Îmi doream să fiu adus iarăşi pe calea Legământului. Voiam să fiu purificat de comportamentul meu aberant şi de păcatul auto-dezgolirii. Eram însetat de penitenţă, pentru a-mi putea relua viaţa normală. Doream tămăduirea. Imploram iertarea şi revenirea în sânul comunităţii. Nu simţeam însă prezenţa zeului. Cu ochii aţintiţi în oglindă, doar faţa mea încercănată şi pământie, şi barba care ar fi trebuit pieptănată.

Când Jidd începu să recite formulele de iertare, mi s-au părut doar nişte cuvinte golite de sens şi sufletul nu mi se înălţă. Eram rupt de orice credinţă. Ironia acestui fapt mă scoase din minţi: tocmai Schweiz care mă invidia pentru smerenia mea şi căutase prin intermediul drogului să înţeleagă misterul subordonării noastre faţă de supranatural, fusese cel care-mi retezase accesul spre zei. Am îngenuncheat acolo – genunchi de piatră pe dale de piatră –, inventând fraze goale şi dorindu-mi ca Jidd să fi luat drogul împreună cu mine, astfel încât între noi să existe o comuniune adevărată. Atunci am înţeles că eram pierdut.

— Pacea zeilor fie cu tine, spuse Jidd.

— Pacea zeilor va fi alături de cineva.

— Nu mai căuta făţarnice substitute, ci păstrează sufletul pentru tine însuţi, căci celelalte căi nu duc decât la ruşinare şi stricăciune!

— Cineva nu va mai căuta alte căi!

— Îţi sunt daţi un frate şi o soră juraţi. Un decantor îţi este hărăzit. Ai mila zeilor. Nu-ţi trebuie nimic mai mult.

— Cuiva nu-i trebuie nimic mai mult.

— Mergi, aşadar, în pace.

Am plecat, dar nu în pace; căci decantarea fusese

moartă, lipsită de sens şi golită de esenţă. Jidd nu reuşise să mă reconcilieze cu Legământul, ci îmi demonstrase cât de rupt eram de acesta. Deşi neafectat de decantare, am părăsit Capela de Piatră purificat de vinovăţie. Nu mai regretam dezgolirea-de-sine. Poate că reprezenta un efect secundar al decantării, inversarea impulsului care mă împinsese către Jidd, dar n-am încercat să analizez situaţia în profunzime.

Acum schimbarea mea era totală. Schweiz îmi răpise credinţa, dar îmi dăruise o alta în schimb.

38

În aceeaşi după-amiază se iviră câteva complicaţii legate de o navă din Threish, care avea permise de navigaţie falsificate, aşa că am mers la docuri ca să le verific. Din întâmplare, l-am întâlnit pe Schweiz. De când mă despărţisem de el, în urmă cu câteva zile, mă simţisem înfricoşat să-l revăd. Gândeam că mi-ar fi fost imposibil să-l privesc în ochi pe omul care îmi văzuse întregul suflet. Doar ţinându-mă departe de el, aş fi reuşit să mă amăgesc pe mine însumi că, de fapt, nu făcusem nimic.

Şi deodată l-am zărit lângă mine pe dig. Într-o mână ţinea un vraf de facturi, iar cu cealaltă gesticula furios spre un negustor cu ochi apoşi, înveşmântat în straie din Glin. Spre mirarea mea, nu simţeam stânjeneala pe care o anticipasem, ci doar căldură şi plăcerea de a-l revedea. M-am apropiat de el. Mă bătu pe umăr şi i-am răspuns în acelaşi fel.

— Pari ceva mai voios acum, îmi spuse.

— Cu mult.

— Stai numai să-mi termin socotelile cu ticălosul ăsta şi mergem să bem un clondir de vin auriu, ce zici?

— De acord, am răspuns.

După vreo oră, când ne găseam într-o tavernă din zona docurilor, i-am zis:

— Cât de repede ne putem îmbarca pentru Sumara Borthan?

39

Voiajul spre continentul sudic s-a desfăşurat ca într-un vis. Nu m-am întrebat nicio clipă dacă această expediţie era lucru chibzuit şi nici nu mi-am acordat răgazul de a cugeta dacă prezenţa mea era necesară sau ar fi fost de-ajuns să meargă numai Schweiz, ori vreun angajat al lui care ar fi putut căuta drogul pentru noi. M-am apucat, pur şi simplu, să fac demersurile necesare pentru călătoria noastră.

Nu există o linie maritimă comercială care să lege Velanda Borthan de Sumara Borthan. Cei care doresc să ajungă pe continentul din sud trebuie să închirieze un vas.

Aşa am şi făcut, prin intermediul Tribunalului Portului, folosindu-ne de intermediari şi identităţi false. Nava pe care am ales-o nu aparţinea Manneranului, căci nu-mi doream să fiu recunoscut în timpul călătoriei, ci provenea din provincia vestică Velis, o ambarcaţiune sechestrată în port de aproape un an de zile în urma unei citaţii judecătoreşti. Se părea că era o dispută asupra proprietăţii, în portul de origine, iar hotărârile judecătoreşti şi recursurile făcuseră imposibilă plecarea vasului din Manneran.

Căpitanul şi echipajul erau revoltaţi de această întârziere şi înaintaseră deja un protest Tribunalului, dar Înaltul Judecător nu putea lua hotărâri în cazul unui proces ce se desfăşura aproape integral în Velis şi, de aceea, nava era blocată până ce situaţia proprietăţii se clarifica. Ştiind toate acestea, am emis un decret în numele Înaltului Judecător care permitea vasului să poată călători „între fluviul Woyn şi ţărmul estic al golfului Sumar”. În mod normal, acest lucru însemna accesul în orice punct de pe coasta Manneranului, dar actul mai specifica faptul că ambarcaţiunea putea fi închiriată pentru voiajuri către coasta nordică a Sumarei Borthan. Fără îndoială, această clauză îl lăsă perplex pe bietul căpitan, cu atât mai mult cu cât, la câteva zile după emiterea decretului, a fost contactat de agenţii mei care i-au cerut să facă un drum chiar acolo.

Nici Loimel şi nici Halum sau Noim, de fapt absolut nimeni nu-mi cunoştea destinaţia. Spusesem doar că Tribunalul mă solicitase să plec pentru scurt timp peste hotare. Celor de la Tribunal le dezvăluisem şi mai puţin; cerusem un concediu, care mi se acordase imediat, pentru ca apoi să-l informez în ultimul moment pe Înaltul Judecător că aveam să lipsesc în perioada imediat următoare.

Pentru a evita orice complicaţie cu vameşii, sau cu alţii, am ales ca port de plecare Hilminor, un oraş aflat în sud-vestul Manneranului, în golful Sumar. Este o aşezare de dimensiuni mijlocii, ai cărei locuitori trăiesc în întregime de pe urma pescuitului, dar care mai serveşte şi drept escală pentru vasele aflate în tranzit între Manneran şi provinciile de vest. Am stabilit întâlnirea cu căpitanul în Hilminor. El s-a îndreptat într-acolo pe mare, iar eu şi Schweiz am pornit pe uscat cu un vehicul de teren.

Hilminor se afla la două zile distanţă, mergând pe autostrada de coastă, cea care parcurgea o zonă tropicală tot mai luxuriantă pe măsură ce ne apropiam de Golful Sumar. Atât eu cât şi Schweiz eram binedispuşi. Vorbeam între noi numai la persoana întâi. Pentru el nu reprezenta mare lucru, desigur, însă eu mă simţeam asemenea unui copil obraznic care şopteşte „EU” la urechea tovarăşului de joacă. Speculam în legătură cu cantitatea de drog pe care aveam să o obţinem şi ce vom face cu ea. Nu mai era vorba doar de puţină pulbere, destinată mie şi lui Halum. Acum se discuta de cantităţi necesare pentru a face prozeliţi, peste tot în Velada, pentru a aduce eliberarea completă a compatrioţilor mei auto-inhibaţi. Această abordare apostolică îşi făcuse treptat loc în planurile noastre şi devenise, fără ca eu să bag de seamă, dominantă.

Am ajuns în Hilminor într-o zi atât de caldă încât cerul însuşi părea opărit. O cupolă tremurătoare de aer canicular acoperea totul, iar Golful Sumar care se întindea în faţa ochilor noştri era aurit de lumina puternică a soarelui.

Helminor este mărginit de un lanţ de dealuri puţin înalte, acoperite de păduri dese în partea dinspre mare şi aride pe versanţii dinspre interiorul continentului. Autostrada

şerpuia printre dealurile acestea şi la un moment dat am oprit ca să-i arăt lui Schweiz copacii-de-carne ce acopereau pantele pârjolite dinspre uscat. O duzină de asemenea arbori erau strânşi într-un pâlc şi ca să ajungem până la ei am fost nevoiţi să ne strecurăm printre tufe uscate ca iasca. Copacii erau cât de două ori înălţimea unui om, cu ramuri răsucite şi coajă groasă, deschisă la culoare. La atingere, scoarţa părea buretoasă, precum pielea femeilor bătrâne. Arborii purtau cicatrici provenite de la extragerile repetate de sevă, ceea ce îi făcea să arate şi mai respingător.

— Putem gusta lichidul? întrebă Schweiz.

Nu aveam uneltele necesare inciziei, dar chiar atunci dinspre oraş îşi făcu apariţia o fetiţă. Avea vreo zece ani, era pe jumătate dezbrăcată şi atât de bronzată încât nu i se mai zărea murdăria de pe trup. Purta cu ea un burghiu şi o sticlă; în mod evident fusese trimisă de părinţi ca să colecteze seva copacului. Ne privi cu acreală. Eu i-am aruncat o monedă, zicându-i:

— Cineva doreşte să-i arate însoţitorului său gustul copacului-de-carne.

Căutătura ei rămase la fel de morocănoasă. Totuşi împlântă burghiul în cel mai apropiat copac, cu o forţă surprinzătoare, îl răsuci, apoi îl retrase, şi captă jetul de lichid gros, incolor. Cu acelaşi aer ursuz, întinse sticla spre Schweiz. Acesta mirosi şi gustă cu precauţie, după care luă o gură întreagă şi plescăi încântat.

— De ce nu se vinde băutura aceasta în toată Velada Borthan?

— Întreaga cantitate provine de pe o suprafaţă mică, zona de coastă a golfului, i-am explicat eu. Majoritatea se consumă pe plan local, iar o parte importantă este trimisă în Threish, unde locuitorii au devenit aproape dependenţi, astfel că nu mai rămâne cine ştie ce pentru restul continentului. Poţi s-o cumperi şi în Manneran desigur, doar că trebuie să ştii unde să o cauţi.

— Ştii ce mi-ar plăcea mie să fac, Kinnall? Să cumpăr o plantaţie de copaci-de-carne, să-i cresc cu miile şi să

îmbuteliez îndeajuns de mult suc din acesta, încât să-l putem vinde nu numai în toată Velanda Borthan, ci să-l şi exportăm. Eu…

— Diavolul! strigă fetiţa, adăugând apoi ceva de neînţeles în dialectul de pe coastă şi-i smulse sticla din mână.

O luă la goană, ridicând coatele şi genunchii în timpul alergării. Mai privi înapoi de câteva ori, făcând semnul de sfidare cu degetele ambelor mâini.

Înmărmurit, Schweiz clătină din cap:

— E nebună? întrebă.

— Ai pronunţat de trei ori pronumele interzise, i-am spus. Câtă neglijenţă!

— M-am nărăvit, tot stând de vorbă cu tine. Dar oare a spune „eu” şi „mie” este un lucru chiar atât de murdar?

— Mai josnic decât îţi poţi imagina. Fetiţa se va grăbi probabil să le spună fraţilor săi despre bătrânul care a împroşcat-o cu obscenităţi pe deal. Să mergem. Să intrăm în oraş mai înainte ca gloata să se adune în jurul nostru!

— Eu, bătrân obscen? murmură Schweiz.

L-am împins înapoi în maşină şi am plecat în trombă spre portul Hilminor.

40

Nava noastră se găsea la ancoră. Era un vas mic şi lătăreţ, cu două elice, velă auxiliară şi copastia vopsită în albastru şi auriu. Ne-am înfăţişat căpitanului, pe nume Khrisch, care ne salută politicos, folosind numele pe care ni le luaserăm. După-amiaza, târziu, am pornit pe mare. Niciodată în timpul călătoriei n-am fost întrebaţi de către căpitan sau de cei zece membri ai echipajului despre scopul voiajului. Desigur, mureau de curiozitate să afle motivele cuiva care se îndrepta către Sumara Borthan, dar erau atât de recunoscători că scăpaseră de consemnare, chiar şi pentru o croazieră atât de scurtă, încât aveau mare grijă să nu-şi jignească patronii cu o insistenţă prea mare.

Coasta Veladei Borthan se pierdu în spatele nostru, iar în faţă ni se deschise marele braţ al strâmtorii Sumar. Nu se zărea uscatul nicăieri, nici înainte, nici înapoi. Acest lucru avu darul să mă înspăimânte. În scurta mea carieră de marinar, nu mă îndepărtasem niciodată de ţărm, iar în timpul furtunilor mă mângâiasem cu gândul că aş fi putut oricând înota până la mal dacă ne-am fi scufundat. Aici însă întregul univers părea făcut din apă. La lăsarea serii, un amurg gri-albăstrui ne înghiţi cu totul, lipind marea de cer şi situaţia se înrăutăţi pentru mine. Acum nu mai exista decât micuţa noastră carapace, extrem de vulnerabilă în acest vid fără coordonate şi fără limite, în această anti-lume tremurătoare, în care toate locurile se contopeau într-un gigantic niciunde.

Nu mă aşteptasem ca strâmtoarea să fie atât de largă. Doar cu câteva zile în urmă văzusem pe o hartă a Tribunalului că nu depăşea lăţimea degetului meu mic. Mă gândisem că stâncile Sumarei Borthan vor fi vizibile din chiar primele ore de călătorie, totuşi aici ne aflam în mijlocul nemărginirii. M-am împleticit până în cabină şi, aruncându-mă pe cuşetă, am rămas acolo, implorându-i pe zeii călătorilor să mă aibă în pază. Puţin câte puţin, am început să mă dispreţuiesc pentru această slăbiciune. Mi-

am reamintit că sunt fiu de septarh, frate de septarh şi văr al altui septarh! În plus, aveam un cuvânt greu de spus în Manneran, eram cap de familie şi un veritabil ucigaş de vulturi cornuţi. Toate acestea nu mi-au ameliorat cu nimic suferinţa. La cei mai foloseşte genealogia unuia care se îneacă? La ce folosesc umerii laţi, muşchii puternici, şi ştiinţa înotului, când până şi pământul fusese înghiţit de ape, astfel că un înotător nu ar fi avut nicio destinaţie? M-am cutremurat. Cred că am şi plâns. Simţeam că mă dizolv în neantul gri-albăstrui. Apoi o mână uşoară mi se aşeză pe umăr. Era Schweiz.

— Vaporul este solid, îmi şopti. Traversarea va fi scurtă. Linişteşte-te! Nu se va întâmpla nimic rău.

Dacă m-ar fi găsit altcineva în această stare, orice alt om, cu excepţia poate a lui Noim, l-aş fi ucis sau m-aş fi sinucis pentru a îngropa secretul ruşinii mele.

— Dacă aşa arată traversarea Strâmtorii Sumar, cum poate cineva să călătorească printre stele fără să-şi piardă minţile?

— Te obişnuieşti călătorind.

— Spaima… Vidul…

— Haide pe punte! Noaptea e magnifică.

Nu minţise. Se lăsase noaptea şi deasupra noastră se aşternuse o cupolă neagră împodobită cu pietre preţioase strălucitoare. Într-adevăr, admirasem cerurile în toată splendoarea lor atunci când vânasem prin Şesurile Pârjolite, dar pe atunci nu înţelegeam cele văzute. Acum Schweiz şi căpitanul Khrisch stăteau alături de mine pe punte, spunând, pe rând, numele stelelor şi constelaţiilor, luându-se la întrecere, care mai de care, să-şi arate bogăţia de cunoştinţe. Fiecare îmi şoptea la ureche partea lui din astronomie, de parcă aş fi fost un copil înspăimântat pe care numai vorbele fără răgaz îl puteau împiedica să ţipe.

Vezi? Vezi acolo? Şi acolo?

Vedeam. Vedeam şi grupul format din sorii cei mai apropiaţi de noi. Vedeam şi patru sau cinci planete din sistemul nostru, ba chiar şi o cometă rătăcită pe cer în acea noapte. Ceea ce m-au învăţat ei atunci n-am uitat

niciodată.

Acum aş putea ieşi din coliba mea, din Şesurile Pârjolite şi să recunosc stelele, rostindu-le numele, aşa cum au făcut Schweiz şi căpitanul la bordul vasului în strâmtoarea Sumar. Câte nopţi voi mai fi liber să privesc stelele?

Dimineaţa puse capăt fricii. Soarele strălucea, cerul era presărat de norişori, apele strâmtorii erau calme şi nu-mi mai păsa că uscatul nu putea fi zărit.

Navigam spre Sumara Borthan într-o alunecare aproape imperceptibilă. Trebuia să privesc suprafaţa mării cu multă atenţie ca să-mi amintesc că ne deplasăm. O zi, o noapte, o zi, o noapte, o zi şi apoi o dungă verde încolţi la orizont, acolo unde se găsea Sumara Borthan. În sfârşit, un punct fix pe care-l puteam folosi drept reper, doar că aveam impresia că noi stăteam locului, iar Sumara Borthan se îndrepta către noi. Se apropie în mod constant, până ce am văzut un lanţ de stânci golaşe, galben-verzui, întinzându-se de la est la vest. Vârful lor era încununat de o vegetaţie luxuriantă.

Copacii foarte înalţi, legaţi unul de altul prin liane groase, formau o boltă compactă, dedesubtul căreia se îngrămădeau arbuşti cioturoşi. Toate acestea se zăreau ca tăiate în secţiune, pe marginea stâncilor.

La vederea junglei nu am simţit teamă, ci doar curiozitate. Ştiam că niciunul dintre aceşti arbori nu creştea în Velada Borthan. Fiarele, şerpii şi insectele nu erau cele de pe continentul meu natal. Tot ceea ce se afla înaintea noastră era străin şi, poate, ostil; o lume virgină, aşteptând primul picior de om. Într-un vârtej de imagini închipuite, m-am lăsat să alunec în tunelul timpului şi m-am văzut pe mine însumi în postura unui explorator care înlătură învelişul de mister al unei planete abia descoperite. Stâncile, toţi acei copaci subţiri cu coroane înalte, lianele şerpuitoare, toate erau creaţiile unui suflu misterios, primar, elementar, ieşite direct din pântecul evoluţiei, iar eu mă pregăteam acum să le pătrund secretele.

Îmi spuneam că jungla întunecată reprezenta poarta către ceva straniu şi înspăimântător, totuşi nu eram

înfricoşat, ci mai degrabă emoţionat la vederea stâncilor ascuţite şi a potecilor şerpuite. Aşa trebuie să fi fost lumea înainte de venirea omului. Aşa arăta planeta când nu existau case de rugăciune, decantori sau Tribunale, ci doar cărările acoperite de frunze şi râurile care săpaseră văile, iazurile nedrenate şi frunzele, lungi şi grele, care luceau umezite de transpiraţia junglei, doar creaturile preistorice, prefăcându-se în nămol după moarte, precum şi făpturile înaripate care nu cunoşteau frica... Nu existau pe atunci decât păşunile înverzite şi filoanele de metale preţioase, o lume virgină peste care se simţea prezenţa zeilor, a zeului în aşteptarea adepţilor săi. Zeii singuratici care nu ştiau că sunt divini, încă, Zeul singuratic...

Desigur, realitatea nu era la fel de romantică. Într-un loc, stâncile coborau până la nivelul mării, lăsând loc unui golfuleţ în formă de semilună. Aici se găsea o aşezare mizeră, alcătuită din cocioabele câtorva zeci de sumarieni care îşi aleseseră această poziţie pentru a putea face negoţ cu vasele care veneau, la răstimpuri, din continentul nordic.

Crezusem că toţi sumarienii trăiau în interiorul continentul, despuiaţi şi organizaţi în triburi, grupaţi în jurul conului vulcanic Vashnir, şi că va trebui să ne croim drum prin acea imensitate apocaliptică, bâjbâind fără călăuză până vom găsi ceea ce trecea drept civilizaţie şi vom fi luat contactul cu cei ce ne-ar fi putut oferi drogul căutat.

În schimb, căpitanul Khrisch îşi aduse la mal vasul, ancorându-l lângă un ponton de lemn şubred, şi, pe când coboram, o mică delegaţie de sumarieni veni să ne ofere un salut posac.

Îmi cunoşti, cititorule, închipuirile fantastice legate de pământenii care au gheare şi colţi. La fel, instinctiv, mă aşteptasem ca aceşti locuitori ai continentului sudic să fie în vreun fel stranii. Ştiam că nu era logic – la urma urmelor se trăgeau din aceeaşi seminţie ca şi cetăţenii din Salla sau Glin. Dar, oare, aceste secole petrecute în junglă nu-i schimbaseră? Oare abjurarea Legământului nu-i lăsase expuşi tuturor marasmelor pădurii, care îi metamorfozaseră în fiinţe ne-umane?

Nu, cu siguranţă nu. Îmi păreau asemenea ţăranilor din orice provincie. Într-adevăr, purtau podoabe ciudate, aşa cum nu mai văzusem în Velada, dar în rest, nimic altceva nu-i deosebea de oamenii pe care îi ştiam.

Erau opt sau nouă. Doi dintre ei – evident, conducătorii – cunoşteau dialectul din Manneran, deşi îl vorbeau cu un accent ciudat. Ceilalţi nu păreau să înţeleagă limbile nordice, dar flecăreau între ei într-o limbă plină de mârâituri. Lui Schweiz îi fu mai uşor să comunice decât mie şi se angajă într-o lungă conversaţie, pe care o urmăream atât de greu încât în cele din urmă am încetat să-i mai dau atenţie.

Am pornit să inspectez cătunul şi copiii sumarieni mă cercetară la rândul lor, holbându-se la mine. Fetele de aici umblau dezbrăcate chiar şi după ce treceau de vârsta la care sânii începuseră să le crească. Când m-am întors, Schweiz mi-a spus:

— Totul este aranjat.

— Ce anume este aranjat?

— În noaptea asta dormim aici. Mâine ne vor conduce la un sat care produce drogul. Nu garantează că ni se va permite să-l cumpărăm.

— Se vinde numai în anumite locuri?

— Bineînţeles. Ei jură că nu se găseşte deloc pe aici.

— Cât de lungă va fi călătoria?

— Cinci zile de mers pe jos. Îţi place jungla, Kinnall?

— Nu ştiu încă.

— Vei şti curând, mai adăugă Schweiz.

Pământeanul se întoarse apoi să discute cu Khrisch, care plănuia o expediţie pe cont propriu de-a lungul coastei sumariene. Schweiz stabili ca la întoarcerea noastră să fim aşteptaţi de vapor. Oamenii căpitanului ne descărcară bagajele – în special mărfuri de schimb, oglinzi, cuţite şi alte fleacuri, sumarienii neavând ce face cu banii din Velada – şi se îmbarcară din nou pentru a ridica ancora înainte de înserare.

Schweiz şi cu mine am fost găzduiţi într-o colibă aflată pe o stâncă ce supraveghea întregul golf. Saltele din frunze,

pături din blănuri de animale, o fereastră strâmbă şi nici urmă de toaletă. Iată ce aduseseră miile de ani de călătorii interstelare ale omului. Ne-am târguit în privinţa preţului şi, în cele din urmă, am căzut la o înţelegere pentru câteva cuţite şi încălzitoare, iar la apusul soarelui ni s-a oferit şi cina. Era o tocană surprinzător de gustoasă, gătită din carne şi mirodenii, la care se alăturaseră o farfurie de legume pe jumătate coapte şi un castron de ceea ce părea a fi lapte fermentat. Am mâncat totul, ba chiar ne-a plăcut mai mult decât ne-am fi aşteptat, deşi glumeam despre bolile pe care le-am fi putut contacta astfel.

Mai mult din obişnuinţă decât din convingere, am mulţumit zeului călătorilor. Schweiz mă întrebă dacă mai cred încă în zei. I-am răspuns că nu aveam niciun motiv să n-o fac, deşi încrederea în învăţăturile oamenilor îmi fusese mult diminuată.

Fiind atât de aproape de ecuator, întunericul coborî rapid, precum o bruscă cortină neagră. Am rămas afară încă puţin, Schweiz oferindu-mi alte cunoştinţe astronomice şi testând ceea ce învăţasem. Apoi m-am culcat. După mai puţin de o oră, două făpturi intrară în colibă. Eram încă treaz şi m-am ridicat imediat, imaginându-mi că sunt asasini sau hoţi. În vreme ce dibuiam după o armă, o rază de lună îmi dezvălui profilul unuia dintre intruşi şi am văzut nişte sâni mari legănându-se.

Dintr-un colţ întunecat al camerei, Schweiz spuse:

— Cred că sunt incluse în preţul pentru această noapte.

În clipa următoare, un trup cald şi gol îl atinse pe al meu. Am simţit un miros înţepător şi am pipăit o pulpă grasă, unsă cu ulei aromat. După cum aveam să aflu mai târziu, era un produs cosmetic sumarian. În mine se dădea o luptă între curiozitate şi precauţie.

Când eram băieţandru şi rămâneam mai multă vreme în Glain, mi-era frică să nu iau vreo boală dintre coapsele femeilor de rase ciudate. Dar, oare, puteam rata experienţa iubirii din sud?

Din direcţia lui Schweiz, auzeam contactul trupurilor, râsete şi sărutări înfocate. Fata de lângă mine se încolăci

nerăbdătoare. Desfăcându-i coapsele cărnoase, am explorat-o, m-am simţit stârnit şi am pătruns-o. Ea se foi astfel încât să ajungă în poziţia pe care am presupus-o a fi cea preferată de localnici: aşezându-se pe o parte, cu faţa către mine şi cu un picior aruncat peste trupul meu. Călcâiul ei îmi apăsa puternic fesele.

Nu mai avusesem o femeie din noaptea în care părăsisem Manneranul. Acest lucru, precum şi vechea mea problemă îmi jucară festa; m-am descărcat în obişnuitele zvâcnituri precoce. Femeia strigă ceva, probabil râzând pe seama bărbăţiei mele, către prietena ei aflată în colţul lui Schweiz şi primi un chicot drept răspuns. Înfuriat la culme, m-am străduit să-mi revin şi, împingând mai întâi încet, apoi fără milă, am pornit să o răscolesc, cu toate că miasma respiraţiei sale aproape mă paralizase, iar sudoarea, amestecată cu uleiul de mirodenii, se încleiase într-un compus greţos.

În cele din urmă, am târât-o în abisurile plăcerii, dar efortul îmi fusese cu totul lipsit de satisfacţie şi mă doborâse. Când totul se sfârşi, femeia îmi muşcă cotul cu dinţii, într-un sărut sumarian, cred. Recunoscătoare. Umilă. La urma-urmei, o tratasem pe cinste.

Dimineaţa, am cercetat femeile din sat, întrebându-mă ce codană mă onorase cu mângâierile ei. Toate erau ştirbe, cu sânii pungiţi şi ochi de peşte. Speram ca partenera mea să nu fi fost una dintre ele. Preţ de mai multe zile după acea noapte, mi-am supravegheat neliniştit mădularul, aşteptându-mă în fiecare dimineaţă să-l văd plin de pete roşii sau umflat, dar tot ce am luat de la acea femeie a fost doar repulsia pentru stilul sumarian de a face dragoste.

41

Cinci zile. De fapt, şase; ori Schweiz nu înţelesese prea bine, ori şeful sumarian nu ştia să numere. Aveam o călăuză şi trei cărăuşi. Nu mai mersesem niciodată atât de mult pe jos, începând de la răsăritul soarelui şi până se lăsa seara, cu pământul afundându-se sau tresăltând sub paşii mei. Jungla ridica ziduri verzi de fiecare parte a cărării. Umiditatea era incredibilă, aşa că înotam prin aer. Era mai teribil decât în cea mai rea zi din Manneran.

Insectele aveau ochii coloraţi şi cleşti înspăimântători. Animale târâtoare, cu multe picioare, fugeau pe lângă noi. Încleştări şi urlete teribile se auzeau din tufişuri, dar nu se zărea nimic. Soarele, pogorând în fâşii pestriţe, abia reuşea să străpungă bolta înaltă a copacilor. Florile explodau pe trunchiurile acestora. Paraziţi, îmi spusese Schweiz. Una dintre ele, galbenă şi pufoasă, avea o faţă omenească: ochi holbaţi şi o gură mânjită de polen. O alta era mai bizară, pentru că din mijlocul petalelor sale roşii şi negre se ridica o parodie de organ genital, un falus cărnos, înzestrat cu două testicule care se bălăbăneau.

Chicotind încântat, Schweiz o apucă pe aceasta din urmă, o strânse în palmă, mozolind-o în chip obscen şi o mângâie. Sumarienii bodogăniră ceva. Poate se întrebau dacă nu greşiseră când ne trimiseseră femei în colibă.

Ne-am cocoţat pe şira continentului, ieşind din junglă pentru o zi şi jumătate, ca să ne căţărăm pe un munte înalt, apoi am revenit în junglă de partea cealaltă a muntelui.

Pământeanul întrebă călăuza de ce escaladaserăm muntele în loc să-l ocolim şi i se răspunse că aceea era singura cale, întrucât furnicile otrăvitoare împânziseră toată zona. Foarte încurajator. Dincolo de munte se întindea o salbă de lacuri, torente şi mlaştini, multe dintre ele pline de boturi gri cu dinţi ascuţiţi, abia iţite la suprafaţa apelor. Totul mi se părea ireal.

La numai câteva zile de navigat spre nord, se găsea Velada Borthan, cu băncile ei, vehiculele, vameşii şi casele

de rugăciune. Acela era un continent îmblânzit, exceptând interiorul nelocuit. Omul nu-şi lăsase însă deloc amprenta prin aceste locuri pe care le străbăteam acum. Sălbăticia şi haosul din jur mă apăsau: aerul greu, sunetele nopţii, conversaţiile neinteligibile ale însoţitorilor noştri.

În cea de-a şasea zi am ajuns la destinaţie: un sătuc alcătuit din vreo trei sute de colibe din lemn, împrăştiate într-o luncă largă, la confluenţa a două râuri de mărime modestă. Am avut impresia că aici existase cândva un oraş, poate chiar o metropolă, pentru că la marginea aşezării se zăreau movile şi deluşoare acoperite de iarbă, toate posibil foste ruine. Putea fi o iluzie. Aveam oare atât de multă nevoie să cred că sumarienii regresaseră de când părăsiseră continentul nostru, încât să mi se năzărească peste tot urmele declinului?

Sătenii ne înconjurară, nu ostili, ci animaţi de curiozitate. Nordicii reprezentau o apariţie inedită în acele locuri. Câţiva dintre ei se apropiară ca să mă atingă, o bătaie uşoară pe braţ, o strângere timidă a încheieturii, urmate invariabil de un zâmbet fugar. Aceşti oameni ai junglei nu păreau să aibă mina posacă a celor care trăiau în cocioabele de pe ţărm. Erau mai prietenoşi, mai deschişi, mai copilăroşi. Puţina influenţă a civilizaţiei veladane reuşise să-i afecteze pe locuitorii coastei, întunecându-le spiritele. Aici lucrurile nu stăteau la fel, deoarece contactele cu nordicii nu erau frecvente.

O discuţie interminabilă se înjghebă între Schweiz, călăuză şi trei dintre bătrânii satului. După primele minute de parlamentare, Schweiz fu depăşit de conversaţie. Călăuza noastră se lansă în cascade prelungi de înflorituri verbale, presărate cu gesturi frenetice, părând să explice de mai multe ori acelaşi lucru. La rândul lor, sătenii pronunţau în mod repetat un set identic de replici. Nici eu şi nici Schweiz nu înţelegeam măcar o silabă.

În cele din urmă, călăuza se întoarse agitată către Schweiz şi deşertă un şuvoi de cuvinte în limba mannerană, cu un puternic accent sumarian; o exprimare pe care eu o găseam cu totul de neînţeles, dar pe care Schweiz, cu

calităţile lui de negustor obişnuit să comunice cu străinii, o putea pricepe. După o vreme, pământeanul îmi spuse:

— Sunt de acord să ne vândă drogul. Cu condiţia de a dovedi că suntem demni de el.

— Cum le putem dovedi asta?

— Consumându-l împreună cu ei, în cadrul unui ritual al iubirii care va avea loc diseară. Călăuza a încercat să-i convingă să renunţe, dar n-a fost chip. Fără comuniune nu primim marfa.

— Există riscuri?

Schweiz clătină din cap.

— Mie nu mi se pare, răspunse el. Călăuza însă are impresia că noi urmărim doar profitul de pe urma drogului. Că nu intenţionăm să-l folosim asupra noastră, ci să-l vindem în Manneran pentru multe oglinzi, încălzitoare şi cuţite. Fiindcă bănuia că nu folosim drogul, încerca să ne protejeze. Sătenii gândesc şi ei la fel şi nu vor să dea nici măcar un dram de drog oricui ar încerca să-l comercializeze. Nu-l oferă decât credincioşilor adevăraţi.

— Dar noi suntem credincioşi adevăraţi! am spus.

— Eu ştiu, dar pe omul nostru nu-l putem convinge de asta. Cunoaşte destule despre nordici ca să-şi dea seama că ei îşi păstrează întotdeauna minţile şi sufletele închise, deci doreşte să ne vindece de această boală a sinelui. Voi mai încerca o dată să-i conving.

Începu să discute cu călăuza, în vreme ce şefii satului şedeau tăcuţi. Adoptând gesturile şi chiar accentul ghidului, astfel că nu mai pricepeam absolut nimic, pământeanul insistă la nesfârşit, dar călăuza se încăpăţână să-şi păstreze poziţia. Mă cuprinse un val de disperare şi am fost gata să propun să renunţăm, şi să ne întoarcem cu mâinile goale în Manneran, când Schweiz reuşi cumva să-şi convingă interlocutorul. Călăuza era încă suspicioasă şi-l întrebă dacă într-adevăr doream ceea ce pretindeam, iar Schweiz încuviinţă apăsat.

Încă sceptic, ghidul nostru reveni la săteni. După o conversaţie mult mai scurtă, adresă câteva cuvinte pământeanului.

— S-a aranjat, îmi zise Schweiz. Diseară, vom lua drogul împreună cu ei.

Se întinse către mine şi-mi atinse cotul.

— Trebuie să nu uiţi un lucru! Când intri în transă, fii iubitor. Dacă nu-i iubeşti, totul e pierdut.

M-am simţit aproape ofensat de acest avertisment al lui.

42

La asfinţit, zece membri ai tribului veniră să ne ia şi ne conduseră în pădure, în partea de răsărit a satului. Printre ei se numărau cei trei şefi şi alţi doi bătrâni, împreună cu doi bărbaţi tineri şi trei femei. Una dintre ele era frumoasă, a doua nu avea nimic deosebit, iar a treia era mai vârstnică. Călăuza nu ne însoţi. Nu ştiu dacă acest lucru se datora faptului că nu fusese invitată, sau pur şi simplu nu dorise să ia parte la ceremonial.

Am parcurs o bucată bună de drum. Nu se mai auzeau chiotele copiilor din sat, nici larma animalelor domestice. Locul în care ne-am oprit era o poiană izolată, unde sute de arbori fuseseră tăiaţi, iar butucii formau cinci rânduri de scaune, dispuse ca un amfiteatru pentagonal. În mijlocul luminişului, se găsea un cuptor săpat în pământ, căptuşit cu argilă şi o stivă de lemne îngrijit aranjate. De îndată ce am ajuns, cei doi tineri se apucară să clădească un rug înalt. De cealaltă parte a cuptorului se zărea o altă groapă, lată cât două staturi de om. Cobora oblic în sol şi părea o intrare, un tunel, oferind acces către măruntaiele pământului.

La lumina focului, am încercat să privesc în adâncurile lui, dar din locul în care mă găseam, nu am văzut nimic interesant.

Prin semne, sumarienii ne arătară unde trebuia să ne aşezăm, mai exact, la baza pentagonului. Fata cea anostă şedea lângă noi. În stânga, lângă intrarea în tunel, se postaseră cei trei şefi. În dreapta, în preajma focului, se găseau cei doi tineri. În colţul drept îndepărtat, se aflau bătrâna şi unul dintre sătenii în vârstă. Celălalt bătrân şi fata mai frumoasă merseră în colţul din stânga.

În răstimpul de care avuseserăm nevoie pentru a ne organiza, întunericul se lăsase cu totul. Sumarienii îşi scoaseră bucăţile de pânză care-i acopereau şi ne făcură semn să facem întocmai. Schweiz şi cu mine ne-am dezbrăcat, punându-ne hainele pe butucii din spate. La

semnalul unuia dintre şefi, fata drăguţă se apropie de foc şi scormoni cu o creangă în jar, până îşi făcu o torţă. Apoi înaintă până la gura tunelului şi se strecură înăuntru, destul de stângaci, cu picioarele înainte şi, ridicând torţa, dispăru destul de repede din vedere. O vreme am mai zărit sclipirile făcliei, dar apoi se stinseră şi acestea, lăsând în urmă o dâră de fum gros, negru. Imediat fata reapăru fără torţă. Într-o mână ţinea un vas roşu cu buza groasă, iar în cealaltă, un clondir prelung, din sticlă verde. Cei doi bătrâni – să fi fost preoţi? – îşi părăsiră locurile şi-i luară recipientele. Începură o incantaţie lipsită de muzicalitate, după care unul dintre ei scoase din vas un pumn de praf: drogul! – şi-l turnă în butelcă. Celălalt scutură sticla, agitând-o într-o parte şi-n alta, amestecându-i conţinutul. În acelaşi timp, bătrâna – şi ea o preoteasă? – se prosternase în faţa tunelului şi începuse să psalmodieze pe un ton diferit, cu ritm şuierat, tremurător. Tinerii înteţeau în continuare focul.

Descântecul continuă multe minute. Fata care coborâse în tunel – de fapt o femeiuşcă zveltă, cu sâni obraznici şi păr roşcat, mătăsos – luă sticla de la bătrâni şi o aduse în partea noastră, unde cealaltă fată o primi pios, cu ambele mâini. Solemn, o purtă către cei trei şefi şi o întinse către ei. Aceştia începură să cânte, pentru prima oară. Ceea ce denumisem în gând Ritualul Oferirii continuă multă vreme. La început, eram fascinat, încântându-mă stranietatea ceremonialului, dar în curând m-am plictisit şi a trebuit să mă amuz inventând un conţinut spiritual celor ce se petreceau sub ochii mei.

Am decis că tunelul simboliza deschiderea genitală a mamei-pământ, calea către pântecul ei, unde putea fi obţinut drogul – făcut dintr-o rădăcină de plantă subterană. Am elaborat o întreagă structură metaforică, incluzând cultul maternităţii, sensul simbolic al introducerii unei torţe aprinse în uterul mamei-lume, folosirea fetei frumoase şi a celei urâte pentru a reprezenta universalitatea feminităţii, cei doi tineri, ca purtători ai potenţei sexuale a şefilor şi multe alte asemenea ficţiuni. Nu erau decât aiureli, totuşi le

închegasem într-un ansamblu destul de impresionant pentru un birocrat ca mine, lipsit de mari calităţi intelectuale.

Plăcerea meditaţiilor mi se spulberă brusc, când am înţeles cât de superior mă credeam. Îi tratam pe sumarieni ca pe nişte sălbatici caraghioşi ale căror incantaţii şi ritualuri prezentau un oarecare interes, dar nu puteau avea un conţinut serios. Cine mă credeam de adoptam această atitudine dispreţuitoare? La urma urmei, venisem la ei ca să le cer drogul ce luminează, drogul după care tânjea sufletul meu. Care dintre noi era atunci fiinţa superioară? M-am mustrat amarnic pentru snobismul de care dădusem dovadă.

Fii iubitor! Îndepărtează din inimă condescendenţa sofisticatului. Integrează-te ritualului lor, dacă îţi stă în putinţă şi, cel puţin nu afişa dispreţ, nu simţi dispreţ, **nu fi dispreţuitor! Fii iubitor!**

Şefii băuseră deja, luând fiecare câte o înghiţitură şi înapoind clondirul fetei urâţele, care pornise să dea ocol, aducând recipientul mai întâi bătrânilor şi femeii în vârstă, apoi frumoasei şi tinerilor de la foc, în cele din urmă lui Schweiz şi mie. Când îmi întinse sticla, îmi zâmbi. În lumina tremurândă a focului, fata mi se păru deodată frumoasă. Recipientul conţinea un vin gros şi cald, care aproape mă înecă. Totuşi am băut.

Drogul îmi pătrunse în stomac şi de acolo porni către sufletul meu.

43

Cu toţii am devenit unul singur. Ei zece şi noi doi.

La început, au existat senzaţii de înălţare, de ascuţire a percepţiei, de rătăcire, viziuni populate de lumini celeste şi sunete misterioase, apoi am început să simt bătăile inimilor şi ritmurile biologice ale celorlalţi în mine însumi, dublarea urmată de suprapunerea conştiinţelor. În urmă se produse dizolvarea sinelui şi devenirăm un tot.

Am fost aruncat într-un ocean de suflete, în care am dispărut, înghiţit în Centrul Tuturor Lucrurilor. Nu puteam şti dacă eram eu, Kinnall, fiul septarhului, sau Schweiz cel sosit de pe bătrânul Pământ, unul dintre tinerii de lângă foc, şefii de trib, preoţii, sau chiar o femeie, fiindcă toţi eram contopiţi în mine şi eu în ei.

Oceanul sufletelor era unul al iubirii. Cum putea fi altceva? Ne suprapuneam. Dragostea de sine ne unea pe toţi. Iubirea de sine este iubirea pentru alţii; iubirea pentru alţii este iubire de sine. Iar eu iubeam. Acum înţelegeam mai limpede ca oricând de ce Schweiz îmi spusese **eu te iubesc**, atunci când ieşisem prima oară de sub influenţa drogului – acea propoziţie ciudată, considerată atât de obscenă pe Borthan, atât de nepotrivită în relaţiile dintre doi bărbaţi.

Le-am spus celor zece sumarieni că-i iubesc, dar nu în cuvinte, pentru că nu aveam cuvinte pe care ei să le priceapă şi, chiar dacă le-aş fi vorbit în propria-mi limbă şi ar fi înţeles, ar fi resimţit falsitatea lor, fiindcă printre semenii mei „te iubesc” reprezintă obscenitate şi acest lucru nu poate fi schimbat.

Vă iubesc! O spuneam din tot sufletul, iar ei îmi acceptară darul iubirii. Eu făceam parte din ei. Eu, cel care îi considerasem cu puţină vreme înainte nişte primitivi caraghioşi, prosternându-se în faţa rugului! Prin ei, am simţit sunetele junglei, legănatul mareei şi, de ce nu, dragostea plină de îndurare a mamei-lumi care suspină şi oftează sub tălpile noastre şi care pogorâse asupra noastră

vraja drogului, pentru a ne vindeca sufletele despărţite.

Am aflat ce înseamnă să fii sumarian şi să trăieşti simplu la confluenţa a două râuleţe. Am descoperit cum te poţi lipsi de vehicule şi bănci comerciale, continuând totuşi să aparţii unei comunităţi umane civilizate. Am înţeles cum oamenii din Velada Borthan şi-au ciuntit sufletele în numele unui principiu sacru şi cât de întreg poţi fi dacă urmezi calea sumarienilor. Lucrurile acestea nu mi-au parvenit prin cuvinte şi nici printr-o succesiune de imagini, ci printr-un vârtej de cunoştinţe necunoscute până atunci, care au pătruns în mine devenindu-mi parte integrantă într-o manieră ce n-o pot descrie sau explica.

Îmi pare, cititorule, că mă crezi fie mincinos, fie leneş pentru că îţi ofer atât de puţine detalii despre experienţa trăită. Am să-ţi răspund că nimeni nu poate îmbrăca în cuvinte ceea ce n-a existat niciodată în cuvinte. Pot doar aproxima, dar oricât m-aş strădui, nu pot decât să denaturez şi să alterez adevărul. Aceasta pentru că ar trebui să transform senzaţii în cuvinte şi să le transcriu după cum îmi permite îndemânarea mea, iar apoi tu să-mi culegi cuvintele şi să le converteşti într-un sistem de percepţii folosit în mod obişnuit de mintea ta. Însă la fiecare etapă a acestei conversii, se va pierde câte un grad de intensitate, până când nu vei rămâne decât cu umbra a ceea ce mi s-a întâmplat în poiana din Sumara Borthan.

Cum ţi-aş putea explica? Eram dizolvaţi unul într-altul. Eram dizolvaţi în iubire. Deşi nu aveam un limbaj comun, atinseserăm o înţelegere perfectă a sufletelor noastre luate în parte. Când, în cele din urmă, drogul îşi pierdu puterea asupra noastră, o parte din mine rămase în ei şi o parte a lor rămase în mine. Dacă ai şti mai mult de-atât, dacă ai avea o idee despre cele ce vor fi descătuşate din temniţa creierului tău, dacă ai gusta dragostea pentru prima dată în viaţă, ascultă-mă: nu căuta o explicaţie ce poate fi exprimată prin cuvinte! Du, pur şi simplu, clondirul la gură! Soarbe din el!

44

Trecusem testul cu bine. Aveau să ne dea ceea ce doream. După împărtăşirea iubirii, urmară negocierile. Am revenit în sat, iar dimineaţă cărăuşii ne aduseră lăzile conţinând mărfurile de schimb. La rândul lor, şefii aduseră trei ulcele de lut umplute cu pudră albă. Am înălţat o piramidă de cuţite, oglinzi şi încălzitoare, iar ei turnară cu grijă praf în altă ulcea. Schweiz se ocupă în întregime de negociere. Călăuza cu care veniserăm de pe coastă nu ne era de ajutor pentru că, deşi cunoştea limba localnicilor, nu vorbise niciodată sufletelor lor. Trocul se inversă de la sine, căci Schweiz adăuga tot felul de nimicuri în grămadă, iar şefii, drept răspuns, turnau şi mai mult praf în ulcica noastră. Toată lumea râdea oarecum isteric, în vreme ce concursul de generozitate devenea aproape delirant. În cele din urmă le-am dat sătenilor tot ce aveam, păstrând doar câteva lucruri ca să le dăruim călăuzei şi cărăuşilor, iar sătenii ne-au oferit îndeajuns drog pentru a captura minţile a mii de oameni.

Când am ajuns la ţărm, căpitanul Khrisch ne aştepta.

— Cineva observă că aţi avut succes, remarcă el.

— E chiar atât de vizibil? am întrebat.

— Eraţi tulburaţi când aţi plecat şi v-aţi întors fericiţi. Da, este evident că aţi avut succes.

În prima noapte a drumului de înapoiere în Manneran, Schweiz mă chemă la el în cabină. Scosese vasul cu praf alb şi rupsese sigiliul. L-am privit cum toarnă grijuliu drogul în pacheţele mici, ca acela în care se găsise prima doză. Lucră în tăcere, rareori privindu-mă şi umplu şaptezeci sau optzeci de pachete. Când termină, numără o duzină din ele şi, arătându-mi-le pe celelalte, spuse:

— Astea sunt pentru tine. Ascunde-le bine printre bagaje, altfel vei avea nevoie de toate relaţiile tale în Tribunalul Portului pentru a le trece cu bine de vameşi.

— Mi-ai dat de cinci ori mai mult decât ai păstrat pentru tine însuţi, am protestat eu.

— Ai mai multă nevoie, îmi răspunse Schweiz.

45

Am înţeles ce a vrut să spună abia după ce am sosit în Manneran. Am acostat în Hilminor, i-am plătit căpitanului Khrisch, am trecut printr-un control superficial (Cât de puţin suspicioşi erau ofiţerii portuari cu puţin timp în urmă!) şi ne-am îndreptat spre capitală cu un vehicul de teren.

Intrând în Manneran prin autostrada Sumar, am traversat un cartier aglomerat, înţesat de pieţe şi vânzători ambulanţi, unde mii de oameni se înghesuiau, se îmbrânceau, se ciorovăiau şi se ciondăneau. I-am văzut, conducându-şi agresiv negocierile şi scoţând la iveală contracte pentru a-şi încheia afacerile. Le-am zărit feţele încruntate, retrase, ochii întunecaţi şi lipsiţi de dragoste. M-am gândit la drogul pe care îl purtam cu mine şi mi-am spus: De le-aş putea schimba sufletele îngheţate!

Mi-am imaginat că mă plimb printre ei, că acostez necunoscuţi, că iau deoparte pe câte unul şi-i şoptesc:

„Eu sunt prinţ de Salla şi Înalt Dregător al Tribunalului Portului, dar am lăsat deoparte aceste lucruri meschine pentru a aduce fericirea omenirii. Îţi voi arăta şi ţie cum să găseşti fericirea prin dezgolirea sufletului. Ai încredere în mine! Te iubesc!”

Cu siguranţă că mulţi ar fi fugit după primele mele cuvinte, înspăimântaţi de vulgaritatea expresiei „eu sunt”. Alţii ar fi ascultat până la capăt şi apoi m-ar fi scuipat, spunându-mi că-s nebun, iar alţii ar fi chemat poliţia. Totuşi poate că ar fi fost şi câţiva care m-ar fi crezut şi simţindu-se tentaţi, ar fi venit cu mine într-o cămăruţă din zona docurilor ca să luăm împreună drogul sumarian.

Aş fi deschis sufletele, rând pe rând, până ar fi fost în Manneran vreo zece asemenea mie – douăzeci, apoi... O sută! O societate secretă a de-sine-dezgolitorilor, recunoscându-se între ei prin căldura şi dragostea din priviri, netemându-se să le vorbească iniţiaţilor cu „eu”, sau „pe mine”, fără formulele gramaticale ale etichetei, fără toate acele otrăvite negări ale iubirii de sine pe care le

implică această gramatică. După aceea, l-aş fi angajat pe căpitanul Khrisch pentru un alt voiaj în Sumara Borthan, de unde m-aş fi întors încărcat cu pacheţele de praf alb şi mi-aş fi continuat munca în Manneran împreună cu cei care deveniseră asemenea mie. Zâmbitori, strălucitori, ne-am fi apropiat de oameni şi le-am fi zis:

— Eu îţi voi arăta calea fericirii prin dezgolirea sufletului! Crede-mă, te iubesc!

Schweiz nu juca niciun rol în această viziune. Aceasta nu era planeta lui. Nu avea un loc aparte în transformarea ei. Pe el nu-l interesau decât nevoile sale spirituale, intime, setea de a ajunge să se simtă zeu. Începuse deja şi putea să continue de unul singur. Schweiz nu trebuia să se furişeze prin oraş pentru a seduce necunoscuţi. De aceea îmi şi dăduse cea mai mare parte din cantitatea de drog. Eu eram apostolul, noul profet, Mesia al schimbării, iar Schweiz înţelesese acest lucru înaintea mea. Până acum, el fusese conducătorul; îmi inspirase încredere, mă convinsese să încerc drogul, mă ispitise să-l însoţesc în Sumara Borthan şi, folosindu-se de influenţa pe care o aveam în tribunal, mă ţinuse în preajma lui pe post de companion şi protector. Stătusem în umbra lui tot timpul. Acum înceta să mă mai eclipseze. Înarmat cu pacheţele de drog, voi lansa de unul singur campania de schimbare a lumii mele.

Îmi asumam cu plăcere rolul acela. Toată viaţa fusesem în umbra câte unui bărbat, astfel încât, în pofida puterii mele fizice şi a capacităţii mintale începusem să mă simt un nimic. Poate că era un defect firesc, decurgând automat din faptul că fusesem al doilea fiu al septarhului.

În viaţa mea existase mai întâi tata, a cărui autoritate, agilitate şi putere nu speram să le egalez vreodată. Urmase apoi Stirron, a cărui înscăunare îmi adusese exilul. Pe urmă, patronul tăietorilor de lemne din Glin, urmat de Segvord Helalam şi, în sfârşit, de Schweiz.

Cu toţii erau oameni hotărâţi, cu prestanţă, care îşi cunoşteau locul în lume şi îl păstrau. Acum, la jumătatea vieţii, puteam şi eu, în sfârşit, să mă afirm, să ies la lumină. Aveam un ţel. Cei ce învârteau roata destinului mă

aduseseră aici, mă transformaseră în ceea ce eram, mă pregătiseră pentru această încercare. Iar eu le acceptam, fericit, porunca.

Aveam o femeiuşcă pe care o păstram pentru propriul meu amuzament, într-un apartament din sudul Manneranului, în labirintul de străduţe vechi dinapoia Capelei de Piatră. Ea pretindea că este fiica nelegitimă a Ducelui de Kongoroi, zămislită pe când acesta se găsea într-o vizită diplomatică în Manneran, pe vremea domniei tatălui meu. Poate că povestea era adevărată. Cu siguranţă, ea aşa credea. Îmi făcusem un obicei din a o vizita de două sau trei ori într-o perioadă lunară, ca să-mi ofer o oră de plăcere, de fiecare dată când mă simţeam sufocat de rutina vieţii, sau când mă strangula gheara plictiselii.

Ea era o fiinţă simplă, dar pasională: senzuală, mereu disponibilă, fără pretenţii. Nu-mi ascunsesem identitatea, însă nici nu-i împărtăşisem nimic din sufletul meu, iar ea procedase la fel. Discutam foarte puţin şi nu se putea vorbi de vreo dragoste între noi.

În schimbul chiriei pe care o plăteam pentru apartamentul ei, îmi dădea voie să-i folosesc trupul. Şi tranzacţia nu era cu nimic mai complexă – doar atingerea epidermelor. Ea a fost prima căreia i-am dat drogul. L-am dizolvat în vin auriu.

— Vom bea asta, i-am zis.

Când m-a întrebat de ce, i-am răspuns că ne va apropia mai mult. Fără prea multă insistenţă, s-a interesat ce efect avea să producă asupra noastră.

— Ne va deschide sufletele, făcând zidurile să devină transparente.

N-a protestat deloc, n-a spus nicio vorbă despre Legământ, nu s-a văicărit pe tema intimităţii ei şi nu mi-a ţinut predici despre pericolul care ne pândeşte dacă ne dezgolim sufletele. Făcu întocmai cum i se spusese, convinsă că nu i se va întâmpla nimic rău.

Am luat doza şi ne-am întins pe pat, aşteptând să-şi facă efectul. Eu am început să-i mângâi coapsele călduţe, să-i

sărut sfârcurile şi să-i muşc în joacă lobii urechilor. Curând se auzi acel vuiet interior şi aerul se învolbură, iar fiecare dintre noi am putut auzi bătăile inimii şi pulsul celuilalt.

— Ah! spuse ea. Ah, cineva se simte atât de straniu!

Totuşi nu se sperie. Sufletele noastre se uniră şi se topiră în lumina albă, clară, care izvora din Miezul Tuturor Lucrurilor. Am descoperit cum era să ai doar o despicătură între coapse, cum e să-ţi clatini umerii iar sânii grei să se lovească între ei şi mi-am simţit ovulele pulsând în ovare. În punctul culminant, ne-am unit trupurile. Mi-am simţit mădularul intrându-mi în vagin. M-am simţit împingându-mă în mine. Am tresărit de extaz, valul oceanic al orgasmului ridicându-se de undeva din interiorul meu, întunecat, umed şi fierbinte. Usturimea caldă a orgasmului iminent, jucându-mi de-a lungul mădularului, mi-am simţit pieptul acoperit de păr apăsându-mi sânii rotunzi şi sensibili, am simţit buze pe buzele mele, limbă pe limba mea, suflet în sufletul meu.

Această comuniune a corpurilor noastre păru să dureze ore în şir. În tot acest timp, sufletul meu fusese deschis pentru ea, astfel că putuse să vadă orice dorea.

Copilăria mea petrecută în Salla, fuga în Glin, căsătoria, dragostea pentru sora jurată, slăbiciunile mele, decepţiile. Eu am privit-o la rându-mi şi i-am zărit dulceaţa şi frivolitatea, momentul când descoperise pentru prima dată sângele pe coapse, celălalt sânge de mai târziu, imaginea lui Kinnall Darival pe care o purta în minte, poruncile vagi şi lipsite de formalitate ale Legământului şi toate celelalte lucruri ce-i mobilau sufletul.

După aceea am fost înghiţiţi de torentul simţurilor noastre. Am simţit orgasmul ei şi al meu, al meu şi al meu, al ei şi al ei, dubla coloană a extazului, care era în fapt una singură, spasmele şi ejacularea, împingerile şi contrele reciproce, piscurile şi coborâşurile.

Am rămas întinşi, transpiraţi, lipicioşi şi extenuaţi. Drogul continua să fulgere prin minţile noastre împreunate. Am deschis ochii şi i-am văzut pe ai ei, pierduţi, cu pupilele dilatate. Îmi zâmbi strâmb:

— Eu… eu… eu… grăi ea. EU!

Miracolul acestui cuvânt păru să o descumpănească.

— EU! EU! EU!

Am sărutat-o între sâni şi am simţit atingerea buzelor asupra mea.

— Te iubesc! am spus.

47

La Tribunalul Portului exista un funcţionar, un oarecare Ulman, pe care îl simpatizam. Avea doar pe jumătate din vârsta mea, dar promitea mult, fără îndoială. Îmi cunoştea originea nobilă şi era conştient de puterea pe care o deţineam, însă nu pentru asta îmi arăta respect, ci pentru iscusinţa mea în a evalua şi rezolva problemele legislative. Într-o zi, l-am reţinut mai târziu decât de obicei şi l-am chemat la mine când toţi ceilalţi plecaseră deja.

— În Sumara Borthan, există un drog care permite unei minţi să pătrundă nestingherită într-o alta, am rostit eu.

Zâmbi şi spuse că într-adevăr auzise despre acel drog, greu de obţinut şi periculos.

— Nu există niciun pericol, am răspuns. Cât despre dificultatea de a-l obţine…

Am scos la iveală unul dintre pacheţele. Zâmbetul nu-i dispăru, deşi acum obrajii i se împurpuraseră. Am împărţit drogul în biroul meu.

Câteva ore mai târziu, când am plecat către casă, i-am dat puţină pulbere, ca s-o ia împreună cu soţia lui.

În Capela de Piatră am îndrăznit să abordez un străin, un omuleţ îndesat, îmbrăcat în haine princiare, poate chiar membru al familiei septarhului. Avea privirea senină a unui om de bună credinţă şi echilibrul interior al unuia care îşi cercetase sufletul şi nu fusese dezamăgit de ceea ce găsise acolo. Totuşi, când i-am vorbit, mă împinse cât colo şi mă înjură cu o asemenea obidă, încât furia lui deveni contagioasă. Iritat de cuvintele lui, am fost gata să-l pleznesc.

— **De sine-dezgolitorul! De sine-dezgolitorul!**

Strigătul lui răsună în întregul locaş sfânt şi oamenii se iviră din chiliile de meditaţie ca să se holbeze la mine. Era cea mai mare ruşine pe care o suportasem de ani buni încoace.

Misiunea mea mi se înfăţişă sub o altă perspectivă; mi se păru murdară, iar eu de-a dreptul demn de milă: o târâtură, îndemnat de cine ştie ce instinct, să-şi expună sufletul amărât străinilor. Locul mâniei a fost luat imediat de frică. Alunecând în umbra zidurilor, am ieşit pe o uşă lăturalnică, îngrozit de posibilitatea de a fi arestat.

O săptămână întreagă după acest incident, am mers cu precauţie, uitându-mă mereu peste umăr. Nu mă urmărea însă nimeni, doar propriile-mi mustrări de conştiinţă.

49

Momentul de nesiguranţă trecu. Misiunea mea îmi reapăru nobilă şi am recunoscut valoarea faptelor pe care mă jurasem să le înfăptuiesc, simţind milă pentru cel care îmi refuzase darul în Capela de Piatră.

Într-o singură săptămână, am găsit trei necunoscuţi care luară drogul cu mine. M-am întrebat cum de putusem vreodată să mă îndoiesc de mine însumi. Mă aşteptau însă alte clipe de neîncredere.

50

Am încercat să confer o bază teoretică folosirii drogului. M-am străduit să construiesc o nouă teologie a iubirii şi deschiderii sufletelor. Am început să studiez Legământul şi multele comentarii făcute pe marginea lui, căutând să descopăr de ce primii locuitori ai Veladei Borthan găsiseră necesar să zeifice neîncrederea în semeni şi tăinuirea. De ce anume se temuseră? Ce încercaseră să protejeze? Oameni întunecaţi în vremuri întunecate, în minţile cărora viermii gândurilor se târau pe sub tâmple. Cu tot efortul depus, n-am reuşit să-i înţeleg. Ei erau pătrunşi de propria lor virtute. Acţionaseră astfel încât totul să fie bine.

„Să nu prăvăleşti povara sinelui asupra semenilor tăi! Să nu te străduieşti în van să pătrunzi nevoile sufletului tău păcătos! Să nu-ţi îngădui nicicând plăcerile uşuratice ale confesiunilor intime! Să te înfăţişezi de unul singur în faţa zeilor tăi!"

Aşa trăiserăm noi preţ de câteva sute de ani, fără să punem întrebări, ascultători, obedienţi, păstrând sfinţenia Legământului. Poate că acum nimic nu mai ţine Legământul în viaţă pentru cei mai mulţi dintre noi, exceptând simpla politeţe; nu dorim să-i stânjenim pe ceilalţi dezgolindu-ne sufletele, aşa că ne ducem zilele închistaţi. Rănile supurează în vreme ce noi continuăm să fim curtenitori şi să folosim persoana a treia.

Oare sosise timpul unui nou Legământ? O legătură a iubirii, un testament al împărtăşirii? Ascuns în camera mea de acasă, m-am luptat să aştern unul pe hârtie. Ce-aş fi putut spune ca să fiu crezut? Că vechile percepte ne îndrumaseră foarte bine. Însă sufletele noastre avuseseră de suferit? Că trecuse vremea pericolelor ce ne pândeau în vremea primelor aşezări, iar unele obiceiuri, devenite între timp mai degrabă handicapuri decât câştiguri, puteau fi înlăturate? Că orice societate trebuie să evolueze, dacă nu voia să decadă? Că dragostea este mai bună decât ura, iar încrederea mai bună decât suspiciunea?

Totuşi puţine din cele scrise avură darul de a mă convinge pe mine însumi. De ce mă ridicam împotriva ordinii prestabilite a lucrurilor? O făceam din convingere, sau nu urmăream decât plăceri perverse? Eram un exponent al epocii mele, un om adânc încastrat în stânca dură a tradiţiei în care fusesem crescut, indiferent cât de tare mă zbăteam să transform acea stâncă în nisip. Sfâşiat de tensiunea dintre vechile principii şi noile mele convingeri încă neformate, pendulam zilnic de mii de ori de la un pol la celălalt, de la ruşine la exaltare.

Într-o seară, pe când munceam la acest Nou Legământ, sora mea jurata intră pe neaşteptate în birou.

— Ce scrii? mă întrebă ea curioasă.

Am acoperit foile. Stinghereala mi se zugrăvise, probabil, pe faţă, căci chipul lui Halum exprima părerea de rău pentru că mă deranjase.

— Nişte rapoarte oficiale, am răspuns. Prostii… Fleacuri birocratice…

În noaptea aceea, am ars tot ceea ce scrisesem într-un acces paroxistic de dispreţ faţă de mine însumi.

51

În săptămânile scurse de la întoarcerea mea, efectuasem cu ajutorul drogului mai multe explorări ale unor teritorii până atunci necunoscute. Prieteni, străini, cunoştinţe întâmplătoare, o amantă, toţi aceştia îmi fuseseră tovarăşi într-o suită de stranii călătorii.

Lui Halum însă nu-i destăinuisem nimic despre drog în aceste prime faze ale schimbărilor mele. Ţelul meu iniţial, visul care îmi adusese drogul la buze fusese comuniunea cu ea. Totuşi îmi era teamă să i-o propun. Mă oprea laşitatea: dacă va înceta să mă iubească, după ce mă va cunoaşte atât de profund?

52

De mai multe ori mă găsisem pe punctul de a aborda subiectul cu Halum. Mă abţinusem de fiecare dată. Nu îndrăzneam să mă apropii de ea. N-ai decât să-mi judeci sinceritatea după ezitările mele, dacă aşa doreşti, cititorule. Cât de pur era acest nou crez al deschiderii, te-ai putea întreba, din moment ce consideram că sora mea jurată avea să fie mai presus de această comuniune? Nu voi pretinde că gândurile respective căpătaseră încă de pe atunci o consistenţă. Eliberarea mea de sub interdicţia dezgolirii de sine a fost un act de voinţă, nu rezultatul unei evoluţii fireşti, pentru că eu a trebuit să mă războiesc în permanenţă cu vechile obiceiuri.

Deşi în prezenţa lui Schweiz şi a altora cu care împărţisem drogul foloseam pronumele „eu” şi „pe mine”, nu mă simţeam niciodată în largul meu vorbind aşa. Vestigiile tradiţiei încălcate continuau încă să mă încătuşeze.

O priveam pe Halum, ştiam că o iubesc şi-mi spuneam că singura cale de împlinire a acestei iubiri era contopirea sufletelor noastre, iar praful care ne putea uni se găsea în mâinile mele. Totuşi nu îndrăzneam. Nu aveam curajul.

53

Cea de-a douăsprezecea persoană cu care am împărţit drogul sumarian a fost fratele meu jurat, Noim. Se afla în Manneran ca să petreacă o săptămână cu mine.

Venise iarna, aducând zăpadă în Glin, ploi nesfârşite în Salla şi doar ceaţă în Manneran, aşa încât nordicilor nu le trebuia vreun îndemn special ca să vină în provincia noastră caldă.

Pe Noim nu-l mai văzusem din vara trecută, când vânaserăm împreună în munţii Huishtor. În ultimul an ne îndepărtaserăm unul de celălalt. Într-un fel, Schweiz îi luase locul în viaţa mea şi nu mai aveam aceeaşi nevoie de fratele jurat.

Noim era unul dintre latifundiarii Sallei, căci moştenise atât averea familiei Condorit, cât şi pământurile ce aparţinuseră familiei soţiei sale. Maturitatea îl împlinise, fără să-l îngraşe excesiv. Isteţimea şi şiretenia lui nu erau ascunse de noile straturi de carne. Avea un aspect mieros şi binevoitor, pielea brună şi curată, buze pline, respirând bunăvoinţă şi ochi rotunzi, sardonici. Puţine lucruri scăpau spiritului său de observaţie.

Când sosi la mine acasă, mă cercetă cu mare atenţie, ca şi cum ar fi vrut să-mi numere dinţii şi ridurile din jurul ochilor, apoi după ce am schimbat cuvenitul salut frăţesc, după ce mi-a prezentat cadoul lui şi pe acela trimis de Stirron, şi după ce am semnat obişnuitul contract dintre gazdă şi oaspete, spuse pe neaşteptate:

— Kinnall, ai necazuri?

— De ce mă întrebi aşa ceva?

— Eşti tras la faţă. Ai slăbit. Gura ta are un surâs straniu, care trădează un om neliniştit. Ochii îţi sunt injectaţi şi nu îndrăznesc să privească direct în ochii altora. S-a întâmplat ceva?

— Ultimele luni au fost cele mai fericite din viaţa cuiva, am replicat pe un ton poate puţin prea vehement.

Noim nu luă în seamă răspunsul meu.

— Ai probleme cu Loimel?
— Ea merge pe drumul ei, cineva merge pe al său.
— Atunci, încurcături la Tribunal?
— Te rog, Noim, de ce nu vrei să crezi că…
— Chipul tău are întipărite schimbări pe el, îmi spuse. Vrei să spui că nu s-au produs schimbări în viaţa ta?
Am ridicat din umeri.
— Şi dacă ar fi aşa?
— Schimbări în rău?
— Cineva nu crede asta.
— Eşti evaziv, Kinnall. Hai, la ce bun un frate jurat, dacă nu pentru a-ţi împărtăşi problemele?
— Nu e vorba despre nicio problemă, am insistat.
— Foarte bine.
Noim abandonă discuţia, dar l-am văzut cum mă urmări cu privirea în seara aceea şi în dimineaţa următoare, în timpul mesei, cercetându-mă şi sondându-mă din ochi. Nu i-aş fi putut ascunde nimic.
Ne-am aşezat la un clondir de vin vineţiu, discutând despre recolta din Salla, despre noul program al lui Stirron, de reformă a impozitelor, despre reînnoirea tensiunilor dintre Salla şi Glin, despre raidurile sângeroase din zona de frontieră cărora de curând le căzuse victimă una dintre surorile mele. În tot acest timp, Noim mă studia.
Halum cină cu noi şi am depănat amintiri din copilărie, iar Noim nu încetă să mă supravegheze, flirta cu Loimel, dar ochii lui nu se desprinseră de pe faţa mea. Profunzimea şi intensitatea grijii lui mă învăluiau. Curând ar fi început probabil să-i întrebe şi pe alţii, încercând să afle de la Halum şi Loimel ce anume mă frământa, ori acest lucru putea stârni în jurul meu o curiozitate care m-ar fi pus în pericol. Nu puteam să-i ascund experienţa capitală care se găsea acum în centrul vieţii fratelui său jurat.
Noaptea târziu, în cea de-a doua seară a şederii lui, la ora când toată lumea se retrăsese la culcare, l-am dus pe Noim în biroul meu şi am deschis ascunzătoarea în care ţineam praful alb. L-am întrebat dacă ştia despre drogul Sumarei. Pretinse că nu auzise de aşa ceva. I-am descris pe scurt

efectele acestuia. Faţa i se întunecă şi păru să se retragă în sine.

— Îl foloseşti des? mă întrebă.

— De unsprezece ori până acum.

— De unsprezece ori…? Dar de ce, Kinnall?

— Pentru a înţelege natura sufletului cuiva prin împărtăşirea acestui suflet cu al altora.

Noim izbucni într-un râs exploziv, aducând mai degrabă cu un pufnet.

— Dezgolire-de-sine, Kinnall?

— Odată cu vârsta, cineva capătă obiceiuri bizare.

— Şi cu cine te-ai angrenat în jocul acesta?

— Numele lor nu contează, am spus. Nu cunoşti pe niciunul dintre ei. Sunt oameni din Manneran, fiinţe cu simţul aventurii, care sunt gata oricând să-şi asume riscuri.

— Loimel?

A fost rândul meu să râd.

— Nici gând! Ea nu ştie absolut nimic despre toate acestea!

— Atunci, Halum?

Am clătinat din cap:

— Cineva şi-ar dori foarte mult să aibă curajul de a încerca drogul cu Halum. Până acum totul i-a fost ascuns surorii jurate. Cineva se teme că ea este prea pură şi ar fi lesne şocată. E trist, nu-i aşa, Noim, când cineva trebuie să ascundă un lucru atât de fascinant de încântător de propria-i soră jurată?

— Ba chiar şi de propriul frate jurat, remarcă el morocănos.

— Ţi s-ar fi spus la momentul potrivit. Ţi s-ar fi oferit şi ocazia de a experimenta comuniunea.

Ochii lui Noim aruncară flăcări.

— Crezi că eu aş accepta?

Vulgaritatea pe care o rostise în mod deliberat a fost răsplătită doar cu un surâs slab din partea mea.

— Cineva speră că fratele său jurat îi va împărtăşi toate experienţele. În această clipă, drogul a săpat o prăpastie între noi. Cineva a vizitat de multe ori un loc în care tu n-ai

fost niciodată, înţelegi Noim?

Înţelegea foarte bine. Se simţea ademenit. Oscila pe buza abisului. Îşi muşcă buzele şi-şi ciupi lobii urechilor. Tot ceea ce se petrecea în mintea lui era pentru mine la fel de transparent ca şi când noi doi am fi împărţit deja drogul sumarian. Pentru binele meu se lăsa Noim aşa de greu, ştia cât mă îndepărtasem de Legământ şi cât de mare era pericolul care mă păştea, atât din punct de vedere legal, cât şi intim. Dar de dragul lui însuşi, Noim era împins de curiozitate. Dezgolirea sufletului faţă de un frate jurat nu reprezenta un păcat prea mare, ori el dorea să afle ce fel de comuniune se poate simţi sub influenţa drogului. De asemenea, avea în ochi o licărire de gelozie pentru că vedea că eu înţelegeam toate aceste lucruri încă de-atunci, deşi sentimentul acela mi s-a confirmat abia mai târziu, atunci când sufletul lui Noim mi se deschise.

Nu am mai vorbit despre asta în zilele următoare. M-a însoţit la birou şi m-a urmărit plin de admiraţie cum rezolvam probleme de importanţă naţională. I-a văzut pe funcţionari plecându-se în faţa mea şi l-a văzut şi pe Ulman, cel căruia îi dădusem drogul şi a cărui familiaritate faţă de mine a stârnit în Noim valuri de suspiciune. L-am vizitat şi pe Schweiz, în casa căruia am băut mult vin bun şi am discutat pe teme religioase, într-o manieră deschisă, onestă, de bărbaţi încinşi de băutură. („Toată viaţa mea”, spusese Schweiz, „a fost o căutare a unor motive raţionale pentru a crede în ceea ce ştiam că este iraţional”.) Noim observă că pământeanul nu folosea întotdeauna regulile gramaticale recomandate de etichetă.

Într-o altă seară, am cinat cu un grup de nobili din Manneran, într-o reşedinţă superbă, amplasată pe dealurile ce dominau oraşul. Bărbaţi micuţi, împopoţonaţi din cale-afară, extrem de agitaţi şi însoţiţi de tinere neveste mult mai înalte şi arătoase. Noim a fost dezgustat de aceşti duci şi baroni decadenţi şi de discuţiile lor despre comerţ şi bijuterii, iar iritarea îi spori când conversaţiile abordară zvonul despre drogul ce elibera minţile şi care acum putea fi procurat din capitală. Auzind pălăvrăgelile lor, m-am

mulţumit să scot nişte exclamaţii politicoase de surpriză.

Noim îmi aruncă o privire nimicitoare, înfierându-mi ipocrizia, ba chiar refuză un pahar de lichior dulce de Manneran, într-atât de încordaţi îi erau nervii.

A doua zi am descins împreună la Capela de Piatră, dar nu pentru decantare, ci ca să privim relicvele, fiindcă Noim devenise interesat de antichităţi. Jidd, decantorul, tocmai trecea pe sub arcade, în drum spre îndatoririle sale şi, când mă văzu, îmi zâmbi straniu. Imediat l-am simţit pe Noim cum cântăreşte posibilitatea ca drogul să-l fi convertit şi pe preot.

În toate acele zile, o tensiune clocotitoare se acumula în fratele meu jurat; ar fi dorit să mai discutăm despre drog, însă nu se putea hotărî să o facă. În cele din urmă, în ajunul întoarcerii în Salla, nu mai rezistă.

— Drogul acela al tău…, începu el răguşit.

Îmi spuse că nu m-ar mai putea considera ca un adevărat frate jurat dacă nu ar încerca şi el drogul. Aceste cuvinte fuseseră pronunţate cu mare greutate. Hainele lui elegante se mototoliseră din pricina agitaţiei şi broboane fine de sudoare îi apăruseră pe buza superioară.

Am intrat într-o odaie unde nu ne putea deranja nimeni şi eu am pregătit poţiunea. Când luă cupa, Noim îmi aruncă surâsul lui atât de familiar, îndrăzneţ, plin de şiretenie şi de hotărâre, totuşi mâna îi tremura atât de tare, încât aproape vărsă băutura.

Drogul îşi făcu imediat efectul. Era o noapte umedă şi o ceaţă densă şi unsuroasă acoperea oraşul şi suburbiile. Mi se părea că pâcla îşi întindea degetele în cameră prin fereastra deschisă. Am văzut cum fuioare strălucitoare de ceaţă ne atingeau, se unduiau şi dansau între noi. Primele senzaţii provocate de drog îl descumpăniră pe Noim, dar eu i-am explicat că totul era absolut normal: bătăile îngemănate ale inimilor noastre, ameţeala, ţiuiturile ascuţite care păreau că traversează văzduhul.

Acum eram deschişi unul altuia. Am privit în interiorul lui Noim şi am văzut nu numai sufletul său, ci şi imaginea pe care şi-o crease despre sine, încrustată cu ruşine şi

autodispreţ. În el exista o nemulţumire feroce pentru imperfecţiunile imaginare pe care şi le reproşa; iar acestea erau multe. Se acuza de lene, indisciplină şi ambiţie, de sfidarea religiei străbune, de dezinteres pentru chestiunile esenţiale, se înfiera pentru slăbiciunea lui fizică şi morală. Nu puteam înţelege de ce anume avea impresia asta despre sine pentru că adevăratul Noim era cu totul altfel: un om cu un caracter puternic, loial celor pe care îi iubea, neînduplecat în a judeca prostia, un ins cu vederi largi, pasional şi plin de energie. Contrastul dintre imaginea lui Noim despre sine şi realitate mi se părea surprinzător, ca şi cum fratele meu jurat ar fi fost capabil să evalueze totul corect, mai puţin pe el însuşi. În experienţele cu drogul, mai văzusem astfel de nepotriviri. De fapt, ele existau în noi toţi, cu excepţia lui Schweiz, care nu fusese crescut de mic în tradiţia negării sinelui, şi totuşi la Noim erau mai pronunţate decât la oricare altul.

De asemenea, am zărit, reflectat în sensibilitatea lui Noim, ceva ce observasem şi înainte: un Kinnall Darival mult mai nobil decât cel pe care-l cunoşteam eu însumi. Mă idealiza! Eram tot ce îşi dorea el să fie, un om curajos, de acţiune, un artizan al puterii, un inamic al frivolităţii şi superficialităţii, un practicant al celei mai riguroase discipline şi devoţiuni. Totuşi această imagine purta urmele unui strat recent de culoare diferită căci nu mă dovedisem eu, oare, de-sine-dezgolitorul care abjurase Legământul laolaltă cu unsprezece străini şi care acum îşi ademenise fratele jurat, făcându-l părtaş la acest experiment criminal?

În plus, Noim descoperi în mine adevăratele sentimente de dragoste pentru Halum şi, văzând acest lucru care nu făcea decât să-i confirme suspiciunile mai vechi, imaginea lui despre mine se schimbă din nou, şi nu în bine.

Între timp, i-am arătat cum îl văzusem eu dintotdeauna: iute, isteţ şi capabil. Apoi i l-am prezentat pe Noim cel creat de el, alături de cel definit la modul obiectiv, în vreme ce el îmi oferi imaginea sufletului meu, aşa cum îl distingea acum, alături de Kinnall cel idealizat.

Explorările noastre reciproce au durat mult timp.

Gândeam că ele aveau o valoare inestimabilă din moment ce numai cu Noim aş fi putut atinge profunzimea necesară unei perspective complete, acea paralaxă potrivită a caracterului. La rândul său, el nu o putea reuşi decât alături de mine.

Noi doi ne bucuram de multe avantaje, faţă de doi străini care se întâlneau pentru prima oară prin intermediul drogului. Când vraja poţiunii începu să se destrame, m-am simţit epuizat de intensitatea comuniunii noastre dar în acelaşi timp înnobilat, exaltat, transformat.

Lucrurile stăteau altfel însă în privinţa lui Noim. Părea golit de sentimente şi îngheţat. Cu greu îmi putea înfrunta privirea. Atitudinea lui era atât de rece încât n-am încercat să o pătrund, ci am rămas nemişcat, aşteptând ca el să-şi revină. După o vreme, întrebă:

— S-a terminat?

— Da.

— Trebuie să-mi promiţi un lucru, Kinnall. Îmi promiţi?

— Spune, Noim.

— Promite-mi că n-ai să faci asta cu Halum! Îmi promiţi? Îmi promiţi, Kinnall? Să n-o faci niciodată!

54

La câteva zile după plecarea lui Noim, un sentiment de vinovăţie mi-a purtat paşii către Capela de Piatră. Ca să-mi ocup timpul până când Jidd avea să mă primească, am cutreierat sălile şi coridoarele întunecatei clădiri, oprindu-mă înaintea altarelor, închinându-mă umil în faţa cărturarilor pe jumătate orbi care se adunaseră pentru dezbateri scolastice într-o curticică interioară, şi îndepărtându-i pe decantorii minori şi ambiţioşi care, recunoscându-mă, îmi ofereau contracte.

Tot ceea ce mă înconjura aparţinea zeilor, totuşi nu reuşeam să detectez prezenţa divină. Poate că Schweiz descoperise dumnezeirea prin sufletele altora, dar eu, bălăcindu-mă în dezgolirea sinelui, pierdusem cumva acea credinţă şi nu-mi păsa.

Ştiam că treptat, cu timpul, aveam să găsesc drumul către divinitate, sub auspiciile iubirii şi încrederii pe care speram să le ofer. Aşa că bântuiam prin cea mai renumită casă de rugăciuni ca un simplu turist.

M-am înfăţişat lui Jidd. Nu mă mai decantasem din vremea când Schweiz îmi dăduse pentru prima oară drogul. Omuleţul cu nas încovoiat sublinie acest lucru în timp ce am luat contractul. Problemele acumulate la Tribunal, i-am explicat lui Jidd, iar acesta scutură din cap, mormăind mustrător:

— Probabil că eşti plin până la refuz.

Nu i-am răspuns, ci m-am postat în faţa oglinzii pentru a privi chipul scofâlcit şi nefamiliar de acolo. Mă întrebă ce zeu voiam şi i-am răspuns că mă voi închina zeului inocenţei. Când auzi dorinţa mea, Jidd îmi aruncă o privire stranie. Luminile sfinte se aprinseră. Cu îndemnuri blânde, decantorul mă introduse în starea de semi-transă a confesiunii. Ce puteam spune? Că-mi ignorasem jurământul de credinţă şi împărţisem licoarea dezgolirii sufletelor cu oricine fusese de acord să o facă? Tăceam. Jidd mă îndemnă din nou la destăinuire.

Apoi făcu un lucru pe care nu ştiam să-l mai fi făcut vreodată un decantor: reveni asupra unei decantări anterioare şi-mi ceru să vorbesc despre drogul pe care îl pomenisem mai demult. Îl mai folosisem?

Mi-am apropiat faţa de oglindă, aburind-o cu răsuflarea. Da. Da, îl mai folosisem. Cineva era un păcătos mizerabil şi-şi dovedise slăbiciunea încă o dată. După aceea, Jidd mă întrebă cum obţinusem drogul şi i-am spus că-l luasem pentru prima oară în compania cuiva care îl cumpărase de la un om din Sumara Borthan.

Da, încuviinţă Jidd, dar cum îl cheamă pe acest tovarăş de drog? Interesul lui brusc mă puse în gardă. Mi se păru că întrebarea depăşea necesităţile unei decantări şi nu avea nicio relevanţă pentru situaţia actuală. Ca atare, am refuzat să-i destăinui numele lui Schweiz, ceea ce-l făcu pe decantor să mă întrebe cu asprime în glas dacă nu cumva mă temeam că el va încălca secretul ritualului.

Oare mă temeam? Rareori ascunsesem ceva decantorilor şi atunci o făcusem din ruşine, iar nu de frica trădării. Cât de naiv eram şi ce încredere totală aveam în etica acestor case de rugăciuni! Abia acum, devenit dintr-odată suspicios, suspiciune plantată de însuşi Jidd, mi-am pierdut încrederea în decantor şi în toţi cei din tagma lui. De ce voia să ştie? Ce informaţie căuta să obţină? Ce puteam câştiga eu, sau el din dezvăluirea sursei drogului?

I-am răspuns încordat:

— Cineva caută iertarea numai pentru sine, ori cum poate numirea tovarăşului său de păcat să-i aducă iertarea? Lasă-l pe acela să se descarce singur.

Desigur, nici nu se putea pune problema ca Schweiz să ajungă la vreun decantor. Iată-mă aşadar argumentând cu Jidd! Întreaga esenţă a decantării se evaporase, lăsând în urmă doar o coajă lipsită de conţinut.

— Dacă doreşti ca pacea zeilor să pogoare asupra ta, trebuie să te destăinuieşti pe deplin!

Cum aş fi putut face una ca asta? Să mărturisesc că am corupt unsprezece persoane să-şi dezgolească sufletul? Nu aveam nevoie de iertarea lui Jidd. Nu aveam încredere în

bunele lui intenţii.

M-am ridicat brusc în picioare, uşor ameţit de statul în genunchi pe întuneric, clătinându-mă puţin şi aproape împiedicându-mă.

Răsunetul unei incantaţii îndepărtate îmi trecu pe la urechi şi am simţit urma vagă a preţioasei tămâi obţinute dintr-o plantă ce creşte în Şesurile Umede.

— Cineva nu se simte astăzi pregătit pentru decantare, i-am spus lui Jidd. Cineva trebuie să-şi examineze sufletul mai îndeaproape.

M-am împleticit către uşă. Jidd se uită uluit la banii pe care îi dădusem.

— E onorariul? strigă în urma mea.

I-am răspuns că putea să-i păstreze.

55

Zilele îmi păreau nişte odăi pustii care despărţeau între ele momentele de folosinţă a drogului. Pluteam indiferent şi detaşat prin toate îndatoririle mele, fără să observ nimic dimprejur, animat doar cu gândul următoarei comuniuni. Lumea reală îşi pierduse consistenţa. Nu mă mai interesau sexul, vinurile, hrana, problemele Tribunalului, tensiunile dintre provinciile Veladei Borthan, ori alte lucruri asemănătoare, care acum îmi păreau doar umbre ale unor umbre.

Probabil că foloseam drogul prea des. Slăbisem şi trăiam într-o ceaţă continuă, străbătută de o lumină difuză. Adormeam cu greu şi mă perpeleam ore întregi în aerul tropical sufocant care mă pironea pe pat; supt la faţă aidoma unui somnambul cu dureri de ochi şi nisip sub pleoape. Îmi târâm zilele ostenit, iar serile moţăiam. Rareori schimbam o vorbă cu Loimel. Nu mă atingeam nici de ea şi nici de vreo altă femeie. O dată am adormit în mijlocul zilei, pe când luam masa cu Halum. L-am scandalizat pe Înaltul Judecător Kalimol, răspunzându-i la una dintre întrebări cu fraza: „Mie mi se pare…”

Bătrânul Segvord Helalam îmi spuse că aveam un aer bolnav şi îmi sugeră să plec la vânătoare cu fii mei în Şesurile Pârjolite. În orice caz, drogul avea puterea de a mă readuce la viaţă. Am căutat noi adepţi şi am constatat că eram mult mai uşor de contactat, întrucât adesea mi-i aduceau unii dintre iniţiaţi. Formau un grup extrem de pestriţ: doi duci, un marchiz, o prostituată, un paznic al arhivelor regale, un căpitan de vas din Glin, favorita unui septarh, un director al Băncii de Comerţ a Navigatorilor din Manneran, un poet, un avocat din Velis sosit aici ca să discute cu căpitanul Khrisch, şi mulţi alţii. Cercul de-sine-dezgolitorilor se lărgea. Rezerva mea de drog era pe terminate şi printre noii mei prieteni se vorbea despre organizarea unei noi expediţii în Sumara Borthan. Erau deja vreo cincizeci.

Schimbarea devenise molipsitoare. În Manneran devenise o adevărată epidemie.

56

Uneori, pe neaşteptate, în perioada aceea nedefinită dintre două comuniuni, mă confruntam cu o ciudată confuzie a eului. O serie de amintiri împrumutate, pe care le înmagazinasem în adâncurile întunecate ale minţii mele, se puteau elibera, plutind către nivelurile superioare ale conştiinţei şi pătrunzându-mi în identitate. Eram în continuare conştient că sunt Kinnall Darival, fiul septarhului din Salla, şi totuşi, deodată, printre amintirile mele apăreau fragmente din eul lui Noim, al lui Schweiz, al unuia dintre sumarieni, ori al altcuiva dintre cei cu care împărţisem drogul.

Pe durata acelei dedublări a identităţii – o secundă, o oră, o jumătate de zi – trecutul îmi devenea neclar; nu puteam determina dacă vreun eveniment pe care îl aveam proaspăt în minte mi se întâmplase cu adevărat, sau îmi parvenise prin intermediul drogului. Faptul era tulburător, dar nu cu adevărat înspăimântător, exceptând primele două-trei ocazii când mi se întâmplase.

În cele din urmă, am învăţat să fac distincţia între aceste amintiri dobândite şi cele ce aparţineau efectiv trecutului meu, familiarizându-mă cu structura fiecărei conştiinţe din mine. Am înţeles că drogul mă transformase în mai mulţi oameni. Nu era oare preferabil să fii mai mulţi decât chiar niciunul?

La începutul primăverii, o căldură înnebunitoare pogorî peste Manneran, combinată cu ploi atât de dese încât vegetaţia oraşului explodă, şi ar fi înghiţit cu siguranţă străzile dacă n-ar fi fost tăiată zilnic. Totul era verde, verde, verde! Pâclă verde în văzduh, ploaie verde din cer, raze verzi de soare frunze verzi, strălucitoare desfăcându-se în fiecare balcon, în fiece grădină. Până şi sufletul îţi putea mucegăi. Tot verzi erau şi acoperişurile de pe strada cu prăvăliile negustorilor de mirodenii.

Loimel îmi dăduse o listă lungă de lucruri pe care trebuia să le cumpăr – delicatese din Threish, din Velis şi din Şesurile Umede – iar eu, ascultător, am plecat să le obţin, mai ales că strada mirodeniilor se găsea la mică distanţă de Tribunal. Soţia mea organiza o mare petrecere cu ocazia Zilei Numirii a fiicei noastre mai mari, cea care avea să primească în sfârşit numele de adult pe care i-l destinasem – Loimel.

Toţi mai marii Manneranului fuseseră invitaţi să asiste la festivitate.

Am străbătut verdeaţa, până la cele mai bune magazine. Ploaia tocmai încetase, iar cerul părea o placă verde aşezată pe vârfurile acoperişurilor. Arome delicioase, dulci, picante, nori de gusturi înţepătoare ajunseră până la mine. Deodată, pete negre îmi invadară creierul şi pentru o clipă am fost Schweiz, târguindu-mă pe chei cu un căpitan de vas care tocmai adusese un transport de produse scumpe din Golful Sumar. M-am oprit ca să mă pot bucura de această împletire a identităţilor. Schweiz dispăru.

Prin intermediul minţii lui Noim am inhalat parfumul fânului proaspăt cosit din Condorit, sub un soare mângâietor de sfârşit de vară; apoi, surprinzător, am devenit directorul băncii, cu mâna lipită de organul sexual al unui alt bărbat. Nu-ţi pot explica impactul pe care l-a avut asupra mea această ultimă fulgerare de experienţă transferată, scurtă şi arzătoare. Luasem drogul împreună cu

directorul de bancă nu cu mult timp în urmă, dar pe-atunci nu citisem nimic în sufletul său despre atracţia către propriul sex. Nu era genul de lucruri pe care să-l fi trecut cu vederea. Ori creasem eu însumi această imagine în mod gratuit, ori el îşi protejase cumva acea parte a sinelui, păstrându-şi afinităţile ferecate până când se produsese această breşă. Era oare posibilă o astfel de izolare parţială? Crezusem că minţile se deschideau în întregime. Nu mă tulbura natura dorinţelor sale trupeşti, ci incapacitatea mea de a pune de acord ceea ce tocmai simţisem cu ceea ce îmi parvenise de la el în momentul transei. Dar n-am avut vreme să cântăresc problema, căci, în timp ce stăteam pe gânduri în faţa prăvăliei, o mână subţire mă atinse şi o voce şopti:

— Eu trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi, Kinnall. EU!

Cuvântul mă smulse din visare.

Lângă mine se găsea Androg Mihan, arhivarul întâiului septarh de Manneran. Era un omuleţ ascuţit şi cărunt, aparent ultima făptură în căutare de plăceri interzise. Mi-l adusese ducele de Sumar, una dintre primele mele cuceriri.

— Unde am putea merge? am întrebat.

Mihan îmi indică o casă de rugăciune cu o reputaţie îndoielnică, situată peste drum. Decantorul ei trândăvea pe-afară, încercând să-şi atragă clienţi. Nu-mi puteam închipui cum se poate discuta fără martori într-un astfel de loc, totuşi l-am urmat pe arhivar.

Odată intraţi în lăcaş, Mihan îi ceru decantorului să aducă formularele de contract. După ce acesta plecă, Mihan se aplecă şi-mi spuse:

— Poliţia se îndreaptă către casa ta. Diseară, când te vei întoarce acasă, vei fi arestat şi întemniţat pe una dintre insulele Golfului Sumar.

— De unde ai aflat asta?

— Ordinul a fost semnat azi-dimineaţă şi mi-a fost dat spre îndosariere.

— Care e acuzaţia? am întrebat.

— Dezgolirea sufletului, învinuire adusă de agenţi ai Capelei de Piatră. Mai există şi o altă incriminare: folosirea

şi distribuirea de droguri ilegale. Te-au descoperit, Kinnall!

— Cine e informatorul?

— Un anume Jidd, decantor la Capela de Piatră. Ai lăsat să-ţi fie drenată povestea cu drogul?

— Da. În inocenţa mea, am mărturisit. Sanctitatea casei de rugăciune...

— Sanctitatea casei de gunoaie! replică Androg Mihan cu vehemenţă. Acum trebuie să dispari! Întreaga putere a guvernului este concentrată împotriva ta.

— Unde să mă duc?

— Ducele de Sumar te va adăposti în noaptea asta, dar după aceea... nu ştiu.

Decantorul se întoarse cu un set de contracte. Ne zâmbi adecvat, spunând:

— Aşadar, domnilor, care dintre dumneavoastră doreşte să fie primul?

— Cineva şi-a amintit că are o altă întâlnire, spuse Mihan.

— Cineva nu se simte bine, am zis şi eu.

Am aruncat decantorului mirat o monedă mare şi am părăsit clădirea. Afară, Mihan se prefăcu a nu mă cunoaşte şi ne-am despărţit fără un cuvânt.

Nu am pus nicio clipă la îndoială veridicitatea acestui avertisment. Trebuia să fug. Loimel avea să-şi cumpere singură mirodenii. Am oprit o maşină şi m-am îndreptat imediat către vila ducelui de Sumar.

Ducele era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Manneran, stăpân al unor terenuri întinse de-a lungul golfului şi în zona dealurilor Huishtor, precum şi al unei splendide reşedinţe în capitală, aşezată în mijlocul unui parc demn de un palat imperial. El moştenea funcţia de vameş al trecătorii Stroin, sursa opulenţei familiei sale, căci de mai multe secole ei reţineau o cotă parte din tot ce se aducea spre vânzare din Şesurile Umede.

Ca înfăţişare, acest duce este de o incredibilă urâţenie sau de o remarcabilă frumuseţe – nu sunt sigur. Are un cap plat, de formă triunghiulară, buze subţiri, nas proeminent şi un păr des şi cârlionţat, lipit precum o machetă de craniul său. Părul îi este în întregime alb, totuşi faţa îi e lipsită de riduri. Ochii îi sunt imenşi, întunecaţi şi intenşi. Obrajii sunt scofâlciţi. Este un chip de ascet, care mie îmi părea când sfânt, când grotesc şi, uneori, amândouă simultan.

Ne împrieteniserăm încă de la sosirea mea în Manneran, în urmă cu mulţi ani. Îl ajutase pe Seivord Helalam să devină influent şi fusese legătură-de-suflet pentru Loimel la căsătoria noastră.

Când începusem să folosesc drogul sumarian, ducele îl detectase ca prin telepatie şi, într-o discuţie de o extraordinară subtilitate, aflase de la mine că deţineam drogul şi aranjă să-l luăm împreună. De atunci, de la sfârşitul iernii, luna răsărise de patru ori.

Ajungând la el acasă, am găsit în plină desfăşurare o dezbatere tensionată. Erau de faţă majoritatea bărbaţilor influenţi pe care-i cooptasem ca de-sine-dezgolitori. Ducele de Mannerangu Smor, marchizul de Woyn, directorul băncii, împuternicitul Visteriei şi fratele său, procurorul-general al Manneranului, şeful frontierelor şi alţi şase sau şapte care deţineau funcţii de importanţă similară. Arhivarul Mihan sosi la scurt timp după mine.

— Suntem cu toţii laolaltă, spuse ducele de Mannerangu Smor. Ne-ar putea înhăţa dintr-o singură lovitură.

Împrejurimile sunt bine păzite?

— Nimeni nu ne va ataca, replică ducele de Sumar, zâmbind glacial, vizibil ofensat de ideea că poliţia ar putea pătrunde pe domeniul său.

Îşi întoarse ochii imenşi stranii asupra mea:

— Kinnall, aceasta va fi ultima ta noapte în Manneran. N-ai încotro. Tu vei fi ţapul ispăşitor.

— Cine a hotărât astfel?

— Nu noi, răspunse ducele.

Îmi explică apoi că în cursul acelei zile în Manneran avusese loc o lovitură de stat: o revoltă a funcţionarilor inferiori împotriva stăpânilor lor. Motivul îl constituise faptul că eu recunoscusem în faţa lui Jidd că folosisem drogul sumarian.

În jurul mesei, feţele se posomorâră. Deşi nimeni n-o spuse cu glas tare, concluzia era că greşisem, încrezându-mă într-un decantor, iar acum trebuia să plătesc pentru prostia mea. Eu nu fusesem atât de sofisticat ca oamenii aceştia. Se părea că Jidd se asociase cu un grup de foşti funcţionari, care luptau pentru a reveni la putere. Întrucât era decantorul majorităţii oamenilor importanţi din Manneran, Jidd se afla într-o poziţie foarte avantajoasă pentru a-i ajuta pe ambiţioşi, trădând secretele celor puternici. De ce hotărâse decantorul să-şi încalce jurământul nu se ştia încă. Ducele de Sumar credea că după ce mulţi ani de-a rândul Jidd ascultase destăinuirile melancolice ale influenţilor săi clienţi, începuse să-i fie silă de ei. Exasperat de confesiunile lor, găsise cu cale să le grăbească distrugerea.

Acest scenariu îmi conferi o idee nouă despre cum trebuia să arate sufletul unui decantor. Aşadar, de câteva luni, Jidd dezvăluia lucruri folositoare acestor funcţionari obscuri, care îşi ameninţau cu ele stăpânii, uneori cu efecte considerabile. Recunoscând că folosisem drogul, eu devenisem vulnerabil, iar el mă vânduse unor slujbaşi din Tribunal care doreau să mă îndepărteze.

— Absurd! am strigat. Singura dovada împotriva mea este protejată de sanctitatea casei de rugăciune! Cum

poate Jidd să depună o plângere bazată pe confesiunea pe care i-am făcut-o? Îl voi acuza de violarea contractului!

— Există şi alte dovezi, spuse trist marchizul de Woyn.

— Altele?

— Folosind cele auzite la tine, adăugă marchizul, Jidd le-a putut oferi inamicilor tăi piste de investigaţie. Ei au descoperit o anumită femeie care a recunoscut că i-ai dat o băutură stranie care i-a deschis ochii…

— Câinii!

— În plus, spuse ducele de Sumar, au reuşit să facă o legătură între tine şi câţiva dintre noi. Nu toţi, dar destui. Azi-dimineaţă unora dintre noi ni s-a cerut să demisionăm din funcţiile pe care le deţinem, în caz contrar urmând să fim demascaţi. Am rezistat cu fermitate acestor şantaje, iar autorii lor se află acum în închisoare. Nu ştim însă cât de mulţi şi cât de importanţi sunt aliaţii lor. Este posibil ca la următorul răsărit de lună să fim deja răsturnaţi din posturile noastre, pentru ca alţii să preia puterea. Cu toate acestea, cred că nu va fi aşa, întrucât din câte ne dăm seama singura dovadă clară este declaraţia târfei şi aceea te implică numai pe tine, Kinnall. Acuzaţiile lui Jidd nu vor fi admise, desigur, dar pot aduce necazuri.

— Putem distruge credibilitatea prostituatei, am spus. Voi declara că n-am văzut-o în viaţa mea. Şi am să…

— E prea târziu, vorbi procurorul general. Depoziţia ei a fost deja înregistrată. Am avut o copie din dosarele Judelui Suprem. Nu va putea fi infirmată. Eşti implicat fără şanse de scăpare.

— Ce se va întâmpla? am întrebat.

— Vom strivi ambiţiile şantajiştilor, zise ducele de Sumar, şi-i vom zvârli în sărăcie. Îl vom discredita pe Jidd şi-l vom alunga de la Capela de Piatră. Vom nega orice acuzaţie de dezgolire a sufletelor. Tu însă trebuie să părăseşti Manneranul.

— De ce? L-am privit perplex pe duce. Nici eu nu sunt lipsit de influenţă. Dacă voi puteţi rezista acuzaţiilor, eu de ce să nu pot?

— Vina ta este deja atestată, explică ducele de

Mannerangu Smor. Dacă fugi, se poate susţine că numai tu şi fata pe care ai corupt-o eraţi implicaţi, în vreme ce restul a fost doar născocirea unor slugi în încercarea de a-şi răsturna stăpânii. Dacă rămâi să lupţi pentru o cauză fără speranţă, ne vei trage şi pe noi după tine în timpul interogatoriului.

Acum totul îmi devenise clar.

Reprezentam un pericol pentru ei. Puteam fi îngenuncheat în faţa curţii de justiţie, demascându-i astfel pe ei. Până în acea clipă eram singurul inculpat şi singurul vulnerabil în faţa justiţiei din Manneran. Ei erau vulnerabili numai din cauza mea; dacă eu plecam, justiţia nu-i mai putea ajunge. Siguranţa majorităţii cerea cu necesitate plecarea mea. În plus, încrederea-mi naivă în lăcaşul de rugăciune, încredere care mă determinase să mă confesez lui Jidd, stârnise această furtună care altfel ar fi putut fi evitată.

Eu eram cauza tuturor problemelor, eu trebuia să plec!

Ducele de Sumar mai adăugă:

— Vei rămâne cu noi până se întunecă, după care maşina mea, escortată de gărzi – ca şi cum eu însumi aş fi cel care călătoreşte – te va transporta la proprietatea marchizului de Woyn. Acolo te va aştepta o barcă. Până în zorii zilei, vei fi traversat râul Woyn, găsindu-te pe pământul tău natal, Salla. Fie ca zeii să te însoţească în această călătorie!

Iată-mă încă o dată refugiat. Într-o singură zi, toată puterea pe care o acumulasem timp de cincisprezece ani în Manneran se spulberase. Nici originea nobilă, nici relaţiile sus-puse nu mă puteau salva. Deşi aveam legături de rudenie, de dragoste, sau politice cu jumătate dintre mai-marii Manneranului, aceştia nu mă puteau salva.

Ţi-am descris plecarea mea, cititorule, ca pe un exil la care mă împinseseră doar ca să-şi salveze pielea, dar în realitate nu a fost aşa. Plecarea mea fusese necesară, însă îi îndurera şi pe ei la fel de mult.

Avuţia mi se limita la îmbrăcămintea pe care o purtam. Garderoba, armele, bijuteriile, averea întreagă trebuiau să rămână în Manneran. Pe vremea când fugisem din Salla în Glin, avusesem inspiraţia să transfer nişte fonduri înaintea plecării, dar acum eram cu totul izolat. Bunurile mele urmau să fie sechestrate, iar fiii mei sărăciţi. Nu avusesem răgazul pentru pregătiri.

Aici, cel puţin, mă ajutaseră prietenii. Procurorul, fiind aproape de aceeaşi talie cu mine, îmi adusese mai multe rânduri de haine elegante. Împuternicitul Visteriei îmi făcuse rost de o mică avere în monedă de Salla. Ducele de Mannerangu Smor îmi oferi două inele şi un pandantiv, ca să nu mă întorc neîmpodobit pe pământul natal. Marchizul de Woyn îmi dădu un pumnal de ceremonie şi bastonul său termic, a cărui gardă era încrustată cu pietre preţioase. Mihan îmi promise că va vorbi cu Segvord Helalam, ca să-i ofere detalii despre căderea mea în dizgraţie. Segvord avea să înţeleagă, credea arhivarul, şi-mi va proteja fiii cu influenţa sa, ferindu-i de inculparea tatălui lor.

Ultimul dintre ei, ducele de Sumar, veni la mine la ceasul cel mai întunecat al nopţii, în timp ce şedeam amărât la masă, pentru că nu avusesem vreme să cinez până atunci, şi-mi înmână o casetă din aur strălucitor, împodobită cu nestemate, ca acelea în care se păstrează medicamentele.

— Deschide-o cu grijă, mi-a spus.

Urmându-i îndemnul, am descoperit că e plină cu praful alb. Uluit, l-am întrebat de unde îl obţinuse.

Mi-a răspuns că trimisese agenţi, în secret, spre Sumara Borthan şi aceştia se întorseseră cu o modestă cantitate de drog. Pretindea că are mai mult, însă eu cred că mi-l oferise pe tot.

— Trebuie să pleci peste o oră, adăugă ducele ca să-mi domolească izbucnirea de recunoştinţă.

I-am cerut să-mi permită să dau un telefon.

— Segvord îi va explica totul soţiei tale, zise el.

— Cineva nu se gândea la soţie. Cineva dorea să vorbească surorii jurate.

Vorbind despre Halum, îmi venea greu să folosesc formele gramaticale pe care noi, cei de-sine-dezgolitori, le schimbaserăm.

— Cineva n-a avut vreme să-şi ia la revedere.

Ducele îmi înţelegea suferinţa, pentru că se aflase cândva în interiorul sufletului meu, dar nu-mi permise să telefonez. Probabil că liniile erau interceptate şi nu-şi putea asuma acest risc.

Mi-am dat seama în ce poziţie delicată se afla el însuşi, aşa încât n-am mai insistat. Aş fi putut să o sun pe Halum a doua zi, după trecerea râului Woyn, când m-aş fi aflat în siguranţă, în Salla.

În scurt timp sosi şi momentul plecării. Prietenii mei plecaseră deja de câteva ore. Doar ducele mă conduse. Maşina sa impozantă mă aştepta, escortată de gărzi pe motociclete.

Ducele mă îmbrăţişă.

Am suit în maşină şi m-am lăsat pe spate, rezemându-mă de perne. Şoferul opacиză geamurile, astfel încât să fiu ferit de priviri din exterior, eu în schimb continuând să văd totul. Maşina porni silenţios, luă viteză şi se cufundă în noapte, însoţită de şase motociclete care zumzăiau asemenea unor insecte.

Mi s-a părut că au trecut câteva ore până să ajungem la poarta principală a proprietăţii, apoi am intrat pe autostradă. Şedeam ca o figură cioplită din gheaţă, abia

gândindu-mă la cele ce mi se întâmplaseră. Ne îndreptam către nord şi călătoream atât de repede, încât soarele încă nu se ridicase atunci când am ajuns la moşia marchizului de Woyn, la graniţa dintre Manneran şi Salla.

Poarta se deschise şi noi intrarăm. Drumul trecea printr-o pădure deasă, în care am zărit, la lumina lunii, liane parazite, asemenea unor frânghii care prindeau un copac de altul. Brusc am ieşit într-o poiană şi am întrezărit malurile fluviului Woyn.

Maşina se opri. Cineva, îmbrăcat în haine întunecate, mă ajută să cobor, de parcă aş fi fost un bătrân ramolit şi mă conduse pe malul spongios, până la un ponton lung şi îngust, de abia vizibil din cauza ceţii dense izvorâte din mijlocul apei.

Acolo era ancorată o barcă nu prea mare, cu puţin mai largă decât o barcă obişnuită de salvare. Cu toate acestea, traversă foarte repede cursul larg şi repezit al Woynului. Eu mă simţeam asemenea unui soldat al cărui picior fusese retezat din coapsă de un obuz şi care zace chircit, privindu-şi ciotul, fără să încerce vreo durere.

Durerea avea să vină, cu timpul.

Zorile erau aproape. Ţărmul Sallei se desluşea în faţa mea. Am tras la un debarcader ce ieşea din malul acoperit de iarbă. Probabil că era proprietatea vreunui nobil.

Pentru prima oară am intrat în panică. Unde mă voi găsi de-ndată ce voi pune piciorul acolo? Cum voi face ca să ajung într-o zonă populată? Nu mai eram adolescent ca să pot face autostopul.

Toate aceste amănunte fuseseră însă aranjate dinainte. Când şalupa atinse marginea docului, o umbră se ivi din întuneric şi-mi atinse braţul. Noim! Mă trase spre el şi mă prinse într-o îmbrăţişare strânsă.

— Ştiu ce s-a întâmplat, spuse. Vei sta la mine.

Cuprins de emoţie, Noim lăsase la o parte formulele de politeţe, pentru prima dată din copilărie.

60

La amiază, de pe proprietatea lui, aflată în sud-vestul Sallei, i-am telefonat ducelui de Sumar pentru a-i confirma că ajunsesem cu bine. Fără îndoială că el aranjase ca fratele meu jurat să mă aştepte la graniţă. După acest prim telefon, am sunat-o pe Halum. Segvord tocmai îi explicase motivul dispariţiei mele.

— Ce veste ciudată, îmi spuse ea. Nu ai vorbit niciodată despre drog. Totuşi era într-atât de important pentru tine, încât ai riscat totul ca să-l foloseşti. Cum putea să aibă un asemenea rol în existenţa ta şi să nu-i destăinuieşti nimic surorii tale jurate?

I-am explicat că nu îndrăznisem să-i pomenesc de această preocupare a mea, pentru a nu fi tentat să-i ofer şi ei drogul.

Atunci Halum îmi spuse:

— Este, oare, un păcat atât de îngrozitor să-ţi deschizi sufletul faţă de propria-ţi soră jurată?

Noim mă tratǎ cu foarte multă amabilitate, arătându-mi că pot rămâne la el oricât doream: săptămâni, luni sau chiar ani. Bănuiam că prietenii mei din Manneran vor reuşi până la urmă să-mi elibereze o parte din bunuri de sub sechestru, astfel încât să-mi pot cumpăra pământ în Salla şi să duc o viaţă de bogătaş provincial.

Poate că Segvord şi ducele de Sumar, împreună cu alţi oameni influenţi, vor reuşi să anuleze acuzaţia astfel încât să pot reveni în provincia din sud. Până atunci, îmi zise Noim, casa lui era şi casa mea.

Simţeam totuşi o oarecare răceală în purtarea lui, ca şi cum îmi oferea ospitalitatea doar din respect pentru legământul existent între noi. Abia după câteva zile sursa acestei reţineri ieşi la iveală. După cină, rămâneam în sala de oaspeţi şi rememoram anii copilăriei şi adolescenţei – tema noastră principală de conversaţie, mult mai sigură decât orice comentariu asupra evenimentelor recente – când Noim spuse dintr-odată:

— Drogul tău le dă oamenilor coşmaruri?

— Cineva nu a auzit de astfel de efecte, Noim.

— Iată un astfel de caz, atunci. Cineva s-a trezit scăldat în sudoare rece, noapte de noapte, preţ de mai multe săptămâni după ce am împărţit drogul în Manneran. Cineva credea că îşi va pierde minţile.

— Ce fel de vise? am întrebat.

— Lucruri groaznice. Monştri… Fălci… Colţi… O senzaţie de a nu şti cine eşti, fragmentele altor minţi plutind în derivă prin spiritul cuiva.

Dădu vinul peste cap şi continuă:

— Tu iei drogul de plăcere, Kinnall?

— Îl iau pentru a cunoaşte.

— Ce anume să cunoşti?

— Pentru a cunoaşte sinele propriu şi pe al altora.

— Atunci, cineva preferă ignoranţa.

Noim se înfioră.

— Ştii, Kinnall, cineva n-a fost niciodată o persoană evlavioasă. Cineva păcătuia şi se strâmba la decantori, cineva râdea de poveştile religioase pe care aceştia le spuneau, nu-i aşa? Cu drogul acesta, aproape că ai transformat pe cineva într-un credincios. Spaima dezvăluirii minţii, groaza de a şti că cineva nu are niciun mod de apărare, că tu poţi pătrunde în sinele cuiva şi că o şi faci, această frică este imposibil de suportat.

— Imposibil pentru tine, am replicat. Alţii se bucură de toate acestea.

— Cineva şi-a descoperit o înclinaţie către Legământ, zise Noim. Intimitatea este sacră. Sufletul cuiva îi aparţine în întregime acelei persoane. Dezgolirea lui este o plăcere nervoasă.

— Nu e o dezgolire, ci o împărtăşire a sufletului.

— Sună mai bine aşa? Prea bine, împărtăşirea sufletului este o plăcere perversă, Kinnall. Chiar şi dacă suntem fraţi juraţi. Ultima oară când cineva s-a despărţit de tine se simţea mânjit. Sufletul îi era încărcat de nisip şi pietriş. Asta este ceea ce doreşti tu pentru toată lumea? Să ne faci să ne simţim murdari de vinovăţie?

— Nu trebuie să existe sentiment de vinovăţie, Noim. Unul oferă, celălalt primeşte, iar în urma aceste experienţe devii mai bun decât înainte…

— Mai murdar!

— Mai clarvăzător, mai puternic, mai milos. De ce nu-i întrebi şi pe alţii care au încercat drogul?

— Cum să nu! Am să-i întreb atunci când se vor năpusti cu toţii din Manneran, refugiaţi fără ţară. Cineva o să-i descoasă atunci despre frumuseţile şi minunile dezgolirii sufletului. Pardon, ale împărtăşirii sufletului.

I-am citit în priviri suferinţa. Dorea încă să mă iubească, dar drogul sumarian îi dezvăluise ceva – despre el, poate chiar şi despre mine – care îl făcuse să-l urască pe cel ce i-l dăduse. Era unul dintre aceia pentru care zidurile sunt o necesitate, iar eu nu înţelesesem acest lucru până acum. Cum de reuşisem să-mi transform fratele jurat într-un duşman? Poate dacă am fi luat împreună drogul pentru a

doua oară, aş fi reuşit să-i clarific unele lucruri… Totuşi nu, nu mai era nicio speranţă. Pe Noim îl înspăimânta intimitatea. Îmi transformasem fratele blasfemic într-un om devotat Legământului. Nu mai aveau nimic de adăugat.

După o scurtă tăcere, Noim grăi din nou:

— Cineva trebuie să-ţi ceară ceva, Kinnall.

— Orice!

— Cineva ezită să impună condiţii unui oaspete, dar dacă ai adus vreun pic de drog din Manneran, dacă îl ascunzi pe undeva prin încăperile tale aruncă-l imediat. Ai înţeles? Nu trebuie să existe nici urmă de drog în casa aceasta. Scapă de el, Kinnall!

Niciodată în viaţă nu-mi minţisem fratele jurat. Niciodată!

Cu acea casetă preţioasă oferită de ducele de Sumar arzându-mi pieptul, am grăit solemn:

— Nu ai de ce să te temi.

Peste numai câteva zile, vestea dizgraţiei mele a fost făcută publică în Manneran şi, fulgerător, ajunse şi în Salla. Noim îmi prezentă toate declaraţiile şi comentariile. Eram descris ca fiind consilierul principal al Înaltului Judecător al Portului şi ca un om deosebit de influent în Manneran, care, în plus, avea legături de sânge cu septarhii din Salla şi Glin; totuşi, în pofida acestor privilegii, mă îndepărtasem de credinţă şi luasem calea ilegală a dezgolirii sufletului. Încălcasem nu numai buna cuviinţă şi eticheta, ci şi legile din Manneran, folosind un anume drog din Sumara Borthan care dizolva barierele instituite de zei între suflete. Abuzând de funcţia mea înaltă, se mai spunea, întreprinsesem o călătorie în continentul de sud. (Bietul căpitan Khrisch! Oare fusese şi el arestat?) Din Sumara Borthan mă întorsesem cu o mare cantitate de drog, apoi o silisem pe o femeie cu reputaţie îndoielnică să-l consume laolaltă cu mine. De asemenea, introdusesem drogul şi în rândul unor membri ai nobilimii, ale căror nume erau tăinuite datorită faptului că demnitarii aceia se căiseră.

În ajunul arestării, fugisem în Salla şi avusesem norocul să scap, căci dacă aş fi încercat să mă întorc în Manneran, aş fi fost prins şi închis pe dată. Între timp, aveam să fiu judecat în contumacie şi, după cum declarase Judele Suprem, verdictul era clar.

Pentru a repara paguba adusă Stabilităţii sociale, toate terenurile şi bunurile mele aveau să fie confiscate, în afara unei părţi ce urma să fie păstrată pentru întreţinerea soţiei şi fiilor mei nevinovaţi. (Segvord Helalam reuşise măcar atât!)

Pentru ca nu cumva prietenii să-mi transfere averea în Salla înainte de judecarea procesului, tot ceea ce deţinusem fusese deja sechestrat, anticipându-se stabilirea vinovăţiei de către Judele Suprem. Astfel grăia legea. Aceia ce vor să se transforme în monştri de-sine-dezgolitori să ia aminte şi să se cutremure!

63

Nu ţineam în secret adăpostul meu din Salla, pentru că nu mai aveam un motiv să mă tem de gelozia lui Stirron. Poate că atunci când fusese doar un adolescent de-abia întronat, putuse fi convins să mă elimine ca pe un potenţial rival, dar bărbatul care domnise mai bine de şaptesprezece ani n-avea să facă asta! El devenise un adevărat simbol în Salla, era iubit şi văzut ca parte integrantă din viaţa fiecărui cetăţean, în vreme ce eu nu eram decât un străin pe care doar vârstnicii şi-l mai aminteau, fiind complet necunoscut tinerilor, un străin cu accent din Manneran, care era stigmatizat de ruşinea dezgolirii sinelui.

Chiar să fi vrut să-l răstorn pe Stirron, unde mi-aş fi putut găsi adepţi? Ca să spun drept, mi-era dor să-mi văd fratele. În vremuri de restrişte, fiecare om se întoarce către tovarăşii săi mai vechi. Noim se îndepărtase de mine, iar Halum se găsea dincolo de Woyn. Numai Stirron îmi rămăsese.

Nu regretasem niciodată că trebuise să fug din Salla din cauza lui, întrucât ştiam că dacă vârstele noastre ar fi fost inversate, el ar fi fost fugarul. Dacă relaţiile noastre se răciseră, acest lucru se datora numai lui, conştiinţa sa vinovată născând această distanţă.

Trecuseră câţiva ani buni de la ultima mea vizită în capitală. Poate că necazurile prin care treceam aveau să-i deschidă inima. I-am scris o epistolă lui Stirron, solicitând în mod oficial azil în Salla. După legea locului, trebuia să fiu primit pentru că eram unul dintre supuşii săi şi nu comisesem nicio infracţiune în Salla. Totuşi am considerat că era mai bine să procedez legal. În scrisoare, recunoşteam că acuzaţiile Judelui Suprem din Manneran erau adevărate şi ofeream o scurtă şi – speram – elocventă justificare a abaterii mele de la litera şi spiritul Legământului. Încheiam scrisoarea, exprimându-mi dragostea nealterată pentru Stirron şi adăugând câteva amintiri din vremurile fericite pe care le trăisem înainte ca

răspunderea septarhiei să se lase greu asupra lui.

Mă aşteptam ca Stirron să mă invite să-l vizitez în capitală, ca să audă din gura mea explicaţia faptelor ciudate pe care le săvârşisem în Manneran. O întâlnire frăţească era chiar probabilă. Totuşi nu sosi nicio chemare în capitală. De fiecare dată când suna telefonul, alergam, sperând că Stirron m-ar putea căuta, însă el n-o făcu.

Trecură astfel mai multe săptămâni de tensiune şi mâhnire. Mi-am petrecut timpul la vânătoare, înotând, citind, încercând să redactez Noul Legământ al iubirii. Noim mă evita. Unica sa experienţă cu drogul împărtăşirii sufletului îl împinsese într-o asemenea stânjeneală, încât rareori îndrăznea să dea ochii cu mine, de vreme ce eu eram implicat şi amestecat în sufletul său. Acest fapt deveni ca un zid între noi.

Într-un sfârşit, sosi un plic purtând sigiliul impunător al septarhului. Conţinea o scrisoare iscălită de Stirron, dar m-am rugat fierbinte să fi fost vreun ministru inflexibil şi nu fratele meu cel ce compusese acel mesaj meschin. În mai puţin de zece rânduri, septarhul mă anunţa că cererea mea de azil în Salla fusese acceptată, cu condiţia de a renega viciile deprinse în sud. Dacă eram prins răspândind drogul dezgolirii sufletului, aveam să fi arestat şi exilat.

Asta era tot ce găsise cu cale să-mi spună fratele meu! Nicio silabă de bunătate. Nicio urmă de simpatie. Niciun singur atom de căldură sufletească.

Pe la mijlocul verii, Halum sosi pe neaşteptate să ne viziteze. În ziua când sosi, eu plecasem pe domeniile lui Noim, luând urma unui lup-de-furtună care scăpase din ţarc. Orgoliul îl făcuse pe Noim să-şi procure o haită de astfel de mamifere rele, cu blană extrem de preţioasă, deşi ele nu trăiau în Salla şi le mergea rău aici.

Noim ţinea douăzeci-treizeci de asemenea lupi – animale cu gheare şi colţi imenşi, şi cu ochi sălbatici, galbeni – sperând să le înmulţească şi să câştige de pe urma lor.

Am urmărit masculul evadat prin păduri şi câmpii, de dimineaţă şi până la amiază, urându-l din ce în ce mai mult cu fiecare oră scursă, pentru că lăsa în urma lui un şir de cadavre sfâşiate ale unor animale inofensive. Aceste creaturi omoară din simplă plăcere, înfruptându-se doar o dată sau de două ori din carne şi abandonând restul vulturilor. Până la urmă, l-am încolţit într-un canion.

— Paralizează-l şi adu-l înapoi întreg, îmi spusese Noim, conştient de valoarea animalului.

Numai că, odată încolţit, lupul se repezi spre mine cu atâta ferocitate, încât am tras toată încărcătura, ucigându-l satisfăcut. De dragul lui Noim, m-am chinuit să-i jupoi blana preţioasă. Apoi, epuizat şi deprimat, am făcut cale întoarsă fără să mai opresc până acasă.

În faţa ei era parcată o maşină ciudată, iar lângă ea se găsea Halum.

— Ştii cum sunt verile în Manneran, îmi explică ea. Cineva plănuise să se ducă pe insulă, apoi a gândit că ar fi bine să-şi petreacă vacanţa în Salla, cu Noim şi Kinnall.

De abia împlinise treizeci de ani. Femeile noastre se căsătoresc între paisprezece şi şaisprezece ani, pe la douăzeci şi doi – douăzeci şi trei de ani au terminat de adus pe lume copii, iar la treizeci încep să alunece către vârsta mijlocie. Timpul însă o lăsase neatinsă pe Halum. Fără a fi cunoscut furtunile căsătoriei şi greutăţile maternităţii, fără să-şi fi consumat energia în încleştările patului conjugal sau

în chinurile naşterii, ea avea corpul suplu al unei fete: fără grăsime ori cute, fără vene sparte sau vreo urmă de îngroşare a trunchiului. Un singur lucru se schimbase; în ultimii ani, părul ei negru devenise argintiu. Era oricum o evoluţie în bine, căci acum strălucea de-ţi lua ochii, contrastând plăcut cu tenul bronzat al feţei sale tinereşti.

Printre bagajele lui Halum se găsea şi un pachet de scrisori aduse din Manneran pentru mine: mesaje de la duce, de la Segvord, de la fiii mei, Noim, Stirron şi Kinnall, de la fiicele mele, Halum şi Loimel, de la arhivarul Mihan şi multe altele. Cei ce-mi scriseseră o făcuseră într-un stil tensionat şi precaut. Păreau nişte epistole ce se adresau unui om mort, faţă de care te simţi vinovat că i-ai supravieţuit. Cu toate acestea, mă bucuram să primesc veşti din viaţa mea trecută. Am regretat absenţa vreunui mesaj din partea lui Schweiz. Halum îmi explică atunci că nu mai auzise nimic de el, încă dinaintea incriminării mele, astfel încât era posibil să fi părăsit planeta. De asemenea, nu exista nicio scrisoare de la soţia mea.

— Loimel este prea ocupată pentru a scrie un rând sau două? am întrebat.

Vizibil jenată, Halum răspunse că Loimel nu vorbea deloc despre mine.

— Pare să fi uitat că a fost vreodată căsătorită.

Sora mea jurată îmi adusese şi cadouri de la prietenii de dincolo de Woyn. Darurile surprindeau prin opulenţă: ciorchini masivi de metale preţioase, coliere din nestemate rare.

— Semne ale dragostei lor, zise Halum, fără să reuşească să mă amăgească.

Cu această mică avere aş fi putut cumpăra moşii întinse. Cei ce mă iubeau nu doreau să mă umilească, transferând banii în contul meu din Salla, de aceea îmi ofereau aceste splendori, aşa cum se obişnuieşte între prieteni, pentru a mă folosi de ele după nevoile mele.

— A fost grea pentru tine această dezrădăcinare, această plecare în exil, nu-i aşa? întrebă Halum.

— Cuiva nu-i este străin exilul, am răspuns. Cineva încă îl

are pe Noim, care să-l iubească şi să-i ţină companie.

— Ştiind ce te-ar costa, te-ai mai aventura încă o dată cu drogul, dacă ai putea să te întorci în timp cu un an?

— Fără nicio îndoială.

— A meritat pierderea căminului, familiei şi prietenilor?

— Merită chiar şi pierderea vieţii, i-am zis, dacă asta ar putea fi garanţia că de a doua zi întreaga Velanda Borthan ar gusta drogul.

Răspunsul meu păru să o înspăimânte. Făcu un pas înapoi şi îşi acoperi buzele cu vârfurile degetelor, înţelegând, probabil, pentru prima oară, profunzimea nebuniei de care fusese cuprins fratele ei jurat. Nu rostisem o simplă retorică, şi se vede treaba că ceva din convingerea mea o atinsese pe Halum. Înţelesese că eu credeam în noul Legământ şi, văzând hotărârea cu care mă angajasem pe acest drum, se temea pentru mine.

Noim îşi petrecu zilele următoare departe de casă, călătorind către oraşul Salla, unde avea de rezolvat câteva probleme de familie, iar apoi spre câmpia Nand, ca să inspecteze unele terenuri pe care dorea să le cumpere. În lipsa lui, eu eram stăpânul proprietăţii, iar servitorii, orice ar fi gândit despre viaţa mea personală, nu îndrăzneau să-mi conteste pe faţă autoritatea.

Zilnic ieşeam la plimbare călare, pentru a-i supraveghea pe muncitorii agricoli, iar Halum mă însoţea. De fapt, nu aveam prea multe de supravegheat, căci ne găseam între semănat şi cules astfel că holdele îşi purtau singure de grijă. Călăream mai degrabă de plăcere, oprindu-ne la răstimpuri pentru a înota, ori pentru a mânca la marginea pădurii. I-am arătat lui Halum ţarcurile cu lupi-de-furtună, care nu-i plăcură, şi am purtat-o printre rumegătoarele blajine de pe păşuni, care o împunseră jucăuşe cu boturile.

Aceste lungi plimbări ne oferiră ore întregi de discuţii. Din copilărie nu mai petrecusem atâta timp cu Halum, aşa că ne-am apropiat şi mai mult unul de altul. La început amândoi eram precauţi, pentru că nu doream să ne punem întrebări indiscrete, dar în scurtă vreme, vorbeam ca nişte adevăraţi fraţi juraţi.

Am întrebat-o de ce nu se căsătorise, iar ea îmi răspunse cu simplitate:

— Cineva nu a întâlnit bărbatul potrivit.

— Regreţi că n-ai un soţ şi copii?

— Nu, nu regret nimic, fiindcă viaţa mi-a fost liniştită şi plină de satisfacţii.

Cu toate acestea, în ton nu i se ghicea calmul. N-am cutezat să insist mai mult. La rândul ei, se interesă de drogul sumarian, încercând să afle ce calităţi avea, încât mă determinase să-mi asum asemenea riscuri. Mă amuza felul în care îşi formula întrebările: încerca să fie onestă, înţelegătoare şi obiectivă, dar nu reuşea să-şi ascundă oroarea faţă de ceea ce făcusem. Era ca şi cum fratele ei jurat, cuprins de nebunie, ar fi măcelărit douăzeci de oameni în piaţa publică, iar acum ea dorea să descopere, prin întrebări joviale şi binevoitoare, pe ce baze filozofice ajunsesem la genocid. Eu încercam să-mi păstrez un ton temperat şi neutru, ca să n-o covârşesc cu intensitatea convingerilor mele, după cum făcusem anterior. Am evitat orice fel de încercare de convertire şi i-am explicat cât mai calm şi sobru efectele drogului, foloasele pe care mi le adusese, precum şi motivele pentru care respinsesem izolarea împietrită a sufletului impusă prin Legământ. În scurtă vreme, atât atitudinea ei, cât şi a mea se transformară în mod straniu.

Halum nu mai era o distinsă doamnă bine intenţionată care se străduieşte să-l înţeleagă pe criminal, ci mai degrabă o studentă, încercând să perceapă misterele dezvăluite de un maestru iniţiat. La rândul meu, din reporterul care descrie, devenisem profetul unei noi religii. Vorbeam însufleţit de avânt liric despre extazul împărtăşirii sinelui. I-am descris minunăţia stranie a primelor senzaţii, când sufletul se deschide şi de momentul strălucitor al uniunii cu o altă conştiinţă umană. Am zugrăvit experienţa dezvăluirii ca pe ceva mai intim decât întâlnirea sufletelor a doi fraţi juraţi sau decât vizitarea unui decantor.

Conversaţiile noastre se transformară în monologuri. Mă pierdusem în extazuri verbale, din care ieşeam la

răstimpuri, ca s-o văd pe Halum, cu părul ei argintiu şi veşnic tânără, cu ochii strălucitori şi buzele întredeschise, exprimând o fascinaţie totală.

Urmarea era inevitabilă. Într-o după-amiază fierbinte, în vreme ce ne plimbam agale printre rândurile unui lan de cereale, care îi veneau lui Halum până la piept, sora mea jurată rosti pe neaşteptate:

— Dacă ai drogul cu tine, este posibil ca sora ta jurată să-l împartă cu tine?

O convertisem.

65

În seara aceea, am dizolvat puţină pudră în două cupe de vin. Halum părea nesigură atunci când i-am oferit una dintre ele, iar nesiguranţa ei se răsfrânse şi asupra mea, aşa încât am ezitat să continui. Halum însă surâse cu o tandreţe magică şi-şi deşertă paharul.

— N-are niciun gust, spuse ea când am imitat-o.

Ne aflam în sala trofeelor, împodobită cu coarne de vultur şi tapetată cu blănuri de lup-de-furtună şi, pe măsură ce drogul îşi făcea efectul, Halum începu să tremure.

Am luat de pe perete o blană groasă şi i-am aşezat-o pe umeri. Cât timp a ţinut frisonul, am ţinut-o în braţe.

Oare totul avea să decurgă cu bine? În pofida propagandei pe care o făcusem, eram speriat. În viaţa fiecărui bărbat există un lucru pe care este tentat să-l facă, ceva care îi apasă inima atâta vreme cât rămâne nerealizat. Şi totuşi, atunci când se apropie de momentul îndeplinirii lucrului respectiv, bărbatul va cunoaşte frica, probabil pentru că transpunerea în viaţă a obsesiei îi va aduce mai multă durere decât plăcere. Aşa se petrecea cu mine, cu Halum şi drogul sumarian.

Spaima dispăru însă pe măsură ce drogul îşi făcea efectul. Halum zâmbea, Halum îmi zâmbea.

Zidul dintre sufletele noastre deveni o membrană pe care o puteam străbate cu uşurinţă. Halum trecu prima dincolo de ea. Eu am şovăit, paralizat de pudicitate, gândind chiar şi în acele clipe că ar fi o imixtiune în virginitatea surorii mele jurate şi o violare a poruncii privind intimitatea dintre fraţii de legământ.

Am pendulat astfel în această capcană absurdă de contradicţii, prea inhibat ca să-mi practic propria credinţă, deşi ultimele bariere căzuseră. În acelaşi timp, înţelegând că nimic nu-i mai stătea în cale, Halum alunecă fără ezitare înlăuntrul meu. Reacţia mea imediată a fost una de protejare. Nu voiam să descopere anumite lucruri, şi mai cu seamă să afle despre dorinţa mea fizică pentru ea. După un

moment de agitaţie stânjenită am renunţat să-mi mai ascund sufletul şi am pătruns în Halum, permiţând adevăratei comuniuni să înceapă împletirea inextricabilă a sufletelor.

M-am pomenit – sau mai bine spus, m-am rătăcit – în coridoare cu pardoseli de cleştar şi pereţi argintaţi prin care se juca o lumină plăcută şi strălucitoare, asemenea lucirii cristaline pe care o reflectă nisipul alb de pe fundul unui golf tropical puţin adânc.

Acesta era interiorul virgin al lui Halum. În nişe orânduite de-a lungul coridoarelor se aflau factorii modelatori ai vieţii ei: amintiri, imagini, mirosuri, gusturi, viziuni, fantezii, dezamăgiri şi plăceri. Totul era guvernat de puritate. Nu am văzut acolo nicio urmă a extazului sau a pasiunilor carnale.

Nu pot să spun dacă Halum îşi protejase din sfială zona sexualităţii, ori o îndepărtase atât de mult de conştiinţă, încât n-o puteam detecta.

Mă întâmpină fără frică şi se contopi fericită cu mine. N-am nicio îndoială în această privinţă. Când sufletele noastre se uniră, comuniunea a devenit completă, fără rezerve, fără nume. Înotam prin adâncurile ei strălucitoare, iar murdăria şi praful din sufletul meu dispărură: ea mă vindeca, mă curăţa. Oare eu o pătam în vreme ce mă purifica? Nu ştiu. Nu pot să spun.

Ne-am înconjurat şi ne-am cuprins reciproc, sprijinindu-ne şi pătrunzându-ne unul pe celălalt. Aici amestecându-se cu mine, se găsea sufletul lui Halum, care toată viaţa reprezentase pentru mine sprijinul şi curajul, idealul şi scopul, această incoruptibilă şi pură încarnare a frumuseţii. Probabil în timp ce sinele meu corupt câştiga în inocenţă, prima urmă corozivă încolţi pe nevinovăţia ei. Nu pot spune cu siguranţă. Eu m-am apropiat de ea şi ea se apropie de mine. La un moment dat, în călătoria aceasta prin suflet, am întâlnit o zonă ciudată, unde ceva părea răsucit şi înnodat. Mi-am amintit acel moment din tinereţea mea când plecam din Salla pentru a mă refugia în Glin, când Halum mă îmbrăţişase în casa lui Noim, iar mie mi se păruse că surprind în îmbrăţişarea ei o vibraţie de pasiune

abia stăpânită, o pâlpâire de forme trupească. Pasiune pentru mine. Şi am crezut că am redescoperit acea frântură de patimă, doar că, atunci când am privit-o mai atent, dispăru şi n-am mai văzut decât suprafaţa pură lucind metalic a sufletului ei. Poate că atât prima mea percepţie, cât şi cea de-acum nu fuseseră decât născociri ale dorinţelor mele proiectate asupra ei. Nu ştiu.

Sufletele ne erau îngemănate. Nu ştiam unde mă terminam eu şi unde începea Halum.

Am ieşit din transă. Trecuse de miezul nopţii. Am clipit şi ne-am scuturat capetele ameţite, zâmbind tulburaţi. Întotdeauna există acest moment, după intimitatea oferită de drog, când te simţi stânjenit, când consideri că ai dezvăluit prea mult şi doreşti să retragi ceea ce ai oferit. Din fericire, momentul nu durează prea mult.

Am privit-o pe Halum şi mi-am simţit trupul aprins de o iubire sfântă, o dragoste care nu era numai trupească. Am început să-i spun, aşa cum Schweiz îmi spusese odată, **Eu te iubesc**. Cuvintele însă mi se învălmăşeau în gură. „Eu” se înţepenise între dinţi asemenea unui peşte în năvod. Eu. Eu. Eu. Eu. Eu te iubesc, Halum!

De-aş fi putut, barem, să rostesc aceste cuvinte! Dar mi-era imposibil. Sentimentul se găsea acolo, totuşi nu putea trece de buze. I-am luat palmele într-ale mele, iar ea îmi zâmbi senin şi ar fi fost atât de uşor atunci să dau drumul vorbelor numai că ceva le reţinea. Eu. Eu.

Cum i-aş fi putut vorbi lui Halum despre iubire, folosind acest limbaj vulgar? Am crezut că nu va înţelege, că obscenitatea mea va distruge totul. Ce neghiobie! Sufletele noastre formaseră unul singur; cum putea o frază să strice aşa ceva? Trebuie să o spun! Să spun TE IUBESC!

Tremurător, am îngăimat:

— Există… o aşa de mare iubire în cineva… pentru tine… o atât de mare iubire…

Halum clătină din cap, ca şi când ar fi spus: „Nu vorbi! Cuvintele tale stângace pot rupe vraja…! Da, există în cineva o iubire la fel de mare pentru tine, Kinnall!…”

Ca şi cum ar fi spus: „Te iubesc, Kinnall”.

Se ridică apoi încetişor şi se apropie de fereastră. Lumina rece răspândită de luna de vară învăluia grădina casei. Tufişurile şi arborii păreau încremeniţi. Am venit lângă Halum şi am atins-o uşor pe umeri. Se răsuci, gemând uşor ca un tors de pisică. Am crezut că totul era în regulă cu ea. Eram sigur de acest lucru.

N-am discutat deloc ce se întâmplase între noi doi în acea noapte. Aşa ceva putea să ameninţe starea noastră de spirit. Puteam vorbi despre transă a doua zi şi în toate zilele care urmau.

Am mers cu Halum până la camera ei, aflată nu departe de a mea, şi am sărutat-o timid pe obraz, iar ea mă sărută frăţeşte. Îmi zâmbi iarăşi şi închise uşa în urma ei.

Întors la mine în odaie, am rămas treaz, rememorându-mi tot ce se întâmplase. Fervoarea misionarului se reaprinse în mine. Mi-am jurat să devin un mesia activ; mergând prin Salla, voi răspândi crezul iubirii. Nu mă voi mai ascunde în casa fratelui jurat, într-un exil fără speranţă în propria mea ţară. Avertismentul lui Stirron nu însemna nimic pentru mine. Cum m-ar fi putut el alunga din Salla?

Într-o săptămână, aveam să-mi fac o sută de adepţi. O mie. Zece mii! Îi voi da drogul lui Stirron însuşi şi-l voi lăsa pe septarh să proclame noua religie chiar de pe tron! Halum adusese cu sine inspiraţia. De dimineaţă, voi pleca să-mi caut discipoli.

În curte se auzi un sunet. Am privit pe geam şi am zărit o maşină. Noim se întorsese din călătoria de afaceri. Intră în casă şi l-am auzit pe hol, trecând pe lângă camera mea. Apoi se auzi o bătaie în uşă. Am privit de-a lungul coridorului. Se oprise la uşa lui Halum şi vorbea cu ea. Eu nu o puteam vedea. Ce să fi fost? Se dusese la Halum, care nu-i era decât prietenă, fără să-şi salute fratele jurat. Tot soiul de bănuieli meschine îmi trecură prin minte – acuzaţii lipsite de o bază reală. Le-am alungat. Conversaţia se încheie; uşa lui Halum se închise, iar Noim, fără să mă observe, îşi continuă drumul către dormitorul lui.

Nu reuşeam să adorm. Am scris câteva pagini, dar nu aveau nicio valoare; în zori, am pornit să hoinăresc prin

ceţurile cenuşii. La un moment dat, mi s-a părut că aud un strigăt îndepărtat. Vreun animal care îşi chema partenerul de rut. Vreo fiară, bântuind înainte de răsăritul soarelui.

La micul dejun am fost singur. Faptul era neobişnuit, dar nu cu totul surprinzător. Întorcându-se la miezul nopţii, după un drum lung, Noim voise probabil să doarmă până mai târziu, iar pe Halum drogul o obosise fără îndoială.

Mi-era o foame de lup, aşa că mâncai cât pentru toţi trei la un loc, imaginându-mi planuri de înlăturare a Legământului. În vreme ce îmi sorbeam ceaiul, unul dintre valeţii lui Noim năvăli în sufragerie. Obrajii îi ardeau, iar nările îi erau dilatate, de parcă alergase prea mult şi se găsea în pragul leşinului.

— Săriiiţi! strigă el cu răsuflarea tăiată. Luupiii!

Mă luă de braţ şi mă smuci de pe scaun. M-am repezit după el. Se afla deja departe, pe cărarea care ducea la ţarcurile fiarelor. L-am urmat, întrebându-mă dacă nu cumva monştrii scăpaseră în timpul nopţii şi trebuia să-mi petrec toată ziua urmărindu-i. Apropiindu-mă, am văzut însă că nu existau semne de evadare. Gardurile nu fuseseră rupte şi nu se zăreau urme de gheare. Valetul se lipise de ţarcul cel mare, în care se găseau nouă sau zece lupi-de-furtună.

Am privit înăuntru. Cu colţii şi blana mânjite de sânge, fioroasele creaturi stăteau adunate în jurul unei fălci de carne sfâşiate. Mârâiau şi se înfruptau pentru ospăţul risipit pe sol. Oare vreun nefericit animal domestic se rătăcise noaptea printre aceşti ucigaşi? Cum se putuse întâmpla aşa ceva? Şi de ce găsise cu cale valetul să mă smulgă de la micul dejun, pentru a-mi arăta tocmai mie toate acestea?

L-am prins de braţ şi l-am întrebat:

— Ce ţi se pare atât de ciudat? Nişte lupi-de-furtună care îşi devorează prada…

Valetul îşi întoarse chipul desfigurat de groază către mine şi se bâlbâi cu glas sugrumat:

— E doamna… E doamna…!

Noim se purtă brutal cu mine:

— Ai minţit! îmi spuse. Ai zis că n-ai drogul la tine, dar ai minţit! I l-ai dat şi ei azi-noapte! Aşa-i? Aşa-i? Spune! Să nu-ascunzi nimic, Kinnall! I l-ai dat şi lui Halum!

— Doar ai vorbit cu ea, i-am zis găsindu-mi cu greu cuvintele. Ce ţi-a spus?

— Cineva s-a oprit la uşa ei, pentru că i s-a părut că aude hohote de plâns, îmi răspunse Noim. Cineva a întrebat-o dacă se simte bine. A ieşit din cameră: faţa îi era tare ciudată, plină de vise, cu ochii goi ca nişte bucăţi de metal lustruit. Într-adevăr, plânsese. Cineva a întrebat-o ce se întâmplase, dacă avusese vreun necaz. A răspuns că nu, că totul era bine. A mai zis că voi doi aţi discutat toată seara. Atunci, de ce plângea Halum? Mi-a zâmbit, a ridicat din umeri şi a închis uşa. Dar în ochii ei… În ochii ei se vedea drogul, Kinnall! În ciuda jurămintelor tale, i-ai dat drogul! Iar acum… acum…

— Te rog, am îngăimat moale.

El însă continuă să strige, împroşcându-mă cu acuzaţii la care nu puteam răspunde. Servitorii reconstituiseră totul.

Găsiră urmele paşilor lui Halum pe nisipul umed al cărării. Uşa de acces spre ţarcurile lupilor-de-furtună era întredeschisă. Poarta pe unde erau hrănite fiarele fusese forţată. Halum pătrunsese pe acolo, închizând cu grijă poarta după ea, pentru ca animalele să nu scape afară. Apoi se oferise ghearelor care o aşteptau.

Toate acestea se petrecuseră la îngemănarea dintre noapte şi zori, poate, chiar pe când eu hoinăream într-o altă parte a domeniului. Strigătul acela auzit din neguri…

De ce?… De ce?… De ce?.. De ce?

Pe la începutul după-amiezii, puţinele mele bunuri erau deja împachetate. I-am cerut lui Noim să-mi împrumute maşina, iar el aprobă cu un gest neglijent din degete. Nu se mai punea problema să rămân acolo. Amintirile lui Halum răsăreau la tot pasul, iar eu însumi simţeam nevoia să plec undeva unde să pot medita în linişte şi să examinez tot ceea ce făcusem şi mai aveam de făcut. În plus, nu doream să fiu de faţă când poliţia comitatului urma să înceapă ancheta asupra împrejurărilor în care murise Halum.

Oare nu suportase să mă mai întâlnească a doua zi după ce îşi dezvăluise sufletul? Acceptase cu plăcere împărtăşirea reciprocă a spiritului. După aceea însă, în acel vârtej al reevaluării vinovăţiei care adesea urmează primei deschideri sufleteşti, poate că simţise altfel; vechile obiceiuri ale reticenţei şi izolării se reafirmaseră şi un puternic sentiment de oroare faţă de ceea ce făcuse pusese stăpânire pe ea. Decizia ireversibilă, cărarea îngheţată spre ţarcuri, fatala depăşire a ultimei porţi, clipa de regret când fiarele se năpustiseră, iar ea înţelesese că împinsese mult prea departe căinţa… Aşa să fi fost? Nu-mi puteam explica acest salt de la liniştea sufletească la disperare, decât printr-o răzgândire, printr-un şoc ce o împinsese către pieire. Astfel rămăsesem fără soră jurată, şi-mi pierdusem şi fratele jurat, pentru că ochii lui Noim deveniseră nemiloşi atunci când mă priveau.

Oare asta dorisem atunci când visam să deschid sufletele?

— Unde te vei duce? mă întrebă Noim. În Manneran, te vor azvârli în închisoare. Dacă apari cu drogul în Glin, vei fi jupuit de viu. Stirron te va izgoni din Salla. Unde, aşadar, Kinnall? În Threish, în Velis, sau poate în Umbis sau Dabis? A, nu! Alegerea ta va fi Sumara Borthan, nu-i aşa? Printre sălbatici, vei avea parte de oricâtă dezgolire-de-sine pofteşti, nu-i aşa?

I-am răspuns cu voce scăzută:

— Uiţi că mai există Şesurile Pârjolite. O colibă în deşert, un loc de meditaţie şi pace… Sunt aşa de multe lucrurile pe care cineva trebuie să încerce să le înţeleagă…

— Şesurile Pârjolite? Da, e perfect, Kinnall. Să te duci în Şesurile Pârjolite în mijlocul verii. Va fi o purificare fierbinte pentru sufletul tău. Da, du-te într-acolo! Du-te!

69

Am plecat singur, îndreptându-mă către nord, de-a lungul munţilor Huishtor, apoi am cotit spre vest, pe autostrada care duce la Kongoroi şi Poarta Sallei. De multe ori m-am simţit tentat să răsucesc volanul şi să trec cu maşina dincolo de parapet sfârşind astfel totul. De multe ori, când lumina soarelui îmi deschidea ochii într-un han mărginaş, m-am gândit la Halum şi a trebuit să mă silesc ca să mă scol din pat, deşi părea mai simplu să dorm în continuare.

Zi, noapte, zi, noapte, zi şi alte câteva zile trecură; ajunsesem în vestul Sallei, şi eram gata să urc munţii şi să străbat Poarta. Într-o seară, când poposisem într-un oraş din mijlocul zonei deluroase, am aflat că se emisese un ordin de arestare pe numele meu. Kinnall Darival, fiul septarhului, în vârstă de treizeci de ani, înălţime… caracteristici… fratele lordului Stirron, era urmărit pentru teribile nelegiuiri: de-sine-dezgolirea şi folosirea unui drog periculos pe care, în pofida ordinelor septarhului, îl oferea celor imprudenţi. Cu ajutorul acestui drog, Darival provocase nebunia propriei sale surori jurate, care sfârşise în chip groaznic. Toţi cetăţenii din Salla erau chemaţi să-l prindă pe răufăcător, pentru a cărui capturare se oferea o recompensă consistentă.

Dacă Stirron ştia cum murise Halum, atunci înseamnă că Noim îi povestise totul. Eram pierdut. Când voi ajunge la Poarta Sallei, voi fi aşteptat de poliţie, întrucât destinaţia îmi era cunoscută. În cazul acesta, de ce nu se anunţase că mă îndreptam către Şesurile Pârjolite? Poate că Noim nu spusese tot ce ştia, tocmai pentru ca eu să scap.

Nu puteam decât să merg înainte. Mi-ar fi luat câteva zile să ajung pe coastă şi atunci porturile vor fi fost deja alertate. Chiar dacă m-aş fi strecurat la bordul unui vas, unde să mă duc? În Glin? În Manneran? De asemenea, nu aveam nicio şansă să traversez Huishul sau Woynul, ca să ajung în provinciile vecine; eram proscris în Manneran şi fără îndoială că în Glin n-aveau să mă primească cu braţele

deschise. Îmi mai rămăseseră doar Şesurile Pârjolite.

Voi rămâne acolo o vreme, după care voi încerca să-mi croiesc drum printr-o trecătoare a munţilor Threishtor, pentru a începe o nouă viaţă pe coasta vestică. Poate!

De la o prăvălie specială, destinată vânătorilor ce pătrund în Şesurile Pârjolite, am cumpărat alimente deshidratate, nişte arme şi apă condensată; administrate cu grijă, proviziile mi-ar fi ajuns pentru câteva perioade lunare. În vreme ce făceam cumpărăturile, mi se părea că oamenii mă priveau ciudat. Îl recunoscuseră oare pe prinţul desfrânat, pe care-l căuta septarhul? Nimeni nu încercă să mă prindă. Ştiau probabil că Poarta Sallei era păzită şi nu voiau să-şi asume niciun risc cu o asemenea brută, când poliţia m-ar fi arestat oricum în vârful munţilor Kongoroi. Oricare ar fi fost motivul, am părăsit fără probleme oraşul şi am pornit pe ultimul segment al autostrăzii.

Altădată veneam pe-aici numai iarna, când zăpada se aşternea în troiene înalte. Chiar şi acum existau petice alb-murdare prin cotloanele umbrite. Pe măsură ce şoseaua urca, stratul de omăt sporea până ce, în apropierea piscurilor gemene ale Kongoroiului, ea acoperea totul. Calculându-mi timpul cu grijă, am făcut în aşa fel încât să ajung în trecătoare după apusul soarelui, sperând că întunericul mă va proteja dacă şoseaua ar fi fost blocată. Poarta era însă părăsită. Cu farurile stinse, am străbătut ultima porţiune până la trecătoare. Mă aşteptam să mă prăbuşesc în prăpastie în orice moment, dar în cele din urmă am executat binecunoscutul viraj la stânga care mă aduse în faţa Porţii Sallei.

Nici aici nu se zărea nimeni. Stirron nu avusese timp să închidă frontiera vestică, sau poate nu se gândise că aş fi atât de nebun încât să fug într-acolo. Am străbătut trecătoarea şi am coborât încetişor pe serpentinele de pe versantul vestic al muntelui. Când se iviră zorile, mă găseam în Şesurile Pârjolite, sufocându-mă de căldură, dar în siguranţă.

Am găsit cabana acolo unde mi-o aminteam, în preajma cuibului vulturului cornut. Nu avea toaletă şi nici pereţii nu erau întregi, dar mergea. Da, mergea! Căldura teribilă din aceste locuri urma să mă purifice. M-am instalat înăuntru, despachetându-mi lucrurile şi hârtia cumpărată pentru a-mi consemna viaţa şi faptele. Am aşezat caseta conţinând ultimele rămăşiţe de drog într-un colţ, acoperind-o cu îmbrăcăminte. Am măturat nisipul roşu de pe podea.

Prima zi mi-am petrecut-o camuflând maşina, astfel să nu-mi trădeze prezenţa. Am dus-o într-o râpă puţin adâncă, astfel încât numai vârful capotei i se zărea deasupra nivelului solului, şi am acoperit-o cu plante lemnoase, peste care am aruncat nisip. După ce încheiasem treaba, doar un ochi versat putea s-o mai observe.

Mi-am notat cu grijă locul, ca să o pot găsi atunci când aş fi fost pregătit să plec.

Câteva zile m-am plimbat pur şi simplu prin deşert, meditând. Am mers în locul unde vulturul cornut îl doborâse pe tata, fără să mă tem de păsările care dădeau ocoluri în văzduh. N-aveau decât să mă omoare şi pe mine! Cântărind evenimentele ce se derulaseră în vremea schimbărilor mele, m-am întrebat: Asta voiai să obţii? Asta-i ceea ce doreai să aduci oamenilor? Eşti mulţumit, acum?

Am retrăit fiecare împărtăşire a sufletului, de la cea cu Schweiz la cea cu Halum, întrebându-mă dacă fusese bine ceea ce făcusem, dacă existaseră greşeli pe care le-aş fi putut evita, dacă pierdusem sau câştigasem prin ceea ce întreprinsesem.

Concluziile arătau că ieşisem în câştig, chiar dacă pierderile fuseseră cumplite. Singurele mele regrete se refereau la greşelile tactice, nu la erorile de principiu. Dacă aş fi rămas cu Halum până ce nesiguranţa i-ar fi dispărut, poate că n-ar fi cedat ruşinii care o distrusese. Dacă aş fi fost mai deschis faţă de Noim… dacă aş fi rămas în Manneran ca să-mi înfrunt inamicii… Dacă… Dacă… Dacă…

Nu regretam totuşi că optasem pentru această schimbare, ci doar că înfăptuisem prost revoluţia sufletului. Eram convins de nedreptatea Legământului şi a felului nostru de viaţă. A felului tău de viaţă, cititorule. Faptul că Halum găsise cu cale să se sinucidă după două ore de experimentare a iubirii umane constituia cea mai clară incriminare a Legământului.

Într-un sfârşit – acum câteva zile – am început să scriu ceea ce ai citit. Uşurinţa de exprimare m-a surprins. Poate că mă îndoisem până şi de această fluenţă, chiar dacă la început mi-a fost greu să folosesc gramatica pe care mi-o impusesem.

Eu sunt Kinnall Darival şi intenţionez să vă dezvălui totul despre mine.

Aşa mi-am început memoriile? Am spus, oare, adevărul în întregime? Am ascuns ceva?

Zi după zi, stiloul meu a zgâriat hârtia şi v-am aşternut totul despre mine, fără să înfrumuseţez în vreun fel faptele. Mi-am dezgolit sufletul în această saună care este coliba mea.

Între timp, n-am mai avut niciun contact cu lumea din afară, exceptând câteva indicii, poate doar imaginate de mine, că agenţii lui Stirron scotocesc Şesurile Pârjolite, căutându-mă. Bănuiesc că la trecerile spre Salla, Glin şi Manneran au fost postate santinele. Probabil că s-a procedat la fel în trecătorile vestice şi în Stroin Gap, în caz că aş fi încercat să ajung în Golful Sumar traversând Şesurile Umede. Până acum, norocul m-a ajutat, dar în curând mă vor descoperi. Să-i aştept? Sau să plec mai departe, încrezător în şansa mea, sperând să găsesc o ieşire nepăzită? Am acest manuscris gros pe care acum îl preţuiesc mai mult decât viaţa însăşi. Dacă l-aţi putea citi, dacă aţi putea vedea cum am luptat ca să ajung la cunoaşterea sufletului, dacă aţi putea să percepeţi din aceste pagini vibraţiile minţii mele…

Cred că am cuprins totul în această autobiografie, în această dovadă grăitoare despre sufletul meu, în acest document unic în istoria Veladei Borthan. Dacă voi fi prins

aici, cartea mea va fi capturată odată cu mine, iar Stirron o va arde.

Trebuie, aşadar, să plec. Dar…

Un sunet? Motoare?

O maşină se apropia rapid de coliba mea, traversând ţinutul roşu, neted.

M-au descoperit. S-a sfârşit. Cel puţin am apucat să scriu atât…

Au trecut cinci zile de când n-am mai scris şi mă aflu tot aici. Maşina fusese a lui Noim. Nu venise să m-aresteze, ci să mă salveze. Precaut, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l împuşc, se apropiase de cabană, strigându-mă:

— Kinnall!! Kiiinnaaaall!

Ieşisem dinăuntru. El încercase să-mi zâmbească, dar era mult prea încordat ca să reuşească.

— Cineva s-a gândit că trebuie să fii pe undeva pe-aici, Cuibul vulturului… Încă te mai bântuie, nu-i aşa?

— Ce doreşti?

— Patrulele lui Stirron te caută, Kinnall. Urma ta a fost luată, până la Poarta Sallei. Ei ştiu că te afli în Şesurile Pârjolite. Dacă Stirron te-ar fi cunoscut tot atât de bine ca fratele tău jurat, şi-ar fi trimis trupele direct aici. Ei însă te caută prin sud, presupunând că vrei să traversezi Şesurile Umede, să ajungi în Golful Sumar, şi de-acolo să iei un vas către Sumara Borthan. Dar e clar că vor veni să te caute şi pe-aici, odată ce descoperă că s-au înşelat.

— Şi apoi?

— Vei fi arestat, judecat, condamnat, azvârlit în închisoare sau executat. Stirron crede că eşti cel mai periculos om din Velada Borthan.

— Chiar sunt! spusesem.

Noim arătase spre maşină.

— Urcă. Vom trece cumva prin blocadă. Mergem în Salla de Vest, şi de acolo către Woyn. Ducele de Sumar te va pune pe un vapor, spre Sumara Borthan. Până la următorul răsărit de lună, vei fi ajuns deja.

— De ce mă ajuţi, Noim? De ce-ţi mai baţi capul? Am văzut ura din ochii tăi când te-am părăsit.

— Ură? Ură? Nu, Kinnall, nu ură, ci tristeţe. Cineva îţi este încă…

Făcuse o pauză şi, cu un efort, adăugă:

— Eu sunt încă fratele tău jurat. Sunt devotat binelui tău. Cum îl pot lăsa pe Stirron să te vâneze ca pe o

sălbăticiune? Hai! Te scot eu de aici.

— Nu.

— Nu??

— Vom fi prinşi mai mult ca sigur. Stirron te va pedepsi şi pe tine pentru că ai ajutat un fugar. Îţi va confisca pământurile şi-ţi va lua rangul. Nu face un sacrificiu inutil, Noim.

— Am venit până în Şesurile Pârjolite ca să te aduc pe tine. Dacă ai impresia că o să mă întorc fără…

— Hai să nu ne certăm, îi zisesem. Chiar dacă aş scăpa, ce mă aşteaptă? Să-mi petrec restul vieţii ascunzându-mă în junglele din Sumara Borthan, printre oameni a căror limbă n-o pot vorbi, şi ale căror obiceiuri îmi sunt străine? Nu. Nu! M-am săturat de exil. Lasă-l pe Stirron să mă prindă!

Nu fusese prea uşor să-l conving să mă lase aici. Discutaserăm sub soarele arzător al amiezii preţ de câteva minute, care mi se păruseră o eternitate. El era decis să ducă la bun sfârşit această salvare eroică, în pofida posibilităţii – aproape sigure – de a fi capturaţi. O făcea dintr-un sentiment al datoriei, iar nu din dragoste, întrucât vedeam că încă mă considera răspunzător pentru moartea lui Halum. Nu voiam ca pedeapsa ce plana deasupra mea să se răsfrângă şi asupra lui, aşa încât i-am spus că gestul lui era foarte nobil însă eu nu-l puteam însoţi. Până la urmă a început să bată în retragere, dar numai după ce jurasem că voi face cel puţin efortul de a mă salva.

I-am promis că mă voi îndrepta spre munţii din vest, în loc să rămân aici, unde Stirron m-ar fi găsit lesne. Dacă reuşeam să ajung cu bine în Velis sau Threish, aveam să-i dau de ştire în vreun fel ca să nu-şi mai facă griji în legătură cu soarta mea. Apoi adăugasem:

— Poţi să faci ceva pentru mine?

Am adus din colibă manuscrisul – un maldăr de foi grosolane, acoperite cu litere roşii. I-am explicat că acolo urma să găsească întreaga poveste, întregul meu suflet şi toate evenimentele ce mă aduseseră în Şesurile Pârjolite. I-am cerut să-l citească şi să nu dea vreun verdict înainte de

a-l termina.

— Vei găsi în aceste pagini lucruri care te vor îngrozi şi te vor dezgusta, i-am atras atenţia. Cred totuşi că-ţi vor deschide inima şi sufletul. Citeşte-le, Noim. Citeşte-le cu atenţie! Gândeşte-te la cuvintele mele.

Apoi, în temeiul frăţiei noastre, i-am cerut să-mi păstreze cartea cu grijă, chiar dacă ar fi fost ispitit să o ardă.

— Aceste pagini conţin sufletul meu. Distruge-le şi mă vei distruge şi pe mine. Dacă dispreţuieşti ceea ce citeşti, ascunde cartea, dar nu-i face niciun rău. Ceea ce te poate şoca acum, s-ar putea să nu te mire peste câţiva ani. Poate într-o zi vei dori să arăţi cartea şi altora, ca să le poţi explica ce fel de bărbat a fost fratele tău jurat şi de ce a făcut ceea ce a făcut.

„Şi să-i schimbi şi pe ei, aşa cum sper că pe tine te va schimba jurnalul meu”, am adăugat în gând.

Noim jură să-şi ţină promisiunea. Luă teancul de foi şi-l puse în maşină. Ne-am îmbrăţişat. Mă întrebă din nou dacă nu voiam să plec cu el şi l-am refuzat încă o dată. L-am obligat să-mi repete că va citi cartea şi va avea grijă de ea. O dată în plus, îmi jură că aşa va face, apoi urcă în maşină şi se îndepărtă spre est. Eu am intrat în colibă.

Locul unde ţinusem manuscrisul era acum gol şi am simţit deodată un vid, cred că foarte asemănător cu ceea ce încearcă o femeie care vreme de cele şapte perioade lunare a purtat un copil în pântece, iar acum îşi redescoperă netezimea abdomenului. Îmi deşertasem tot sufletul în acele pagini. Acum eu nu mai însemnam nimic, iar cartea era totul.

O va citi, oare, Noim? Credeam că da.

O va păstra în siguranţă? Mai mult ca sigur, deşi probabil că avea s-o ascundă în cel mai întunecat ungher al casei sale.

O va arăta şi altora într-o bună zi? Asta nu mai aveam de unde să ştiu.

Însă dacă tu ai citit ceea ce am scris, atunci asta se datorează bunăvoinţei lui Noim Condorit. Şi dacă el te-a lăsat să citeşti, atunci eu am învins asupra sufletului său în

cele din urmă, aşa cum sper să înving şi asupra sufletului tău.

72

Îi spusesem lui Noim că nu voi mai rămâne în colibă, ci voi porni spre vest, încercând să mă salvez. Totuşi nu voiam să plec. Cocioaba înăbuşitoare devenise căminul meu.

Am zăbovit o zi, apoi încă una, şi o a treia, fără să fac nimic, privind singurătatea strălucitoare a Şesurilor Pârjolite, privind cum se roteşte vulturul cornut. În cea de-a cincea zi, după cum probabil puteţi vedea, am revenit la obişnuinţa autobiografiei şi m-am aşezat acolo unde petrecusem atâta timp în ultima vreme, descriind vizita lui Noim.

După aceea, am lăsat să treacă alte trei zile, spunându-mi că într-a patra îmi voi dezgropa maşina şi voi pleca spre vest.

Dar în dimineaţa celei de-a patra zile, Stirron şi oamenii lui îmi descoperiră ascunzătoarea, iar acum este seara acelei zile şi eu nu mai am decât o oră sau două de scris, graţie bunăvoinţei lordului Stirron. Iar când voi fi terminat rândul acesta, nu voi mai scrie niciodată…

73

Veniseră în şase maşini blindate şi-mi înconjuraseră coliba, strigându-mi prin megafon să mă predau. N-aveam nicio şansă să opun rezistenţă şi nici nu doream aşa ceva. Calm – de ce m-aş fi temut? – m-am arătat în uşă, cu mâinile ridicate. Au coborât din maşini şi am fost mirat să-l văd pe însuşi Stirron printre ei, smuls din palatul său şi descins în Şesurile Pârjolite pentru o partidă de vânătoare în afara sezonului, cu fratele său drept vânat.

Purta toate podoabele funcţiei lui. Încet, se apropie de mine. Nu-l văzusem de foarte mulţi ani şi am fost îngrozit de urmele pe care timpul le lăsase asupra sa: umerii gârboviţi, capul aplecat înainte, părul rărit, faţa adânc ridată, ochii îngălbeniţi şi întunecaţi. Avantajele unei vieţi învestite cu puterea supremă. Ne-am privit în tăcere ca doi străini care încearcă să stabilească un contact. Am încercat să regăsesc băieţelul, tovarăşul de joacă, fratele mai mare pe care-l iubisem şi-l pierdusem de atâta vreme. Am văzut doar un bătrân încruntat şi cu buzele tremurânde.

Un septarh este educat să-şi ascundă sentimentele, totuşi Stirron nu putea să ţină secret faţă de mine şi nici să păstreze o expresie constantă. I-am privit faţa. Expresiile se succedau, semn al furiei imperiale, al consternării, al tristeţii şi dispreţului, şi încă ceva, despre care eu am crezut că era o iubire reprimată.

Am deschis primul discuţia invitându-l în colibă ca să vorbim. A ezitat, gândindu-se poate că voiam să-l asasinez, dar după un moment a acceptat ca un adevărat rege, făcându-i semn gărzii sale de corp să aştepte afară.

Când am rămas singuri înăuntru, se aşternu iarăşi tăcerea. De data asta, el sparse gheaţa.

— Cineva n-a simţit niciodată o asemenea durere, Kinnall. Cuiva nu-i vine să creadă cele auzite despre tine. De ce vrei să întinezi amintirea tatălui nostru?

— Este oare o pată, Stăpâne Septarh?

— Să nesocoteşti Legământul? Să-i corupi pe

nevinovaţi… sora ta jurată printre victime? Ce-ai făcut, Kinnall? **Ce-ai făcut**?

O oboseală teribilă mă cuprinsese şi am închis ochii, neştiind de unde să încep cu explicaţiile. După un moment, mi-am regăsit puterea. M-am apropiat de el, zâmbind, şi luându-l de mână i-am zis:

— Eu te iubesc, Stirron!

— Eşti nebun!

— Pentru că vorbesc de iubire? Ne tragem din aceeaşi mamă! Oare nu am dreptul să te iubesc?

— Aşa vorbeşti acum, numai cu obscenităţi?

— Vorbesc după cum îmi porunceşte inima.

— Nu eşti doar nebun, ci şi dezgustător.

Stirron se întoarse şi scuipă pe podeaua prăfuită. Îmi părea un îndepărtat personaj medieval, prizonier înapoia expresiei dure a unui rege, claustrat între bijuteriile şi veşmintele funcţiei sale, vorbind pe un ton sever şi distant. Oare cum puteam ajunge până la el?

— Stirron, încearcă drogul summaran împreună cu mine. Mai am puţin. Îl voi prepara şi-l voi bea împreună cu tine. Într-o oră sau două, sufletele noastre vor fi unul singur şi atunci vei înţelege. Ucide-mă după aceea, dacă vei mai dori, dar mai întâi ia drogul.

Am început să mă agit, pregătind poţiunea. Stirron mă prinse de încheietură şi mă opri. Scutură din cap cu încetineala unuia covârşit de o tristeţe uriaşă.

— Nu, vorbi el. E imposibil.

— De ce?

— Nu vei zăpăci mintea primului septarh.

— Vreau să ating mintea fratelui meu, Stirron!

— Ca frate, cineva doreşte doar să te vindeci. Ca prim septarh, cineva trebuie să se ferească de pericole, pentru că cineva aparţine poporului său.

— Drogul e inofensiv, Stirron.

— Aşa a fost şi pentru Halum Helalam?

— Eşti cumva o fecioară speriată? Am oferit drogul câtorva zeci de oameni. Halum este singura care a reacţionat negativ – la fel şi Noim, bănuiesc, dar el a

depăşit acea perioadă. Şi…

— Da, cei doi oameni care-ţi erau cei mai apropiaţi pe lume, zise Stirron. Drogul le-a făcut rău la amândoi. Acum îl oferi fratelui tău?

Era zadarnic. I-am cerut iarăşi, de mai multe ori, să rişte un experiment cu drogul, dar nici n-a vrut să se atingă de el. Şi chiar dacă ar fi vrut, m-ar fi ajutat, oare, cu ceva? Aş fi descoperit un suflet de oţel.

— Ce se va întâmpla cu mine, acum? am întrebat.

— Un proces corect, urmat de o sentinţă dreaptă.

— Şi care va fi acea sentinţă? Execuţia? Închisoarea pe viaţă? Exilul?

— Tribunalul va decide. Consideri pe cineva tiran?

— Stirron, de ce te sperie drogul într-atât? Cum să te fac să pricepi că aduce doar iubire şi înţelegere? Nu trebuie să trăim ca nişte străini, cu inimile ascunse. Putem să ne exprimăm. Putem să ne extindem. Putem spune „eu” fără să fie nevoie să ne cerem scuze pentru că avem suflet. **Eu, eu, eu.** Putem spune ce anume ne aduce durerea şi să ne ajutăm reciproc să scăpăm de suferinţă.

Chipul lui se întunecă. Bănuiesc că era încredinţat că sunt nebun. M-am îndreptat către locul unde lăsasem drogul şi amestecându-l repede, i-am oferit o cupă. Sub un impuls de moment, l-am băut dintr-o înghiţitură şi i-am întins iarăşi recipientul.

— Dă-i drumul, am zis. Bea. Bea! Nu-şi va face efectul pentru o vreme. Ia-l, acum, astfel încât să ne deschidem sufletele în acelaşi timp. Te rog, Stirron!

— Eu te-aş omorî cu mâna mea, fără să mai aştept judecata.

— Da! Spune, Stirron! **Eu! Mâna mea!** Repetă Stirron!

— De-sine-dezgolitor mizerabil ce eşti! Fiul tatălui meu! Dacă vorbesc în faţa ta cu „eu”, Kinnall, o fac pentru că nu eşti demn decât de scârba mea!

— Nu trebuie să simţi dispreţ! Bea şi vei înţelege!

— Niciodată!

— De ce te opui, Stirron? Ce te înspăimântă?

— Legământul este sacru, rosti el. A pune Legământul la

îndoială înseamnă a nega întreaga noastră ordine socială! Răspândeşte acest drog şi vei vedea cum raţiunea va cădea, iar stabilitatea va fi pierdută. Tu crezi că străbunii noştri erau răi? Crezi că erau nebuni? Kinnall, ei au ştiut cum să creeze o societate durabilă. Unde sunt oraşele Sumarei Borthan? De ce acolo se mai trăieşte încă în colibe, prin junglă, în vreme ce noi am clădit atâtea?! Ne-ai duce pe urmele lor, Kinnall! Ai mătura deosebirile între drept şi nedrept, între bine şi rău, aşa încât în scurt timp legea însăşi ar fi uitată şi orice om ar ridica mâna asupra semenului său. Unde vor mai fi atunci dragostea şi înţelegerea universală pe care le predici? Nu, Kinnall! Păstrează-ţi drogul! Cineva preferă, încă, Legământul!

— Stirron…

— Ajunge! Căldura e insuportabilă. Eşti arestat. Să mergem!

Pentru că drogul era deja în mine, Stirron a fost de-acord să mă lase singur câteva ore, înainte să pornim către Salla, astfel încât să nu fiu vulnerabil la senzaţii exterioare. Un semn al milei lordului septarh!

Postă doi soldaţi la uşa colibei şi porni la vânătoare de vulturi până la căderea serii.

Niciodată nu mai luasem drogul fără un partener. Ciudăţenii de fot felul se abătură asupra mea, iar eu eram singur, ascultând pulsaţiile, ţiuiturile şi vuietul vârtejurilor de aer, iar după aceea, când zidurile îmi dispărură din suflet, nu mai exista nimeni ca să mi-l pătrundă şi în al cărui suflet să pătrund la rândul meu. Totuşi puteam detecta sufletele paznicilor – dure, închise, metalice – şi am simţit că doar cu puţin efort puteam chiar să ajung în ei. N-am făcut-o însă pentru că mă lansasem într-un voiaj miraculos. Sufletul mi se întinse în zbor până ce înglobă întreaga noastră planetă, şi toate sufletele omenirii se amestecară cu al meu. O viziune minunată îmi apăru. Se făcea că Noim întocmea cópii după manuscrisul meu şi le împărţea celor în care avea încredere, iar aceştia le duplicau la rândul lor, răspândindu-le prin întreaga Velada Borthan.

Din ţinuturile sudice veneau transporturi de praf alb, dorite nu numai de aristocraţie şi de elită, nu numai de ducele de Sumar şi marchizul de Woyn, ci şi de mii de oameni obişnuiţi, însetaţi de iubire, care văzuseră Legământul transformându-se în cenuşă şi doreau să intre în contact cu sufletele celorlalţi. Păzitorii vechii orânduiri făceau tot ce puteau ca să oprească această mişcare, dar nimic nu o putea zădărnici.

Fosta credinţă se destrăma, iar acum era clar că dragostea şi fericirea nu mai puteau fi reprimate. În cele din urmă, se formă o reţea de comunicaţii, de filamente senzoriale strălucitoare, care uneau toţi oamenii între ei. În final, până şi septarhii şi judecătorii fură înghiţiţi de valul

eliberării, şi toată lumea se contopi într-o comuniune perfectă. Fiecare dintre noi era deschis către toţi ceilalţi.

Vremea schimbării se instalase definitiv. Noua credinţă era fondată. Am văzut toate acestea din căbănuţa mea amărâtă din Şesurile Pârjolite. Am văzut aura, înconjurând planeta, pâlpâind strălucind şi câştigând putere, căpătând culoare. Am zărit zidurile năruindu-se şi văpaia purpurie a iubirii universale. Am văzut feţe noi, schimbate şi exaltate. Mâinile atingeau mâini, sufletele atingeau suflete. Această viziune îmi lumină sufletul timp de o jumătate de zi, umplându-mă de o fericire pe care n-o mai încercasem niciodată, iar sufletul meu plutea într-o lume a viselor.

Abia când drogul începu să se retragă, am înţeles că nu fusese decât un vis.

Poate că nu va fi întotdeauna doar un vis. Poate că Noim va găsi cititori pentru ceea ce scrisesem şi, poate, unii dintre ei vor fi convinşi să-mi urmeze calea, până ce vor exista destui asemenea mie, iar schimbarea universală va fi iminentă. Se mai întâmplase.

Eu voi muri, eu înaintemergătorul, eu profetul martirizat. Dar cele scrise vor trăi, vor dăinui şi datorită mie tu vei fi transformat. S-ar putea să nu fie un vis deşert.

Această ultimă pagină a fost aşternută pe hârtie în timp ce se lasă umbrele înserării. Soarele se grăbeşte către munţii Huishtor. În curând, în calitate de prizonier al lui Stirron, îl voi urma. Voi lua cu mine aceste pagini, ascunzându-le pe undeva, şi, cu puţin noroc, voi găsi o cale să i le dau lui Noim, ca să le alăture celorlalte. Nu ştiu dacă voi reuşi; nu ştiu ce se va întâmpla cu mine şi cu cartea mea, iar tu, cititorule, îmi eşti necunoscut. Un lucru însă cunosc cu siguranţă: dacă cele două părţi ale manuscrisului au fost unite şi-l vei citi în întregime, poţi fi sigur că mi-am atins ţinta. Din această minune pot izvorî numai schimbări pentru Velada Borthan, schimbări pentru voi toţi.

Dacă ai citit până aici, atunci înseamnă că mă porţi în suflet, aşa că-ţi spun ţie, cititorule necunoscut, că TE IUBESC şi că îmi întind mâna către tine, eu care am fost Kinnall Darival, eu care ţi-am deschis sufletul, eu care am

promis să-ţi povestesc totul despre mine, şi care acum pot spune că promisiunea a fost îndeplinită. Du-te şi caută. Du-te şi atinge. Du-te şi iubeşte. Du-te şi deschide-ţi sufletul, du-te şi vindecă-te!